

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FORBIDDEN TOUCH

THE DUFORT DYNASTY

JULIETTE N. BANKS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

FORBIDDEN TOUCH

DUFORT HANEDANI
İKİNCİ KİTAP
JULIETTE N. BANKS

İçindekiler

Başlık Sayfası

TELİF HAKKI

YAZAR HAKKINDA

ADANMIŞLIK

JULIETTE N. BANKS'IN KİTAPLARI

BİRİNCİ BÖLÜM

İKİNCİ BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BEŞİNCİ BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM

YEDİNCİ BÖLÜM

SEKİZİNCİ BÖLÜM

DOKUZUNCU BÖLÜM

ONUNCU BÖLÜM

ON İKİNCİ BÖLÜM

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ON ALTINCI BÖLÜM

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

YİRMİ BÖLÜM

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

OTUZUNCU BÖLÜM

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

BİRİNCİ BÖLÜM

JULIETTE N. BANKS'IN KİTAPLARI

İLETİŞİMDE KALALIM

TELİF HAKKI

Telif Hakkı © 2022 Juliette N. Banks'a aittir. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmaksızın, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik hiçbir biçimde veya hiçbir yolla çoğaltılamaz; bir incelemede kısa alıntılar kullanılması hariç.

Bu kitap kurgu ve hayal ürünüdür. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya mekanlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. Yazar, bu kurgu eserde adı geçen ve izinsiz kullanılan çeşitli ürün ve müziklerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması ve/veya kullanımı, ticari marka sahiplerinin yetkisinde, ortaklığında veya sponsorluğunda değildir.

Yazar: Juliette N. Banks

Editör: Jen Katemi

Kapak tasarımı: Elizabeth Cartwright, EC Editörlüğü

YAZAR HAKKINDA

Juliette, popüler vampir serisi The Moretti Blood Brothers ile paranormal aşk romanı türünde fırtınalar estiren bağımsız, ateşli bir aşk romanı yazarıdır. Seksi ve güçlü kahramanlarının hepsi doğaüstü değil; Juliette'in şimdi okuyucuların doyamayacağı, sürükleyici, büyüleyici çağdaş aşk romanları serisi var.

Juliette ayrıca tüketici pazarlaması alanında engin bir deneyime sahip ve daha önce Random House'da yayınlanmıştır. Maine Coon cinsi kedisi Tilly ile Yeni Zelanda'da yaşıyor.

Juliette N. Banks web sitesi:

ADANMIŞLIK

Elli yıllık ömrüme kadeh kaldırıyorum. Temmuz 2022'de, bu kitap piyasaya çıktığında, büyük bir dönüm noktasını kutlayacağım. Her geçen yıl beni bugün olduğum kişi yaptı: İnsanların hayatlarına neşe katan hikâyeler yazan mutlu bir yazar. Bu kitabı ve kitaplarımdan herhangi birini satın alan her birinize minnettarım.

Ve bir yorum bıraktım... ipucu ipucu! 😊

JULIETTE N. BANKS'IN KİTAPLARI

Moretti Kan Kardeşleri

Buharlı paranormal romantizm

Vampir Prensi

Vampir Koruyucusu

Vampir Casusu

Vampirin Noel'i

Vampir Suikastçısı

Vampir Uyandı

Vampir Sevgilisi

Vampir Kurt

Ölümsüzler Diyarı

Buharlı paranormal fantezi romantizmi

Başmeleğin Kalbi

Başmelek Yıldızı

Başmelek Tanrıçası

Dufort Hanedanlığı

Buharlı milyarder romantizmi

Günahkar Görev

Yasak Dokunuş

Toplam Sahiplik

FORBIDDEN TOUCH

BİRİNCİ BÖLÜM

Fletcher, lüks üç katlı çatı katı dairesinin ön tarafında durmuş, yüz kadar konuğa bakıyordu. Tüm papyonların ve kokteyl elbiselerinin ardında, Manhattan gökdelenlerinin ışıkları pırıl pırıl parlıyordu.

"Daniel ve Harper'a," dedi, Waterford kristal bardağını yarıya kadar viskiyle doldurup yeni nişanlı çiftte kadehini kaldırırken.

Kalabalık onun sözlerini tekrarladı ve müzik yeniden başladığında en büyük ağabeyi nişanlısını kucaklayıp dudaklarını onun dudaklarına bastırdı.

Daniel birkaç hafta önce güzel Yeni Zelandalıyla New York'a döndüğünden beri bu artık sık rastlanan bir durumdu. İki sevgili, Daniel iş seyahatindeyken Hawaii'de tanışmıştı.

Harper kıkırdadı ve ardından ikisi de iyi dileklerde bulunanlarla çevriliydi. Başının üstünde Daniel, Fletch'e teşekkür etti.

Kardeşine sahte bir selam verip gülümsedi.

Daniel tüm bu ilgiden nefret ediyordu, Harper ise daha da fazla, ama birbirlerini seviyorlardı. Bunu etraflarındaki herkes açıkça görebiliyordu.

Fletcher, Harper'ı severdi. Cesurdu, güçlüydü ve kocaman bir kalbi vardı. Daha da önemlisi, ağabeyini seviyor ve onun baskın tavırlarının yanına kâr kalmasına izin vermiyordu. Daniel'ın güçlü birine ihtiyacı vardı ve o kişiyi kesinlikle Harper'da bulmuştu.

Bu dinamiğin yatak odasına da devam edip etmediğini gerçekten bilmek istemiyordu ama Harper'ın Daniel'e her baktığında gördüğü ceylan gözlerinden, bundan çok şüpheliydi.

Fletcher garsondan taze bir bardak viski alıp odanın karşısına geçti. İkisi istedikleri zaman ortadan kaybolabilsin diye, samimi nişan partisini kendi dairesinde düzenlemeyi

teklif etmişti. Ayrıca, Daniel'ın kişisel alanı konusunda ne kadar mahrem olduğunu biliyordu ve Harper hâlâ alışmaya çalışıyordu.

Sadece yeni bir eve ve ülkeye değil, milyarder bir yaşam tarzına.

Çoğu insan böyle bir düşünceye gözlerini devirirdi -ve Fletcher ağzında gümüş bir kaşıkla doğmuştu- ama yine de bunun onun için ne kadar büyük bir değişim olduğunu anlayabiliyordu.

Artık evinde çoğu gün bir şoför, kişisel güvenlik görevlisi ve personel bulunuyordu.

Medya mensupları onu tanımak için can atıyordu, bu yüzden Harper röportaj vermeyi reddettiğinde, en iyi yaptıkları şeyi yapmış oldular: Uydurmuşlardı.

Fletcher, iletişim alanında yüksek lisansını tamamlamıştı ve Dufort Otelleri'nin pazarlama ve halkla ilişkiler direktörü olarak medyanın oynadığı oyunları çok iyi biliyordu.

Harper ve halkla ilişkiler müdürü Olivia Miller ile birlikte, yakında görümcesi olacak kıza birkaç seçeneği anlatmak için bir araya geldi.

En sonunda hâlâ onlarla konuşmak istemediğini söyledi.

İşleri daha da karmaşık hale getiren şey, Harper'ın bir aşk romanı yazarı olmasıydı. Medya bu konuda epeyce eğleniyordu, ancak olumlu tarafı, kitaplarının kamuoyunda daha fazla tanınmasını sağlaması ve görünüşe göre satışlarının artmasıydı.

Bunun yanı sıra, Hawaii'deki otellerinden birinde bir film/TV şovunun çekilmesi de onu mükemmel bir medya malzemesi haline getirmişti.

Olivia gibi Fletcher da medyanın ilgisini çekmek için bir fırsat gördü, ancak düşüncelerini paylaştıktan ve âşık çiftten kesin bir hayır cevabı aldıktan sonra, düşüncelerini rafa kaldırdılar.

Ancak Harper, Olivia ile hemen kaynaşmıştı. Bu onu şaşırtmamıştı. Olivia zeki, komik ve... onun için tamamen yasaktı.

Fletcher, patronu ve Dufort Otel zincirinin çoğunluk hissedarıydı. Ayrıca, çalışanlarla cinsel ilişkiye girmeme konusunda sinir bozucu bir şirket politikası vardı.

Resmî adıyla Dufort Kardeşleşme Karşıtı Politika.

Başka bir deyişle, personelle sevişmek yok.

Olivia ile yapmayı çok istediği bir şeydi.

Bu politika, on yıldan uzun bir süre önce uygulamaya koydukları bir şeydi. Milyarlarca dolarlık Dufort Hanedanlığı'nın kurucusu olan babaları Jonathan Dufort, penisini pantolonunun içinde tutma konusunda kötü bir geçmişe sahipti; anneleri de bunu, yıllar boyunca içkiye doymadan önce öğrenmişti. Bu yüzden, çocuklar şirkette gerçekten üst düzey görevlere geldikten sonra, politikanın devam etmesini teşvik etmişlerdi. Yönetim kurulu üyelerinin çoğu da bunu tam olarak destekliyordu.

İlk yıllarda, sürekli şikayetlerle başa çıkamayan düzinelerce insan kaynakları yöneticisini kaybetmişlerdi. Artık hayat farklıydı ve yasalar değişmişti.

Yine de Johnathan Dufort'un bir yük olduğu ortaya çıktı.

İşte bu yüzden, babasının çapkınlıkları yüzünden bir ABD senatörünün gasp girişimine maruz kalan Daniel, bir darbe düzenlemişti. Johnathan'ın hisselerinin çoğunu elinden alıp ona ödeme yapmışlardı, böylece artık şirket üzerindeki kontrolü azalmıştı.

Hepsini koruyoruz. Hissedarlar da dahil.

Fletcher ve Hunter, Daniel'in kararını desteklemişti ve şimdi üçlü birlikte çoğunluk hisselerine sahipti.

Babalarıyla ilişkileri artık gergindi ama kopmamıştı.

"Harika bir konuşmaydı Fletch," dedi biri, mutfağa doğru yürürken kadehlerini tokuşturarak. Fletcher parti vermeye alışkındı, bu yüzden son dakikada bir araya gelmek hiç de zor olmamıştı.

En azından özel asistanı Scarlet öyle söylemişti.

"Fletch, dostum, nasılsın?" diye sordu üniversiteden arkadaşı Trevor.

"Güzel. Zamanlamanın uygun olmasına çok sevindim. Yoğun bir adam olduğunu biliyorum. Dan gelebildiğine sevindi." Fletcher omzuna vurdu.

Küçük kardeşi Hunter da onlara katıldı.

"Trev, gidiyor musun?" diye sordu Hunter. "Sonrasında Joy Club'a gidiyoruz. Bize katılır mısın?"

Neşe Kulübü.

Evet, tam da kulağa geldiği gibiydi ve kesinlikle Fletcher'ın tarzı değildi.

Trevor başını iki yana salladı. "Yapamam. Yarın önemli bir sunumum var, bu yüzden birkaç saat uyumam gerek."

Trevor, bulaşıcı hastalıklara odaklanan bir tıp araştırmacısıydı. Genç olmasına rağmen kariyerinde büyük ilerlemeler kaydediyordu.

"Cumartesi günü mü?" diye sordu Fletcher, normal çalışma saatleri dışında çalıştığı için kendisi de suçlu olmasına rağmen.

Dufort'un Avustralya, İngiltere, Avrupa ve Amerika Birleşik Devletleri dahil olmak üzere dünyanın her yerinde otelleri vardı, dolayısıyla farklı zaman dilimleri, onun kalabalık pazarlama ekibiyle tuhaf saatlerde buluşması anlamına geliyordu.

Sık sık, nerede ve ne zaman olursa olsun, etrafı her zaman güzel kadınlarla çevrili olduğu için asla acı vermeyen tanışma etkinliklerine katılırdı. Bu da magazin gazetelerinin ona "Manhattan'ın Playboy'u" unvanını kazandırmasının nedenlerinden biriydi.

"Hey, Dufort, hâlâ ilk milyarım üzerinde çalışıyorum," diye şaka yaptı Trevor. "Ama evet, lanet olası bir cumartesi."

Hepsi Trevor'ın asla aç kalmayacağını biliyordu. Ailesinin tamamı sağlık çalışanlarından oluşuyordu ve babası, ülkenin en büyük hastanesi olan New York Presbyterian Hastanesi'nin CEO'suydu.

"Özel bir odamız olduğunu söylesem, bu seni ikna eder miydi? Yıllar oldu, hadi ama." Hunter, bardağıyla Trevor'ın koluna dokundu.

Fletcher sırttı ve arkasını dönüp onları sohbetlerine bıraktı. Dufort kardeşlerin arasında ikişer yaş fark vardı ve Daniel, Harvard'da Trevor'la arkadaş olduğunda, tatillerde onlara katılmıştı. Hunter en küçükleri olabilirdi, ama ikisi de bazı sapık şeylere olan ortak ilgileri sayesinde birbirlerine bağlanmışlardı.

Kesinlikle Fletcher'ın tarzı değil.

Vanilya tutkunu olduğu söylenemezdi, hiç de değil. Ama kırbaç falan?

Hayır.

Hunter her zaman bir kontrol manyağıydı, bu yüzden küçük kardeşinin yatak odasında nasıl olduğunu ancak hayal edebiliyordu (ama hayal etmemeye çalışıyordu).

Ya da adamın sevişmeyi sevdiği yer neresiyse.

"Bir dahaki sefere Hunt," diye yanıtladı Trevor, omzuna vurarak. "Keyfini çıkar, ama şimdi gidip Daniel'a veda etsem iyi olur. Harper çok tatlı, değil mi?"

İkisi de başlarını salladılar.

"Ona mükemmel uyuyor." Fletcher, Harper'ın elini Daniel'ın göğsünde anlamsızca aşağı yukarı gezdirmesini izlerken viskisinden bir yudum aldı. Gözlerinde, nişanlısının gözlerine de yansıyan hayalperest bir bakış vardı.

Kim düşünebilirdi ki?

Dufort kardeşlerden biri evleniyor. Annelerinin çektiklerinden sonra, üçü de evliliğin mutluluk getirmeyeceğine kesin bir şekilde hayır demişti.

Otuz yaşına geldiğinde Fletcher'ın yerleşik hayata geçme konusunda hiç acelesi yoktu.

Kendi konumundaki çoğu erkek gibi, kadınlar söz konusu olduğunda pek çok seçeneği vardı. Forbes'un ifadesiyle, "yeşil gözleri ve kaslı fiziğiyle inanılmaz derecede yakışıklıydı."

Kardeşler güzelliklerini babalarından almışlardı ve Tanrı bilir ya, adam da on yıllar boyunca güzelliğini iyi bir şekilde kullanmıştı.

Vız vız.

Fletcher elini gri Prada ceketinin içine soktu ve telefonunu çıkardı.

Olivia.

Onun horozu seğirdi.

Allah kahretsin.

New York Daily News lansman hakkında özel bir haber istiyor. Evet mi? Hayır mı?

Fletcher bileğini çevirip saatine baktı.

Saat on kahrolası.

Olivia, cuma gecesi bu kadar geç bir saatte SoHo Dufort lansmanının medya ekibinde ne yapıyordu?

Liv, dizüstü bilgisayarını kapat ve bir içki iç. Ya da dansa git. NYDN pazartesiye kadar bekleyebilir.

Ve olabilir.

SoHo'daki yeni lüks otelinin açılışına bir hafta daha vardı, bu da medya dünyasında bir sonsuzluk gibiydi.

Evet, evet, yakında ayrılıyorum. Çok talepkar bir patronum var.

Fletcher homurdandı.

Beklemek.

Hala ofiste miydi?

Çağrı tuşuna bastı.

"Fletcher," diye mırıldandı Olivia.

Tamam, mırıldanmıyordu ama onun kafasında mırıldanıyordu. Lanet olası bir seks kedisi gibi.

Kalabalıktan sıyrılıp çatı katındaki özel yemek alanına doğru yürüdü. Işıkları kapalı bırakıp yerden tavana kadar uzanan cam pencerelere doğru yürüdü.

Üç katlı cam.

"Hâlâ neden ofistesin? Başka kimse var mı orada?" diye sordu mırıldanarak.

Olivia inledi. Gerçekten de inledi.

Horozu ayağa kalkmaya başladığında gözlerini sıkıca kapattı.

"Pazartesiden önce medyayı kilitlemek istedim. Gelecek hafta yoğun geçecek ve Pazar akşamı Sammy'yi geri

alacağım."

Sammy, Olivia'nın altı yaşındaki kızıydı. Minik bir minik. Başının etrafında gelişigüzel kıvrılan kızıl saçları ve parlak mavi gözleri vardı. Tıpkı annesininkiler gibi.

"Sorun değil. Katy ve Thomas'a daha fazla yetki devretmeye başlamalısın."

"Bunları yapmam, biliyorsun yapamam," dedi ve sesinden dikkatinin dağıldığı, toparlandığı anlaşılıyordu. "Neyse, kaç patron geç saatlere kadar çalışanlarını azarlamak için arar ki?"

Fletcher'in dudaklarının kenarları hafif bir gülümsemeye kıvrıldı. Aramayı hoparlöre alıp bir mesaj attı.

"Anket yapmadım, bu yüzden cevaplayamam ama Frederick'i az önce sana gönderdim, beş dakika içinde aşağıda olacak. Seni eve bırakacak." Sert bir şekilde konuştu.

"Fletcher." diye homurdanarak cevap verdi.

Gülümsedi. "Tartışma. Ben senin patronunum."

"New York'un geri kalanı gibi ben de metroya binebilirim."

Hayır, hayır, boş ver.

Olivia'nın metroyu kullanmasından nefret ediyordu ama bunu söylemek ona düşmezdi. Peki ya şirketi için bu kadar geç saatlere kadar çalışmak?

HAYIR.

O da söz sahibiydi ve hayır cevabını kabul etmiyordu. Eve sağ salım varmasını sağlayacaktı.

"Onu merakta bırakma. Bundan nefret ettiğini biliyorsun," dedi Fletcher, telefonunu kulağına koyup diğer elini cebine sokarak ışıklara bakarak.

Olivia'nın şu anda burnunu kırıstırıp sessizce isyankar bir şeyler söylediğini biliyordu.

Yaklaşık iki yıldır birlikte yakın bir şekilde çalışıyorlardı, bu yüzden onu oldukça iyi tanıyordu. Son zamanlarda Olivia giderek daha fazla aklına girse de, onun hakkında daha fazla şey bilmek istediğini fark etti.

Lanet olası şirket politikasına rağmen.

Bir kızı vardı.

Onu işe aldığıında otel ve turizm sektörlerinde kapsamlı medya ve halkla ilişkiler deneyimine sahip olduğunu biliyordu.

Onun bekar olduğunu biliyordu.

En azından onun bekar olduğunu düşünüyordu.

Boşandığını ve Sammy'nin velayetini eski eşiyle paylaştığını biliyordu.

Fletcher, anne olmanın gerektirdiği şeyler dışında, iş dışında zamanını nasıl geçirdiğini bilmiyordu.

Bir inilti daha çıkardı. "Teşekkür ederim. Pazartesi görüşürüz."

"Olivia," dedi onu durdurarak.

Fletcher ne söyleyeceğini bilmiyordu. Sadece telefonu kapatmak istemiyordu.

Cevap vermeden önce uzun bir sessizlik oldu.

"Evet?" diye fısıldadı.

Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun.

"İyi hafta sonları," diye cevapladı Fletcher sonunda.

İKİNCİ BÖLÜM

Lanet olsun ona.

Olivia, siyah lüks arabanın arka koltuğuna oturmuş, çantasını göğsüne bastırmıştı. Dizüstü bilgisayar çantası, sıcak klimanın tenine hafifçe değdiği sırada yanındaki koltukta duruyordu.

Metrodan kesinlikle çok daha güzeldi. Olivia buna itiraz etmeyecekti ama Olivia, Fletcher'ın kendisi için yaptığı bu küçük şeyleri kabul etmeye devam etmesinin uygunsuz olduğunu biliyordu.

Henüz kimse fark etmemişti.

Bildiği kadarıyla.

Ve başaramadılar.

Tek bir yanlış hareketle Sammy'yi kaybedebilirdi ve buna asla izin vermeyecekti.

Üç yıl önce, New York Today muhabiri olan kocası Simon'dan ayrılmıştı. Simon yıllardır kontrolcü ve manipülatifti. Sonunda ondan ayrılmasını isteyecek gücü bulmuştu ve Simon da bunu yapmıştı.

Çok bağırsız çağırıştan sonra.

Simon'ın gidişinden birkaç ay sonra, New York Today'de muhabir olarak çalışan arkadaşı Emma onu ziyarete gelene kadar, birlikte çocuk bakımı ve ayrılık süreçlerini yönetirken kendisiyle gurur duyuyordu. Hepsi arkadaşı ve Olivia, herkesin uyum sağlamasının zor olacağını biliyordu.

Emma geldiğinde çantasını kanepeye düşürmüş ve içinden küçük bir hap torbası düşmüştü. Olivia uyuşturucu dünyasına meraklı değildi ama üzerinde gülen yüzler olan küçük beyaz hapları gördüğünde neye baktığını çok iyi biliyordu.

Molly.

"Emma," dedi Olivia, yerden küçük plastik poşeti alıp ona doğru sallayarak. "Ciddiyim, Sammy bunlara bulaşmış

olabilir."

"Kahretsin, özür dilerim," diye cevaplamıştı Emma. "Benim değiller. İşyerindeki kızlardan biri onları kendisi için almamı istedi. Uzun hikaye."

Olivia başını salladı.

"Bu işlere meraklı olduğunu düşünmemiştim."

Emma kızarmıştı ve bunu tuhaf bulmuştu. Molly'yi ona geri vermiş, Emma da onu sehpanın üzerine fırlatmıştı.

"Bunu tuvalete atıp sifonu çekmeliyim," demişti Emma.

"Arkadaşın geri istemiyor mu?" diye sordu Olivia, tıpkı diğerleri gibi, uyuşturucuların ucuz olmadığını belli belirsiz biliyordu. Birinin uyuşturucu stokunu çöpe atmak sert bir hareket gibi görünse de, uzun hikâye yorumu biraz fazla abartılıydı, bu yüzden belki de doğru olanı buydu.

Onun sorunu değildi, diye karar verdi, kahvelerini içtiler ve Emma konuyu Sammy'ye ve tüm bu değişimle nasıl başa çıktığına getirdi.

Geriye dönüp bakıldığında, bu akıllıca bir dikkat dağıtmaydı.

Birkaç dakika sonra Emma'nın telefonu çaldı ve hemen medya acil durumu diyerek kapıdan fırladı.

Molly sehpanın üzerinde öylece kalmıştı.

Olivia, Sammy'nin bulamayacağı veya ulaşamayacağı şekilde, lavabonun üstündeki ilaç dolabına koydu ve Emma bir dahaki gelişinde geri vermeyi planladı. Emma'ya mesaj atmak için kanepeye doğru yürürken kendini garip hissetti.

Daha oturmadan oda dönmeye başladı.

On beş dakika sonra Simon aniden kapıyı kırarak çıkageldi. Öğleden sonra uykusunda olan Sammy ağlamaya ve ona sarılmaya başladı. Simon ise Olivia'nın uyuşturucu kullandığını haykırıyordu.

Çok kafası karıştı.

Olivia ilk başta aniden bir hastalığa yakalandığını düşündü.

İşte tam bu sırada Çocuk Koruma Hizmetleri devreye girdi.

Kafasındaki sisli uğultu arasında Simon'ın onlara eski kocası olduğunu ve uyuşturucu kullandığını ama hiç yakalanmadığını söylediğini duydu.

Ona beyaz yakalı kullanıcı diyordu.

Sonra dolapta uyuşturucu dolu çantayı bulmuşlardı. Simon başını sallamış ve bunun, evlendiklerinde aldığı uyuşturucuyla aynı şey olduğunu söylemişti.

Yalanlar.

Hepsi yalan.

Sammy'nin eşyalarını toplayıp onu götürürlerken, tıpkı bir uyuşturucu bağımlısı gibi, sendeleyip çığlık atarak onu yalan söylemekle ve kendisine tuzak kurmakla suçlamıştı.

Lanet olası kızını aldı.

Aylar süren hukuki süreç ve mahkemenin artık uyuşturucu kullanıcısı olmadığını ve iyi bir anne olduğunu kanıtlama çabaları sonucunda nihayet üç yaşındaki kızını geri alabildi.

Hayatının en uzun zamanı.

Uyuşturucu da dahil olmak üzere daha önce hiçbir sabıkası olmamasına, iddiasını destekleyecek hiçbir kanıta sahip olmamasına ve sağlam bir iş geçmişine sahip olmasına rağmen, avukatı ortak velayeti almak için harika bir iş çıkarmıştı.

Simon ve Emma ona tuzak kurmuşlardı. Ona uyuşturucu vermişlerdi. Hayatının en zor ve en yürek burkan zamanıydı.

Emma'nın Simon'la yattığını öğrendi - ne kadar süredir? Bilmiyordu - ve şimdi evlenmişlerdi.

Olivia, her iki haftada bir kızını, kendisine uyuşturucu verenlere teslim etmek ve mutlu aileler gibi davranmalarına izin vermek zorundaydı. Onlara bir dakika bile güvenmiyordu. Sürekli tetikteydi, durumunu tehlikeye atabilecek hiçbir şey yapmıyordu.

O kimseyle çıkmadı.

Dışarı çıkmıyordu ve evde veya iş yerindeki etkinliklerde içtiği birkaç kadeh şarap dışında pek içki içmiyordu.

İş-ev-anne hayatı.

İşte bu kadar.

Sammy'yi geri aldıktan birkaç ay sonra Dufort Hotels'te çalışmaya başladı.

Elbette Fletcher Dufort'un son derece yakışıklı bir adam olduğunu fark etmişti.

Tamam, tamam, ateşliydi.

Gerçekten çok sıcak.

Ama aynı zamanda zeki ve komikti ve bu fırsatı değerlendirdi. İşe başladıktan bir yıl sonra, ne kadar yakınlaştıklarını fark etmeye başladı. Her bakımdan, onun sözsüz yardımcısı ve pazarlama ve halkla ilişkiler konularında başvurduğu kişiydi. İşinin doğası gereği bunun olması alışılmadık bir durum değildi, ama daha fazlası vardı.

Olivia, adamın kendisine bakmadığını düşündüğü zamanlarda bile ona nasıl baktığını fark etmeye başladı.

Sonra, baktığında.

Ve aynısını ona da yapıyordu.

Gerilim yavaş yavaş artıyordu ve iki yıl sonra görmezden gelinmesi imkânsız hale geliyordu. Ama o, onun menajeriydi. Fletcher, pazarlama ve halkla ilişkiler direktörüydü. Dufort Hotels'in kurucusunun oğlu ve çoğunluk hissedarıydı.

Simon'la olan durumu olmasa bile, ikisi de birbirlerine duydukları çekimi harekete geçiremezdi. Dufort Otelleri, çalışanların birbirleriyle cinsel ilişkiye girmesini yasaklayan bir arkadaşlık karşıtı politikaya sahipti.

Dufort kardeşlerden biriyle mi?

HAYIR.

Çapkın Fletcher Dufort'la mı?

Hayır, asla.

Halkla ilişkiler müdürü olarak, Dufort çiftinin aşk hayatının medyada ne tür ilgi gördüğünü çok iyi biliyordu.

Özellikle Fletcher'ın.

Ve özellikle Daniel nişanlanmış ve resmen piyasadan çekilmişken, Fletcher ve kardeşi Hunter, yani Dufort kardeşlerin üçüncüsü, yakın zamanda Daniel ile eşit

çoğunluk hissedarı olmuşlardı ve bu da onları kadınlar için son derece çekici kılıyordu.

Sanki erkeksi görünüşleri ve uzun, kaslı vücutları yetmiyormuş gibi.

Fletcher'ın kiminle çıktığına dair medyanın ilgisi doymak bilmezdi ve uzun süre kimseyle çıkmadığı için -öhö, bir gecelik, öhö- "Manhattan'ın Playboy'u" lakabını kazanmıştı.

Fletcher ilgiden hoşlanmıyordu ama medyadan nefret eden ve işi de medyayla uğraşmak olan Daniel'den daha şakacı bir kişiliğe sahip olduğu için kameralara gülümseyip göz kırpyordu.

Hunter, kişisel hayatını oldukça gizli tutuyor ve şirket etkinliklerine yalnızca gerekli olduğunda katılıyordu. Bunun nedenini az da olsa biliyordu. Söylentilere göre, özel hayatı standartlardan biraz daha karanlıktı.

Yani Fletcher Dufort, Olivia için yasaktı ve Olivia'nın da kendine özgü sorunları ve son derece çekici ve seksi patronundan gözlerini uzak tutmasının nedenleri vardı.

Ancak söylemesi yapmasından kolay.

Özel dikim takım elbiselerinden biriyle odaya girdiğinde ve ona göz kırptığında, dizlerinin bağı çözüldü ve... hayır, bu bir yalandı.

Dizleri iyiydi.

Sorun külotundaydı.

Islak.

Göz kırpmalarını kendine saklasa ve o yeşil gözler toplantı odası masasının karşısından onunkilerle buluşsa bile, Olivia içten içe yandığını hissetti.

Ve bunu biliyordu.

"Hadi, Bayan Miller," diye duyurdu Frederick, kahverengi taş evinin önünde dururken.

"Teşekkür ederim," dedi Olivia. "Güzel bir akşam geçirmenizi dilerim."

Arabadan inip aceleyle merdivenleri çıktı. En son isteyeceği şey, Simon'ın onu yine o lüks arabayla eve bıraktığını öğrenmesiydi.

Zaten Fletcher Dufort'la olan ilişkisi hakkında birkaç yorum yapmıştı.

Ön kapısının kilidini açtı, sonra kapattı, arkasına yaslandı ve derin bir iç çekti.

Banyo.

Şarap.

Kitap.

Yatak.

Sonra bir gece daha ve Sammy eve gelecekti.

Bu arada Fletcher Dufort ve asla gerçekleştiremeyecek şeyler hakkında fanteziler kurabilir, vibratörünü de rahatça kullanabilirdi.

OLIVIA, DOLAP kapağını iterek kapattı ve çamaşır sepetini aldı. Mutfığa girerken, pişirdiği güveci ısıtmak için fırını kısık ateşe koydu.

Saat yedi olmuştu ve Sammy bir saat içinde eve gelecekti. Simon ona asla kesin bir saat vermiyor ve Sammy'yi bıraktığında kızlarının yorgun ve aç olduğundan emin oluyordu. Bu, kızlarına zarar vermekle kalmıyor, aynı zamanda Olivia'nın hayatını zorlaştırma çabasıydı.

Olivia bunu görmezden gelmek zorunda kaldı.

Simon'la tartışmaya girmeye değmezdi. Sammy'yi üzdü ve gecesini mahvetti.

Olivia ise akşam yemeğinde bozulabilecek hiçbir şey hazırlamamayı ve Sammy içeri girer girmez yemeği servis etmeyi öğrenmişti.

Sonra kanepede en sevdiği dizilerden birini izlerken sarılıp yattılar. Genellikle bir buçuk saat içinde kızı sakinleşip yatmaya hazır hale gelirdi.

Olivia, bir sonraki saatini çantalarını açıp ertesi gün için okul eşyalarını hazırlamakla geçirdi. Deli babasının çantalara koyduğu ve onu suçlayabilecek herhangi bir şey olup olmadığını kontrol ettikten sonra.

Paranoyak mıydı?

Olabilir.

Simon'ın bunu başarabileceğini mi düşünüyordu?

Kesinlikle.

Tok tok.

Olivia derin bir nefes aldı.

"Merhaba tatlım." Sammy kollarına atlarken eğildi.

"Anneciğim." Sammy hıçkırdı ve Olivia'nın gözleri Simon'a dikildi.

Omuzlarını silkti ve katlanmış bir notu eline tutuşturdu. Sammy'yi geri çekti ve yaşlarla ıslanmış gözlerine baktı.

"Hangi bebek?" dedi kızının alnındaki saçları silerek.

"Babam bana kostüm almayı unuttu, bu yüzden kostümü olmayan tek çocuk ben olacağım." Sammy burnunu çekti. "Bana da bir tane yapabilir misin, Anne? Lütfen?"

Olivia ayağa kalkıp notu açtı. "En sevdiğiniz kitap karakteri gibi giyin" günü pazartesiydi ve notun tarihi bir önceki salıydı.

"Çantalarını kaldır Sammy, ve akşam yemeği için bulaşıkları yıka. Sana bir kostüm yaparım, merak etme." Elini saçlarının üzerinden geçirdi.

Kızının yüzü rahatlama ve mutluluk karışımı bir duyguyla aydınlandı, sonra dans ederek yatak odasına gitti.

Olivia tekrar Simon'a baktı.

"Ne?" dedi. "Bana aldırma. Notu daha dün gördüm."

Olivia başını salladı.

"Dün mü? Yani iki günün vardı ve yine de Pazar akşamı bana bırakmaya mı karar verdin?" diye homurdandı. "Ciddi misin Simon, bu berbat davranışlarınla sadece kızıma zarar veriyorsun."

Yüzü öfkeli bir hal aldı.

"Sözlerine dikkat et," diye hırladı, parmağını ona doğrultarak. "Ona sahip olduğun için şanslısın."

Olivia gözlerini devirdi.

"İkimiz de beni tuzağa düşürdüğünü biliyoruz. Şimdi kapımın önünden defolup git. Hazırlamam gereken bir

kostüm var."

Kapıyı kapatmaya çalıştı ama adam kıpırdamadı.

"Simon," diye uyardı ama kalbi çarpmaya başladı.

Gözleri uzun bir süre onun vücudunda gezindi, sonra öfkeyle dolu bakışları onun gözleriyle buluştu.

Neden hayatına devam edemiyordu ki? Emma ile evlenmiş ve Olivia'yı herkesten daha fazla incitmişti. Bu yeterli değil miydi?

O, her şeyden çok bitkin düşmüştü.

Bir gün, kızları reşit olduğunda, Olivia onun kontrolünden kurtulacaktı. O zamana kadar ağzını kapalı tutmayı öğrenmesi gerekiyordu.

Dengesizdi ve kıskırılması tehlikeliydi.

Simon uzanıp saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Boğazında kusmuğun yükseldiğini hissetti.

"Arkanı kolla, bebeğim." Uzaklaşmadan önce sııttı.

Olivia kapıyı kapatıp sürgüyü çektiğinde bacakları buz kesti. Başını kapı pervazına yaslayıp ona kadar saydı ve derin bir nefes verdi.

"Kaptan Düşükdön hakkında ne düşünüyorsun?" diye seslendi oturma odasına girerken.

"Hayır. Anne!"

Eh, denemeye değer.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Fletcher arabadan indi ve paltosuna sıkıca sarıldı. Nisan ayının başları olmasına rağmen Manhattan'da hava hâlâ soğuktu. Gelecek ay hava ısınmaya başlayacaktı.

Kapıcı, Dufort binasının büyük cam kapılarından birini açtı.

"Günaydın Bay Dufort."

"Günaydın, Douglas."

Geniş lobiye göz gezdirdi ve kafeden bir kahve almayı düşündü. Kalabalıktı, bu yüzden sekreterini kahve içmeye göndermeye karar verdi.

Yürüyen merdivenlerde yukarı aşağı hareket eden insanlar sıralanmıştı ve sağ tarafta onlarca insan asansörlerden birini bekliyordu.

Fletcher sola doğru ilerledi ve yönetici asansörleri ona katlarına özel erişim imkânı sağladı.

Bunlardan biri açıldı ve Daniel dışarı çıktı.

"Fletch. Uyuyup uyumadığına bakmaya geliyordum."

Dick.

Saat tam yedi buçuktu.

"Hayır, değildin," diye cevapladı Fletcher gülerek, sonra asansöre bindi. Tarayıcıyı etkinleştirmek için başparmağını tarayıcıya bastırdı ve kapılar kapanmaya başladı.

Daniel sırtırken başını kaldırdı. "Saat onda SoHo Dufort'ta görüşürüz."

Fletcher başını salladı.

Bu, Dufort Hotels için önemli bir lansmandı. Manhattan'daki üçüncü otelleri olmasına rağmen, portföylerindeki ilk lüks butik oteldi; yani amiral gemisiydi.

Geçtiğimiz ay boyunca ekipler açılışa hazırlanıyordu. Daniel'in CEO olarak ziyareti, lansman takviminde önemli bir tarihti.

Daniel eskisi kadar aktif değildi. Babaları, yönetici pozisyonlarına hazırlanırken, hepsinin işi en baştan sona öğrenip anlamaları konusunda ısrarcıydı, bu yüzden ağabeyinin bugün SoHo'yu görmeyi dört gözle beklediğini biliyordu. Onu uzak tutmak ve detaylardan uzak tutmak bazı noktalarda zor olmuştu.

Hunter, satış direktörüydü. Ticari rakamlara her zaman daha fazla ilgi duymuştu ve bu nedenle misafirlerinden tekrar iş almaktan, tedarikçilerle pazarlık yapmaktan, konferans ve etkinlik alanlarını yönetmekten ve resepsiyon gibi müşteri deneyimine dokunan her şeyden sorumluydu. Elbette, dünya çapında daha fazla uygulamalı yönetim ve görev üstlenen büyük bir ekibi vardı.

Fletcher, daha küçük yaşlardan itibaren medyanın tüm olanaklarına yöneldi ve müşterileriyle konuştu. Pazarlama, bu iki unsuru şekillendirmek ve insanları karar almaya ikna etmekle ilgiliydi. Ya da müşterilerinin durumunda, bir sonraki tatilleri veya iş seyahatleri için bir Dufort Oteli seçmekle ilgiliydi.

Dünyanın her yerinde otelleri vardı ve zaman dilimleri farklı olduğundan, küresel pazarlama ekibi sürekli olarak Paskalya, Sevgililer Günü veya Noel gibi farklı promosyon kampanyaları üzerinde çalışıyordu.

Ya da sayısız medya talebi veya krizle başa çıkmak. Bir günden diğerine, odalarında birinin ölmesiyle ilgili soruları yanıtlıyor olabilirler ki bu çoğu insanın fark ettiğinden çok daha sık yaşanıyor. Ya da otellerinin ne kadar sürdürülebilir olduğu veya bir ünlünün onlarda kalıp kalmadığıyla ilgili sorular.

Ve aradaki her şey.

İşte tam bu noktada Olivia devreye giriyor. O bir halkla ilişkiler uzmanıydı.

Fletcher, doğru adayı seçmek için çok zaman harcadıktan sonra iki yıl önce onu işe almıştı. Çoğunlukla bu kişiyle çok yakın çalışacağını bildiği için.

Olivia'nın New York'ta Katy ve Thomas adında iki ekip üyesi ve Okyanusya ile Avrupa'daki önemli bölgelerden sorumlu birkaç kişi daha vardı.

Fletcher, Olivia'nın işe başladığı günden beri ondan etkilenmişti. Mükemmel bir çalışma etiğine sahipti, medyayla ilişkilerini iyi yönetiyordu ve kriz anlarında genellikle alışılmışın dışında düşünen, hızlı düşünen bir zekası vardı.

İkisi zorlu durumlar üzerinde kafa yorarken, o da onun kadar fikir alışverişinde bulunmaktan keyif alıyor gibiydi.

Çoğu zaman ofisinde kahve içiyor ve beyaz tahta stratejilerini kullanıyorlardı.

Fletcher çantasından dizüstü bilgisayarını çıkarıp yerleştirme istasyonuna taktı, ardından Tom Ford ceketini çıkardı.

"Günaydın Bay Dufort." Kişisel asistanı Scarlet paltosunu alıp gardıroba astı. "Kahve?"

"Evet, Tanrım. Uzun siyah bir tane lütfen, Scarlet." Bu sabah güçlü bir şeye ihtiyacı vardı. "Olivia geldi mi?"

"Hayır efendim." İksirini almak için ayrıldı.

Fletcher, Manhattan ve çatıların manzarasına bakarak nefesini toplamak için bir an durdu. Kendisi gibi yöneticileri ofislerine taşıyan bir iki helikopterin iniş kalkışını gördü ve güneşin nihayet bulutların arasından görüldüğünü gördü.

Gözleri tekrar ofisine ve Olivia ile saatler geçirdiği kanepelere döndü.

Tanıştıklarında onu çekici bulmuş muydu?

Kesinlikle.

Vahşi kızıl buklelerine rağmen çok güzel bir kadındı. Yine de Fletcher'ın etrafı güzel kadınlarla çevriliydi, bu yüzden onu işe almaması için onu uyaran hiçbir uyarı işareti yoktu.

Açıkçası, çoğu gün hepsi birbirine karışıyordu.

O zamanlar, daha çok deneyimine ve etkileyici röportajına odaklanmıştı. Harika bir iş çıkaracağından ve Dufort markası için çalışmaya tutkuyla bağlı olacağından emindi.

Ve öyle de olmuştu.

Dufort isminden ve itibarından nihai olarak o sorumlu olduğu için, her gün yakın bir şekilde çalışıyorlardı. Aynısını tüm yöneticileriyle de yapıyordu, ancak Olivia'nın selefinde olduğu gibi halkla ilişkilere daha fazla ilgi göstermesi gerekiyordu.

Zamanla aralarında sağlam bir profesyonel ilişki kurulmuştu ve yakın bir şekilde birlikte çalışan meslektaşların aksine birbirlerini daha kişisel olarak tanımaya başlamışlardı.

Ta ki bir gün her şey değişene kadar.

Önce onun gülüşünü fark etti. Gerçekten fark etmişti. Farklı bir şekilde.

Gözleri parlamıştı ve şakalaşırken bakışları birbirine kenetlenmişti. Kendilerini toparlayıp bakışlarını kaçırmışlardı.

Bir gün, neyse ki başka kimsenin olmadığı bir toplantı sırasında, kendini onun göğüslerinin kıvrımına bakarken buldu. Kadın yukarı bakmış ve adamın gözleri onunkilerle buluşmuştu. İkisi de aralarındaki bağın nasıl değiştiğini sessizce kabul ederken zaman yavaşlamıştı.

Fletcher, o zamanlar bile ona karşı tepkisini kontrol altına almak için bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. İsteyeceği son şey Olivia'nın istifa etmesiydi. Ya da şikayette bulunması.

Duygularını gizlemeye çalıştı.

Sonra bu çekimin tek taraflı olmadığını fark etti.

ABD dışındaki ekip üyelerinin görüntülü konferans yoluyla bağlandığı küresel bir pazarlama toplantısı sırasında, Fletcher odanın ön tarafında sunum yapıyordu. Birden fazla kamera ve ekran kurulmuştu ve bunlardan birine göz attığında, Fletcher'ın kendisine baktığını gördü.

İşte böyle.

Zengin sıcaklıkla dolu.

Kameraya baktı, sonra yavaşça döndü ve gözleri birbirine kenetlendi.

Aralarındaki kimyayı sessizce kabul ettikleri o milisaniyede tüm dünya yok olmuştu. Gözlerinde yoğun bir ihtiyaç ve arzu alevlendi, sonra yutkundu ve bakışlarını tabletine indirdi.

Fletcher o anda başlarının dertte olduğunu biliyordu

Bir seçeneği vardı. Onu takip edebilir ve çalışanların birbirleriyle arkadaşlık etmesini yasaklayan Dufort şirket politikasını (kendi şirketinin politikasını) ihlal edebilirdi.

O da dahil.

Ya da onu... kovabilirdi.

Ve lanet olası penisini kontrol edemediği için yetenekli bir çalışanını kaybetmesi söz konusu olamazdı.

Yani idare ediyordu.

Onun horozu değil.

Bu kontrolden çıkmıştı; her gün mastürbasyon yapıyordu ve bu hiç işe yaramıyordu.

Sonra bir gece hata yaptı.

Toplantıdan çıkarken sırtına dokunan basit bir el, Daniel'in bu bağlantıyı fark etmesini sağlamıştı.

Hatta, birbirlerine daha çok yaklaştıklarını, daha çok dokunduklarını, daha çok sırttıklarını bile fark etmemişti.

Ama öyleydiler.

Fletcher onu kaybetmek istemiyordu. Mükemmel bir halkla ilişkiler yöneticisiydi ve Fletcher, onun bu işe ihtiyacı olduğunu biliyordu. Bekar bir anneydi ve... Fletcher ona değer veriyordu.

Bununla başa çıkmaya kararlıydı.

Belki de Bora Bora'da bir film yıldızıyla, süper modelle ya da yarı çıplak bir sarışınla tatile ihtiyacı vardı.

Medya ona bu saçma lakabı boşuna takmamıştı. Birçok güzel, zengin ve ünlü kadınla yatmıştı. Kardeşleri gibi Fletcher da etkinliklerde kolunda son dakika haberiyle ve sevgili olup olmadıkları, evlenip evlenmedikleri veya çocuk sahibi olup olmadıklarına dair her zamanki magazin dedikodularıyla fotoğraflanıyordu.

Onları bütün bu zahmetten kurtarabilirdi.

Bunların hiçbirini yapmayacaktı.

Daniel düşmüş olabilir ama Fletcher'ın anne ve babası gibi evlenip sefil bir evlilik yaşama niyeti yoktu.

Peki ya ebeveyn olmak? Hayır, hayır.

Cinselliği Jonathan Dufort kadar sevdiği anlaşılıyordu. Babasının annesine saygısızlık etmesini ve gördüğü her şeyi becermesini izlerken yaşadığı acının aynısını bir çocuğa yaşatmayacaktı.

Gezegende yedi milyar insan vardı. Bu sayı, onu ölünceye kadar meşgul tutmaya yetecek kadardı.

Sonunda, aklını Olivia'dan uzaklaştıracak birini bulacaktı. O zamana kadar... yani, henüz bir çözüm bulamamıştı.

Ama bir tane bulacaktı.

Ya da birisi.

BİR SAAT SONRA, kırmızı bir parıltı dikkatini çekti.

"Buradayım, buradayım. Üzgünüm, kostümle ilgili bir acil durum yaşadım," dedi Olivia, adamın ofisine doğru koşarken.

Fletcher, beyaz yün elbisesine ve kırmızı ceketine bakarken sırttı.

"1950'lerde hemşirelik yapan birini mi hedefliyorsun? Çünkü sana söylemeliyim ki Olivia, birkaç ayrıntıyı kaçırıyorsun."

Kaşlarını çattı, sonra tekrar genişledi.

"Ben değil. Sammy!"

Ne demek istediğini tam olarak anlamıştı ama onunla dalga geçmeyi seviyordu.

Kendine baktı. "Hemşire gibi mi görünüyorum? Aman Tanrım. Hemşire gibi görünüyorum. Kahretsin. Gardıroptaki ilk temiz şeyi aldım."

"Şaka yapıyordum. Rahatla." Fletcher sırttı.

Olivia, masasının önündeki sandalyeye oturdu ve derin bir nefes verdi. "Çok zalimsin."

"Kahve?" diye sordu ve sanki sihirli bir değnek değmiş gibi Scarlet başını kapıdan içeri uzattı.

"Chai latte lütfen," diye emretti Olivia.

"Lütfen kapıyı kapatın," diye seslendi, sonra Olivia'ya döndü. "İyi hafta sonları?"

Elbisesinin altında göğüslerinin kıvrımını ve dolgun dudaklarının kırmızılığını görmezden gelmeye çalıştı ama başaramadı. Sonra alt dudağını hafifçe dişlerinin arasına aldı ve pantolonu iyice sıktı.

Kahretsin.

Fletcher boğazını temizledi ve bir kalem aldı, sanki hayatı buna bağılıymış gibi onu incelemeye başladı.

"Evet. Eve bıraktığın için teşekkürler," diye cevapladı ve adam onun parlak mavi gözlerine baktı. "Sen?"

"Ne?"

"Hafta sonun nasıldı? İyi miydi?" diye sordu Olivia.

Cuma gecesi, külotunu yırtıp masamda seni becermek istediğimi düşünmeden duramadığım için çok sarhoş oldum. Sonra da güzel bir aktrisle dışarı çıkmak yerine bütün hafta sonu mastürbasyon yaptım.

"Evet," dedi. "Nişan partisinden sonra oldukça sakın."

"Ah, parti. Harper güzel görünüyor muydu?"

Fletcher kendi kendine gülümsedi. İki kadın çok iyi anlaşıyordu. Harper, Olivia'yı da davet etmesi gerektiğini söylemişti, ancak Daniel'ın halkla ilişkiler müdürüne olan ilgisinin farkında olması nedeniyle vazgeçmişti. Özellikle de onun yanında direncinin azaldığı düşünülüyordu. Viski ve Olivia'nın kokteyl elbisesi, felaket demektir.

"Bu soruyu kardeşime soracağım." Sırıttı.

"Bana bir fotoğraf göster. Hadi," diye üsteledi Olivia. "Çok tatlı. Böylesine hoş bir görümceye sahip olduğun için çok heyecanlı olmalısın."

Hem o hem de Hunter, Harper'a hayrandı. Harper gerçekçi, komik ve kendi çapında yetenekliydi. Başarılı bir yazarlık kariyerine sahipti ve kardeşlerine sırılsıklam aşıktı.

Daha da iyisi, onun saçmalıklarına katlanmadı.

Birbirlerine aptal aptal bakmadıkları zamanlarda, ikisi bir şey hakkında tartışıyorlardı ve bu tartışma genellikle Harper'ın kazanmasıyla sonuçlanıyordu.

Her şeye sahipmiş gibi görünüyorlardı.

Aşk, tutku ve bağlılık.

Daniel'in asla isteyeceğini düşünmediği, hatta sahip olacağını hiç düşünmediği bir şey.

Yine de ikisi adına mutluydu. Hem de çok.

Sadece bunun kendisi için olmadığını biliyordu.

Hunter, nişan töreninde duygularını paylaşmıştı.

"Dan için iyi olmuş. Evlenirken yanında durmak, bir düğün partisinde olmaya en yakın olduğum an olacak," demişti Hunter.

"Aynı, kardeşim. Aynı," diye cevap vermişti Fletcher.

Telefonunu çıkarıp başını salladı. "Tamam. Buraya gel."

Olivia masanın etrafında koşup yanındaki kenara otururken, nişan partisinden birkaç fotoğraf buldu ve telefonunu ona uzattı.

Kadın 'oooh'layıp 'ah' derken, adam onun kendine özgü kokusunu içine çekti. Yasemin ve vanilyanın bir miktar kahveyle harmanlandığı bir kokuydu.

"Ah, elbisesi muhteşem." İçini çekti, elini uzattı, sonra donakaldı. "Çok... ah. Sen. Sen... harika görünüyorsun."

Fletcher, telefona uzun bir süre baktıktan sonra kaşlarını çattı, sonra telefonu ona geri verdi. Elinde viskiyle pencereye yaslanmış, bir grup insanla birlikte gülerken çekilmiş bir fotoğrafıydı.

Hunter bunu alıp ona göndermişti.

Olivia derin bir nefes aldı ve adam yukarı baktı, ikisi de aniden ne kadar yakın olduklarını fark ettiler.

İkisinin aynı anda ayağa kalkması durumu daha da kötüleştirdi.

Olivia'nın dudakları aralandığında ona bakan adam, onu kendine doğru çekmek için yanıp tutuşuyordu.

Olivia'nın gözleri adamın geniş göğsünden gözlerine kaydı.

Kahretsin.

O dudakları emmek, onu masasına kaldırıp bacaklarını ayırmak istiyordu. Vücudu ona tepki verirken, şu anda ıslak olduğundan emindi.

Parmakları bir santim hareket etti—

"Peki," dedi, sessizce uzaklaşıp masanın kendi tarafına dönerken. "New York Daily News ile özel bir röportaj yapma fırsatınız oldu mu?"

Scarlet kapıyı çaldığında Fletcher saate baktı.

"İçeri gel," dedi ve Olivia da içeri girip kahvesini uzattı. Tanrım, bu çok yakındı. Çok yakındı.

"Hayır, söylemedim," dedi Olivia'ya, sohbetlerine devam ederek. "Ne düşündüğünü söyle bana."

Olivia içkisini yudumlarken her zamanki gibi işlerine devam ettiler.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi.

"Bunu yapmamamızı tavsiye ederim," dedi. "Özel bir durum yok. Bunun hakkında kitle iletişim araçlarının ilgisini çekmek istiyoruz. Bu bir amiral gemisi lansman, bu yüzden bir sonraki açılışımızın nerede olacağı konusunda uluslararası ilgi ve merak istiyoruz."

Fletcher başını salladı.

"Bir sonraki duyurumuz hakkında onlara özel bir haber sunarak darbeyi yumuşatabiliriz."

Başını bir o yana bir bu yana eğdi. "Neden yapalım ki?"

"Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en büyük ağa aitler. Bunu diğer reklamlarda ve hazır olduğumuzda muhtemelen bazı web veya TV yayınlarında kullanabiliriz," dedi Olivia. "Burada uzun vadeli bir strateji düşünüyorum, sadece bu etkinlik için değil."

O, onun şehvetli düşüncelerinden daha fazlasını hak ediyordu ama gerçek şu ki o, onun bedenini ve zeki zihnini istiyordu.

Ve bunu kanıtlamak için pantolonunun içindeki sert uzunluk bir santim bile azalmamıştı.

"Güzel. Hadi ama davet ettiğimiz kişiler konusunda seçici olalım. İlk on veya yirmi. Sirk olmasını istemiyorum," diye cevapladı.

Olivia gülümsedi. "Katılıyorum."

Bileğini kaldırdı ve zamana baktı.

"Bir şeye mi geç kaldın?"

Hayır, ama Daniel'in etraftaki tüm cinsel gerilimle içeri girmesine ihtiyacı yoktu. Bunu hemen anlardı.

"Evet, Daniel'in ziyareti için birkaç dakika içinde SoHo'ya gidiyorum, bu yüzden hemen gitmem gerek. Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Olivia başını salladı, chai latte'sini aldı ve gitmek üzere döndü. "Tracey'nin de fotoğraf çekmek için size katılmasını ayarlayabilir miyim?"

Tracey, dünya genelindeki çalışanları önemli bilgiler ve tüm bölgelerdeki gelişmeler hakkında güncel tutmaya odaklanan bir iç iletişim danışmanıydı. Bu, şirket kültürünü etkileyen ve bağlılığı yüksek tutan önemli bir roldü.

İrkildi.

Normalde Olivia'yı böyle bir şeye davet ederdi, medya katılmasa bile. Önemliydi; kamuoyuna duyurulacak her şeyden haberi vardı.

Fletcher, ona duyduğu ilgi yüzünden onu dışarıda tuttuğunun farkındaydı. Ve bu kabul edilemezdi.

Cevap vermeyince döndü. "Fletcher, bunu kaydetmemiz gerekiyor. Basın ve şirket içi iletişim için. Daniel CEO'muz ve bu, amiral gemisi butik otelimize ilk ziyareti."

Ona kaşlarını çatarak baktı.

İsa.

Kendini toparlaması gerekiyordu. Olivia'nın yüzündeki ifadeden, aralarına mesafe koymaya çalıştığını anladığı belliydi -ki bu doğrudu, ama aynı zamanda her saniye yanında olmak istiyordu- ve Olivia da onu basit bir hata yaptığı için uyarmıştı.

Bir dahaki sefere daha önemli olabilir.

İçten içe inliyordu.

"Haklısın. Eşyalarını topla. Benimle geliyorsun."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Olivia, yönetici asansöründen çıkarken kollarını ceketinin içine sokup omuzlarına çekti, ardından patronu da çıktı.

Fletcher Dufort'un yanında durmak neden cinsel bir his veriyordu? Tamamen saçmaydı ama yine de öyleydi.

Elbette, 1.98 boyundaki boyu ona çok uzundu ama daha önce hiç hissetmediği güçlü ve manyetik bir öze sahipti.

Küçük şeylerdeydi.

Toplantılarda yanına oturduğunda, pantolonunun kumaşını geren kaslı bacaklarının, konuşurken ya da aralarındaki masada uzanırken hareket eden büyük ellerinin sürekli farkındaydı.

Bu, bir sorunu çözmeye çalışırken koyu renkli büyümelerle serpiştirilmiş kare çenesinde ya da onu kızdırmaya çalıştığında sırtan dudaklarındaydı.

Ya da onun bilmediğini sandığı zamanlarda onu izleyen, için için yanan yeşil gözleri.

Her şeyi gayet iyi biliyordu. Onun yaptığı her hareketin tüm benliğiyle farkındaydı.

Görmezden gelinmesi zor bir adamdı, hele ki iri, güçlü ve zengin bir adam olduğu için. Ama Daniel ve Hunter Dufort da öyleydi ve ikisi de onun bacaklarını titretmiyordu.

Fletcher'ın sırtındaki eli onu durdurdu.

Dokunuşu yakıyordu.

"Bir dakika burada beklememiz gerekiyor." Camdan tavana kadar uzanan girişin önünde dururken telefonuna baktı. "Frederick trafikle boğuşuyor."

Etraflarındaki insanlar bir o yana bir bu yana gidiyordu, çalışanlar Dufort yöneticisine başlarıyla selam veriyor, bazıları da "Merhaba efendim" diye mırıldanıyordu.

Gözleri onun gözlerine kaydı ve rüyalarında gördüğü koyu yeşil küreleri görmezden gelmeye çalıştı. Boğazını temizledi,

meslektaşları için fazla yakın durduklarının farkındaydı ama ikisi de kıpırdamadı.

"Hava ısınıyor," diye patladı aniden. Kesinlikle öyle değildi. Hâlâ oldukça soğuktu.

Fletcher'ın dudakları kıvrıldı, sonra gözleri titreyen telefonuna kaydı.

"Hadi gidelim." Eli tekrar beline indi ve onu dışarı yönlendirdi.

Keşke bunu yapmasaydı.

"Bayan Miller. Bay Dufort," dedi Frederick kapıyı onlara açarken.

Arabanın arka koltuğuna kaydılar; sıcak ve ikisinin yalnız kalamayacağı kadar samimi bir ortamdı burası. Olivia paltosunu çıkarıp kucağına koydu. Fletcher'a döndüğünde, onu çenesi kaskatı kesilmiş bir şekilde pencereden dışarı bakarken buldu.

Nedenini biliyordu.

Ona dokunduğu için kendini suçluyordu. Onu istediği için.

Bunu defalarca yaptı.

Bir gülümseme bile aralarındaki mesafeyi aşsa bile, birkaç dakika sonra adam susup somurtuyordu. Ona bunun sadece kendisi olmadığını söylemek istiyordu ama biliyordu, ama yine de kendini suçladığını görebiliyordu.

Ona bunun önemli olmadığını, Dufort politikası uygulanmasa bile hiçbir şeyin olamayacağını söylemek istiyordu.

Belki de yapmalı?

Aralarındaki gerginlik giderek artıyordu. Olivia, işini korumak istiyorsa profesyonel davranması gerektiğini biliyordu.

Aslında öyle değildi ama aralarındaki kimya her geçen gün daha da güçleniyordu.

Eli aralarındaki deri koltuğa değdi ve gözleri onu takip etti. Adamın kendisine döndüğünü hissetti ve gözleri aniden ona döndü.

Bok.

Derin bir nefes aldı.

Yanlıştı ama Olivia, onunla arabada birlikteyken, onun ellerini bacaklarının arasına kaydırıldığı, onun için sıcak ve ıslak hissettiği anları hayal etmişti.

Basit bir karar almak gerekir.

Ya da sadece harekete geçin.

Ve her şeyi mahvederdi.

İşini kaybedebilir ve Sammy'yi kaybedebilir.

Bu yakışıklı adam tarafından dokunulmayı çok istese de, buna izin vermek aptallık olurdu. Fletcher'ın çapkın olarak bilinmesinin bir sebebi vardı. Onun için çalışırken, sosyal etkinliklerde koluna giren son kadının kim olduğunu soran medyadan yüzlerce telefon almıştı.

Ekibi elbette hiçbir zaman yanıt vermedi ve Fletcher da onlara kişisel hayatıyla ilgili hiçbir ayrıntı vermedi. Sadece gülümseyip yorum yapmamalarını söylediler.

Öyle de yaptılar.

Hepsine.

Olivia, aralarındaki bu güçlü çekime boyun eğerse, onun listesindeki bir isimden ibaret olacağını biliyordu.

Bir listesi olsaydı.

Muhtemelen hayır.

Mesele şu ki, o kadınlardan biri olma arzusu yoktu. İşini seviyor ve Fletcher'la çalışmaktan keyif alıyordu. Aslında onu bir insan olarak seviyordu. Bir erkek olarak.

Belki de ciddi biriyle tanışırdı ve aralarındaki her neyse sönüp giderdi. Belki de çoktan gitmiştir? Son birkaç haftadır magazin gazetelerinde onun hiçbir fotoğrafı yayınlanmamıştı.

Küçük bir ameliyat geçirmişti, bunun sebebi bu olabilir.

Ya da bir kız arkadaşı olabilir.

Olivia telefonun yan tarafındaki düğmeye bastı ve ekranı Sammy'nin fotoğrafıyla aydınlandı. Tek yapması gereken, kızını güvende ve yanında tutmaya odaklanmaktı.

Onun önceliği buydu.

Fletcher onun yanında kıpırdandı. Paltosunu kaldırdı ve elbisesinin yukarı doğru kaydığını fark etti. Fletcher sessizce küfredince, Fletcher'ın gözleri onunkilere kaydı. Karanlık ve açlık doluydular.

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.

"Bugünkü tur için bir program var mı yoksa otel müdürünün elinde mi?" diye sordu, odaklanmaya devam etmek için çaresizce.

Fletcher elini yüzünde ve saçlarında gezdirdi, her şeyi karıştırdı. Aman Tanrım, çok seksi görünüyordu.

Onun üzerinde yatarken böyle mi görünürdü?

Gözleri tekrar onunkileri bulduğunda, kadın alt dudağını ısırdı.

Aman Tanrım.

"Liv," dedi Fletcher boğuk bir sesle.

Dudakları aralandı, vücudu sıcaklıkla doldu ve adamın adını söylediği anda dünyalarının değiştiğini fark etti.

Yapamazdı. Buna izin veremezdi.

Çok fazla şey tehlikedeydi.

"Lütfen... yapamayız." dedi Olivia, gözlerini bir anlığına sımsıkı yumarak. Tekrar açtığında, Fletcher yavaşça uzanıp parmaklarını saçlarının arasına geçirdi.

Ona izin verdi.

Ya da en azından onu durdurmadı.

Bütün varlığı onun kendisine dokunmasını istiyordu. Onun için yanıyordu.

"Bu gerçekten çok zorlaşıyor," dedi Fletcher, yüzünün yan tarafını avuçlarının arasına alarak.

Gözlemciyseniz, sözlerinin hiçbir bağlamı yoktu. İkisi de birbirlerine olan arzularından bahsetmemişti.

Ama onun ne demek istediğini çok iyi biliyordu.

İkisi de yaptı.

Ağzı kurumuş bir şekilde başını salladı. "Biliyorum."

Gözleri onun gözlerinde gezindi ve dudaklarına kaydı. İkisinin de hayatını daha da değiştirme isteği bir nefes kadar uzaktı. Gözlerindeki açlık kesinlikle onunkiyle aynıydı ve

farkında olmadan dudaklarını yaladığında, Fletcher'ın kolu aniden düştü.

"Kahretsin," diye küfretti, hem rahatlama hem de hayal kırıklığı tüm vücudunu sararken. "Bunu yapmamalıydım."

Olivia önündeki koltuğa baktı. Vücudu ihtiyaçla yanıyor, kalbi endişeyle çarpıyordu.

Aman Tanrım, ne yapmışlardı acaba?

"En azından bunu kabul ettik. Bunu. Şimdi bunu durdurmanın bir yolunu bulmalıyız," dedi.

Araba SoHo Dufort'un önünde durdu ve Fletcher ona zengin bir bakış atarak bunun bitmediğine dair söz verdi.

Hiç de bile.

OLIVIA, yeni otelin lobisinde dolaşarak, bu yeni markaya özgü dekora ve lüks dokunuşlara hayran kaldı. Zengin kurumsal gezginleri cezbedecek bir yerdi ve yoğun bir yöneticinin ihtiyaç duyabileceği her şey düşünülmüştü.

Mekanın her köşesi yüksek kalitedeydi ve pahalı olduğunu haykırıyordu; büyük avizelerden siyah ve altın rengi halılara ve özel yapım mobilyalara kadar.

Olivia inşaat sırasında şantiyeyi ziyaret etmişti, bu yüzden sonunda tamamlanmış halini görmek harikaydı.

Fletcher müdür ve personelle konuşurken çoğunlukla mesafeli durmaya çalışıyordu. Sırtı ona dönük olmasına rağmen gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu.

En kötüsü de onun ilgi odağı olmak istemesiydi.

Cehennem, hangi kadın bunu yapmaz ki?

Fletcher Dufort inanılmaz derecede yakışıklıydı. Her şeyiyle tam bir yıldızdı. Başarılı, zengin, çekici, komik ve şimdiye kadar gördüğü en öpülesi dudaklara sahipti.

Olivia dönüp uzun ve güçlü vücudunu inceledi. Pahalı özel dikim takımının altında bile kaslarını gizlemek imkânsızdı. Sayısız toplantıda gömleğinin kollarını sıvamasını izledikten sonra, güçlü ön kollarına çok aşina olmuştu.

Daniel, lobiye girerken güçlü bir CEO gibi görünerek "Herkes günaydın," dedi ve herkesin elini sıktı. "Olivia."

"Günaydın efendim." Gülümsedi.

"Tamam," dedi Fletcher. "Hunter henüz gelmedi, ama programa sadık kalarak yola koyulalım. Turu Aaron yönetecek, o yüzden size geçelim."

"Önce görmek istediğiniz bir şey var mı efendim?" diye sordu otel müdürü Aaron.

Hunter geldiğinde Daniel başını salladı.

"Hey. Özür dilerim. Geç kaldım," dedi küçük Dufort kardeşi ve sırttı.

O sevimli bir adamdı.

Fletcher ona bir bakış attı ve o da kendi kendine gülümsedi.

"Artık zamanı geldi," dedi Daniel. "Olivia—"

"Fotoğraf çekiyor. Personel ve medya için," dedi Fletcher ve hepsi ona baktı.

"Teşekkürler, Einstein. Bunu kendi başıma hallettim." Daniel gözlerini kıstı, sonra ona döndü. "Medyadan kimsenin yaklaşan nikahımız hakkında soru sormamasını sağlamayı isteyecektim."

Fletcher bakışlarını kaçırdı ve tepkisinden dolayı kendine kızdığını görebiliyordu. Fletcher her zaman ona karşı biraz korumacı olmuştu ama şimdi işler biraz mantıksızlaşıyordu.

Ve Daniel çok zeki ve akıllı bir adamdı.

Eğer daha önce yapmamışsa, bunu hallederdi.

O zaman işsiz kalırdı.

"Elimden gelenin en iyisini yapabilirim ama bildiğiniz gibi, ücretli medya olmadığı sürece ne istediklerini kontrol edemeyiz. Ve bu ücretli değil," diye yanıtladı.

Daniel ona bilmiş bilmiş başını salladı. "Sadece sihirli güçlerini kullan."

Olivia güldü. "Tamam."

İçerideki espri onu sakinleştirdi. Medyayla iletişim kurma ve onları şirketin isteklerini yerine getirmeye ikna etme şekli sık sık iltifat alıyordu.

Kolay değildi; medya mensuplarıyla ilişkileri yıllar içinde kurulmuştu ve çoğu zaman pazarlık ve sıkı pazarlıkla sonuca ulaşıyordu.

Aslında, bu hem vaatleri dengelemek hem de iyilik istemek gibiydi.

Ve evet, bir elektronik tablosu vardı.

Sonraki iki saat boyunca otelde dolaştılar, odaları ve medyanın ilgi odağı olacağını bildikleri küçük detayları hayranlıkla incelediler. Üç Dufort kardeşin Aaron'la ve ardından Daniel'la birkaç fotoğraf çekti, böylece takımlar aralarından seçim yapabilecekleri birçok fotoğrafa sahip oldu.

Fletcher'la arabada bir kez daha samimi bir an yaşamaktan kaçınabilmek için erkenden izin istedi ve Fletcher'ın kısa baş sallaması, ne yaptığının farkında olduğunu gösteriyordu.

Ofise döndüğünde fotoğraflara göz atarken ekibi kapıdan içeri girdi.

"Ekip toplantımızı mı yapıyoruz?" diye sordu Katy.

"Evet. Oturun," diye cevapladı, hem Katy'ye hem de Thomas'a el sallayarak onları ofisindeki toplantı masasına yönlendirdi.

O da onlara katıldı.

Thomas, "Gönderdiğim basın bültenini imzaladın mı?" diye sordu.

"Küçük değişikliklerle birlikte gelen kutunuza gönderdim," diye yanıtladı Olivia. "Katy, lütfen fotoğraflardaki tasarım ekibiyle çalışabilirsin. Sana e-posta göndereceğim. İkisi de bittiğinde, medya kitini bu Cuma günü gerçekleştirecek lansmana yetiştirmiş olacağız."

"RSVP'leri takip etmemizi ister misiniz?" diye sordu Katy.

Olivia düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü.

"Güzel soru," diye yanıtladı. "Bu bir VIP etkinliği ve eğer bizi unuttularsa, başarısız olmuşuz demektir. Tekrar göndermek çaresizlik olur."

Katy kalemını dudaklarına vurdu. "Ya başarısız olursak?"

Olivia gülümsedi.

Katy küçük bir fişekti ve hızla öğreniyordu. Medya ilişkilerinin en önemli kısmı, içgüdülerinizi kullanmanızdı ve bir stratejisi olsa da, insanların sadakatının günden güne nerede olduğunu asla bilemezsiniz.

Bu yüzden tepkisel modda kalmalı ve kartlarınızı çok erken oynamamalısınız.

"O zaman başımız belada." Güldü, sonra dudaklarını büzdü. "Bakın, size ne diyeceğim. Çarşamba gecesi Frame Bar'a uğrasanız? Şirket kredi kartınızı alın ama abartmayın, bakın neler duyacaksınız."

Frame Bar, hafta boyunca New York muhabirlerinin gözde mekanıydı. Yeni bir haber olmadığı sürece, çoğu orada omuz omuza durup ağ kuruyordu.

"Gizli halkla ilişkiler. Hoşuma gidiyor." Thomas sırttı.

Katy güldü ve Olivia'nın masasından kartı almak için ayağa fırladı. "Yeni otele uğrayıp önceden etrafa bir göz atabilir miyiz, böylece ne kadar harika olduğunu içtenlikle anlatabiliriz?"

Olivia elini salladı. "Elbette, kusura bakma, seni bugün davet etmeliydim ama son dakikaydı. Aaron'ın sekreterini ara ve aşağı inmek için bir zaman ayarla. İşte birkaç anlık görüntü."

Telefonunu masanın üzerinden kaydırıp ve üçü birlikte çektiği fotoğraflara bakmaya başladılar.

"Fletcher'a ne oldu?" diye sordu Thomas gözlerini kısarak. Olivia kaşlarını çattı ve bahsettiği fotoğrafa bakmak için hareketlendi. "... delirmiş gibi görünüyor."

Fletcher kızgın değildi. Fotoğrafı çekerken ona bakıyordu, ihtiyaçtan kıvranıyordu.

Tıpkı eskisi gibi.

Bu kötüydü. Gerçekten kötüydü.

"Sadece Daniel'in olduğu birini seçelim."

BİRKAÇ SAAT SONRA, Olivia çantasını omzuna attı ve ofisinden çıkmak üzere döndüğünde Fletcher'ı kapıda dururken buldu.

Masasının yanında donup kaldı.

"Hey."

"Konuşabilir miyiz?"

"Elbette," dedi, içeri girip kapıyı arkasından kapatırken.

"Bu sabah için özür dilemek istedim. Bu tamamen şirket politikasına aykırı ve uygunsuz bir davranıştı." Ellerini ceplerine soktu.

Ceketi yoktu ve beyaz gömleği o kaslı ön kollarının üzerine kıvrılmıştı. Bileğindeki büyük gümüş saat, çoğu gün taktığı pantolonunun kumaşına takılmıştı ve kravatı hafifçe gevşemiş, doğal olarak bronzlaşmış pürüzsüz teninin birkaç santimini gösteriyordu.

Bunların onun dikkatini çekmesi gerekmiyor.

Olivia bakışlarını kaçırdı, onun herhangi bir meslektaşymış gibi davranmaya çalıştı.

Başarısız oldu.

"Fletcher. İhtiyacın yok—"

"Evet. İş yerinde kendini rahatsız hissetmeni istemiyorum Olivia," dedi Fletcher.

Olivia. Liv değil.

Kaşlarını çattı.

Özür dilemekte haklıydı. Bir çalışanın politikayı ihlal etmesi bir şeydi, ama işletme sahiplerinden birinin özür dilemesi bambaşka bir şeydi.

Ama ikisi de bunun, onun güçlü konumu nedeniyle ondan faydalanmak için yapmadığı şeyin bir parçası olduğunu biliyordu. İkisi de son birkaç aydır birbirlerine karşı ufak ilgi belirtileri göstermiş ve aralarındaki kimyanın güçlenmesine izin vermişti.

"Bilmiyorum," dedi, gözlerinin içine bakarak. "Bu tek taraflı değil. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Aralarındaki hava elektriklendi, aralarındaki birkaç metrelik mesafe sanki bir mil genişliğindeydi ve aralarındaki

mesafeyi kapatmalarını gerektiriyordu. Dokunuşunu ne kadar istese de, çizgiyi geçmelerine izin veremezdi.

Sammy çok önemliydi.

"Bunu daha önce hiç kimseyle yapmadığımı bilmeni istiyorum," dedi.

Olivia'nın dudakları bir gülümsemeyle gerildi ve o da bir kahkaha attı.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun. Bir çalışanla. Elbette."

"Elbette. Ve aslında hiçbir şey olmadı."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

"Fletcher, hepimiz babanla ilgili hikayeleri biliyoruz ama sen onlara hiç benzemiyorsun. Bu öyle değil."

"Bu doğru olabilir. Ama Olivia, bilmeni istiyorum -eğer daha önce bilmiyorsan- seni istiyorum." Gözleri onun gözlerine kilitlendi ve aralarındaki ateş iyice alevlendi.

Bok.

"Kahretsin." Bir adım öne çıktı, sonra kendini zorluyormuş gibi durdu. "Seni o kadar çok becermek istiyorum ki, nasıl durduracağımı bilmiyorum."

Dudakları aralandı ve vajinası nemle doldu. Ellerinin üzerinde olmasını istiyordu. Ağzının üzerinde olmasını istiyordu.

Hiçbiri mümkün değildi.

Aman Tanrım.

"Bu yardımcı olmuyor." diye inledi ve adam birkaç adım daha yaklaştı, bu yüzden başını eğmek zorunda kaldı. "Aman Tanrım."

Nefes almakta zorlanıyor, adamın gözleri onun yüzünde, dudaklarında geziniyor, sonra geri dönüp neredeyse ona meydan okuyacak kadar koyulaşıyordu.

"Git," diye emretti, sesi çakıl taşı gibi kalınlaşmıştı. "Geri alamayacağımız bir şey yapmadan önce."

Etrafından dolanıp kapıdan dışarı koştu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Fletcher duşta duruyordu, avucunu duvara dayamıştı ve beş duş başlığından gelen su ona doğru akıyordu. Eli, öfkesini dindirmeye çalışarak penisini şiddetle okşuyordu.

Bu hafta yedinci veya sekizinci kez.

Pazartesiden beri hem o hem de Olivia birbirlerinden olabildiğince uzak durmaya çalışıyorlardı ama bu imkânsızdı. İşlerinin doğası gereği yakın bir şekilde çalışıyorlardı. Ancak Olivia birçok görevini devretmişti ve hatta bizzat talep ettiğinde bile, yerine Thomas veya Katy'yi gönderiyordu; bu da Olivia'yı çileden çıkarıyordu.

Bunu yapmanın akıllıca olduğunu bilmesine rağmen.

Sert su sıçramasına karşı gözlerini kapattı ve ağzı penisini sararken parlak kızıl saçlarını elinin altında hayal etti. Penisini elinde şişerken o mavi gözlerini gördü ve yüzünü kavrayıp, öğürürcesine boğazını derinden becerdiğini, ona ihtiyaç duyduğu çaresiz rahatlamayı sağladığını hayal etti.

Kahretsin.

Fletcher'ın asıl istediği, Olivia'yı yatağına yatırıp muhteşem vücuduna bakmaktı. Acele etmeden ona dokunmak, onu tatmak ve onu tamamen yutmak istiyordu.

Onun vücudunu daha büyük olarıyla örtmek ve ona hükmetmek, onu doldurmak istiyordu, bu yüzden o, toplarını tekrar tekrar derinlemesine sokarken ve sevişirken onun adını haykırıyordu.

"Tanrı aşkına." diye inledi ve tekrar penisini kavradı.

Bunların hiçbirini onunla asla yapamazdı. Asla. Yaparsa, onu kaybederdi.

Peki ya yapsalardı?

Fletcher bu hafta birçok kez, bu ilacı sistemlerinden çıkarmayı önermeyi düşünmüştü.

Sadece bir kere.

Sıcak ve inanılmaz bir gece.

Elbette aralarındaki güçlü kimyayı ortadan kaldıracak ve işkenceyi durduracaktı.

Mesele şu ki Fletcher bunun böyle olacağından emin değildi.

Son zamanlarda Olivia'ya olan ilgisi o kadar yoğunlaşmıştı ki, başka biriyle birlikte olmaya olan ilgisi kaybolmuştu.

Hiçbir şey yok.

Eğer onunla bu kadar cinsel olarak ilgilenmeseydi, doktora randevusu alırdı.

Fletcher bunun böyle devam edemeyeceğini biliyordu.

Olivia, onun sahip olamadığı tek kadındı.

İsteksizce telefonunu karıştırıp bu gece SoHo Dufort lansmanına götüreceği kişiyi seçmişti. Kadınlar yatağına ve banka hesabına girmek için can atıyordu, bu yüzden seçenekleri eksik değildi.

İhtiyacı olan son şey, alkol alıp Olivia ile aynı odada bulunmaktı.

Dakota Smithers, geçmiş yıllarda birkaç etkinliğe katıldığı sosyetik bir kadındı. Adamın ona iyi vakit geçirteceğini biliyordu ve gecenin sonunda ona veda etti.

İşte bu yüzden onu seçmişti.

Siyah smokinini giydi, parmaklarını koyu renk saçlarının arasından geçirdi ve ayaklarına bir Prada geçirdi. Telefonunu ceketinin cebine koydu ve aynaya son bir kez baktı.

"Lanet olası baban olma. Olivia senin onun içine penisini sokmak istemenden daha iyisini hak ediyor."

Güzel bir moral konuşması.

Aşağıya inip arabaya bindi.

"İyi akşamlar efendim. Bayan Dakota'yı hâlâ alıyor muyuz?" diye sordu Frederick.

"Evet. Plan aynı." Kaşlarını çatarak adamın neden sorduğunu merak etti. Keşke kolunda Olivia olsaydı diye düşünse de, Dakota'nın iyi bir dikkat dağıtıcı olacağını biliyordu.

O görmezden gelinebilecek bir kadın değildi.

İddiasını kanıtlamak için, on dakika sonra Frederick kapıyı açtı ve Dakota içeri, göğüslerini ortaya çıkaran, düşük yakalı, muhteşem gümüş rengi bir elbiseyle girdi.

Tam da ihtiyacı olan şeydi.

"Hey güzellik," dedi Dakota, yanına yaklaşıp yanağına bir öpücük kondururken.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi Fletcher ve onu dudaklarının kenarından öptü.

"Yeni oteli görmek için heyecanlıyım," diye yanıtladı. "Siz Dufortlar her zaman görkemli bir etkinlik düzenliyorsunuz."

Araçtan inmeye hazırlanana kadar rahatça sohbet etti. İkisi de oyun yüzlerini takındı. Arabadan iner inmez, paparazzilerin kamera flaşları gözlerini kamaştırdı.

Dakota elini kolunun üstüne doladı ve profesyonel bir poz verdi. Adam onu içeri götürdü, ceketleri alındı ve onlara bir kadeh şampanya verildi. Bir yudumda bunun Krug Vintage olduğunu anladı.

"Ah, çok güzel," diye içini çekti Dakota.

Fletcher gülümsedi.

Geceleyin mekan bambaşka görünüyordu. Üç büyük avize yanıyor, misafirlerle dolu geniş lobide ısıltılar saçıyordu.

Şampanyalar akarken bir piyanist çalıyor, bir diğeri de hoş melodiler söylüyordu.

Etkinlik siyah kravatlı olduğundan, kadınlar renkli kokteyl elbiseleri, pahalı mücevherler ve parfümlerle dolu bir salonda siyah smokinler denizi vardı. Mücevher konusunda da geri kalmayan Fletcher, erkek saatlerinin toplam değerinin ulusal borcu önemli ölçüde azaltabileceğinden şüphe duymuyordu.

Dakota'yı kardeşlerinin yanına götürdü ve Harper'la tanıştırdı.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Elbiseniz muhteşem," dedi Harper, kendi elbisesi gerçekten göz alıcı olmasına rağmen. Yeni Zelandalı, kendi güzelliğinin farkında bile

değildi. Kardeşinin ona aşık olmasının en büyük sebeplerinden birinin bu olduğunu biliyordu.

New York zorlu bir şehirdi ve Dufort'ların zengin çevrelerinde yaşayan birçok kadın da öyleydi. Dakota'yı davet etmesinin bir diğer nedeni de buydu. Dakota çoğu kişiden daha az şımarıktı ve Harper'a saygılı davranırdı. Bunun başlıca nedeni, İngiliz kraliyet ailesinden birine yarı yarıya söz verilmiş olması ve geleceğinin ona çizilmiş olmasıydı.

Bunu kendisinden başka kimse bilmiyordu.

Onunla ikinci kez yattıktan sonra, bunun ciddi veya romantik bir şeye yol açmadığını açıkça belirtmek istemişti. Kadın kahkaha atmış ve babasının milyarder olduğunu (ki bunu biliyordu) ve Dufort servetiyle ilgilenmediğini hatırlatmıştı.

Omuz silkip yattığı kadınların çoğunun zengin bir güven fonuna sahip olduğunu ve yine de onunla evlenmek istediğini söylediğinde, ona sırrını açıklamıştı. Bir taç ve unvan vaadi görünüşe göre çok cazipti, ancak hangi kraliyet ailesinden olduğunu söylemedi.

"İyi hamle," dedi Daniel sessizce.

"Özür dilerim?" Kaşlarını çattı.

"Endişelenmeye başlamıştım."

"Hakkında?"

"Bir halkla ilişkiler müdürü," dedi Daniel omzuna vurarak.

"Seni gerçekten kovmak istemedim."

Pezevenk.

Sanki yapabilirmiş gibi.

"Bol şans," diye güldü Fletcher, öfkesini gizlemeye çalışarak. Tehdit yüzünden değil; Fletcher, Hunter ve Daniel, Dufort Hanedanlığı'nda eşit hissedarlardı.

Daniel CEO olabilir ama bir darbe daha yapmadığı sürece Fletcher'ı veya küçük kardeşini devirmesi mümkün değildi.

Ne yazık ki, hassas bir noktaya dokunmuştu ve Fletcher tepki vermekten kendini alamadı. "Boş ver Daniel. Hiçbir şey olmuyor."

Kardeşine meydan okurken gözleri karardı.

Daniel gözlerini kıstı. "Aman Tanrım. Ondan hoşlanıyorsun."

"Mükemmel bir halkla ilişkiler yöneticisi. Şimdi bırak gitsin." Dakota'ya döndü. "Sana etrafı gezdireyim."

ALTINCI BÖLÜM

Olivia'nın umurunda değildi.

Onun umurunda olmamalı.

Ama yaptı.

Fletcher, Dakota Smithers ile birlikte buradaydı. Son on iki ay içinde onu birkaç etkinliğe götürmüş ve medya, aralarında ciddi bir ilişki olduğunu iddia ederek onlar hakkında sürekli haber yapmıştı. Dakota, diğer kıtalardakiler de dahil olmak üzere birçok güçlü adamla bağlantısı olduğu söylenen zengin bir sosyetikti.

Ve inanılmaz derecede güzeldi.

Fletcher da öyleydi. Bir adamı tanımlamak için kullanılan yaygın bir kelime olmasa da öyleydi.

Güzel. Seksi. Güçlü.

Smokini iri yapısına tam oturmuştu, sanki tam ona göreymiş. Çünkü öyleydi ve muhtemelen New York'ta altı aylık kiradan daha pahalıydı. Saçlarının uçları hafifçe kıvrılmış, dudakları her zamanki gibi küstahça yukarı kıvrılmıştı. Kendinden emin bir şekilde durup etrafını süzüyordu, o göz alıcı yeşil gözlerinden hiçbir şey eksik değildi. Eli pantolon cebinde, bileğindeki Rolex saati belli belirsiz gösteriyordu.

Zengin. Etkili. Çapkın.

Bunların hepsi Fletcher Dufort'u tanımlayan kelimelerdi. Birlikte çalıştığı ve arzuladığı adam.

Olivia içini çekti.

Ama bu gece dikkatini dağıtacak başka bir şey daha vardı.

Simon ve Emma, New York Today adına toplantıya katılmışlardı. Emma, bunun bir ihtimal olduğunu biliyordu ve daveti ilettiklerinde kimin gönderileceğini kontrol etmenin bir yolu yoktu.

NYDN büyük bir medya kuruluşuydu ve onları dışlamak kariyer intiharı olurdu. Dufort'ların milyonlarca takipçi ve

okuyucuya ulaşması gerekiyordu.

Yani Murphy Kanunu gereği ikisi de buradaydı. Olivia, Simon'ın bu gece onu bir şahin gibi izleyeceğini biliyordu.

Dufort için çalışmaya başladığı günden beri, Fletcher'la ilişkisi hakkında alaycı yorumlarda bulunuyordu. İlk başta, patronuyla yattığını iddia etmesinden rahatsız olmuştu. Şimdi ise bu fikir o kadar da saçma değildi.

Fletcher'ın Manhattan'ın Playboy'u olmasından değil, aralarında gerçek bir kimya olmasından kaynaklanıyordu.

En azından Olivia böyle düşünmeyi seviyordu.

Fletcher Pazartesi günü ona neler hissettiğini söyledikten sonra, sağlıklı düşünememişti. Sanki hormonları beynini ele geçirmişti. Ondan uzak durmaya çalışmasına rağmen, ona olan hisleri hiç azalmamıştı.

Durum daha kötü olamazdı. Odaklanıp ondan uzak durmalıydı, yoksa Simon neler olduğunu görecekti ve Tanrı bilir ne yapacaktı.

Ekibi yanındaydı, bu yüzden uzaktan idare edecekti. Katy, hafta boyunca Fletcher ile yakın çalışmaya ve daha fazla deneyim kazanmaya fazlasıyla istekliydi. Fletcher ise pek memnun kalmamış ve Olivia'ya bir avuç huysuz e-posta göndermişti.

Ne yaptığını biliyordu ama neden yaptığını ya da onun için tehlikenin ne kadar ciddi olduğunu anlamıyordu.

Mesele sadece Dufort Oteli'nin Kardeşlik Karşıtı Politikası değildi. Bu da bir parçasıydı, ama her şey değildi. Kariyeri onun için önemliydi, ancak işini korumak, kızını da yanında tutmak anlamına geliyordu.

Bu iki şey el ele gitti.

Eğer işini kaybederse, Simon Çocuk Koruma Hizmetleri'ne başvurmak için bir sebep bulabilir ve Sammy'yi bir kez daha kaybetme riskiyle karşı karşıya kalabilirdi.

Kızını alıp bir kez daha tam velayetini almak için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordu. Çünkü bunu ona sürekli söylüyordu.

Her gün ona güç verecek hiçbir şey yapmamaya özen gösteriyordu. Neredeyse hiç içki içmiyor, sosyalleşmiyor, çok çalışıyor ve kızının olmadığı günlerde geç saatlere kadar çalışıyordu.

Pek de güzel bir hayat değildi ama Sammy'siz bir hayattan daha iyiydi.

Artık hayat onu sınıyordu.

Fletcher ile arasındaki çekim giderek yoğunlaşıyordu. Ona yakın olmak zordu. Ondan uzak durmak ise daha da zordu.

Olivia, Fletcher'ın gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti.

Gözleri buluştu, sanki bir elektrik fırtınası koptu. Görünmez kıvılcımlar her yere saçıldı.

Bok.

Olivia bakışlarını kaçırınca Simon'ın kendisine baktığını gördü. Hayır, bakmıyordu; dik dik bakıyordu. Çenesi kasılırken gözlerinden öfke fışkırıyordu.

Kahretsin.

Kaşlarını çattı ve arkasını döndü.

Ona nasıl böyle bakmaya cesaret edebilir?

Fletcher onun patronuydu. Çalışırken onu izleme veya onunla konuşma hakkı vardı.

İçinde bir şey koptu ve Olivia bu çılgınlığa bir son vermeye karar verdi. Normal şartlarda, Fletcher'la işi bitirip, onun neye ihtiyacı olduğunu öğrenip odadan çıkıp giderdi.

Merhaba demek için odanın karşısına yürüdü.

Simon'ın bir şeyler döndüğünü düşünmesi çılgınlıktı. Fletcher Dufort sadece onun işvereni değildi, aynı zamanda sosyal statüsünün de çok üstündeydi, yani tüm bu olanlar saçmaydı.

Çalışıyordu. Yapması gereken bir işi vardı.

Normal ol.

"İyi akşamlar," dedi Olivia, gayet rahat ve dostça bir tavırla.

"Olivia," dedi Fletcher selam vererek. Gözleri Dakota'ya kaydı. Dakota da Olivia'ya hafifçe gülümseyerek selam

verdi. Daha önce bir etkinlikte tanışmışlardı. Kadının hemen yanındakiyle sohbet etmek için dönmesiyle, Olivia'nın pek ilgilenmediği belliydi.

"Mekan harika görünüyor. New York Post ve NYDN, Hunter geldiğinde birkaç fotoğraf arıyor," dedi Olivia, notlara bakıyormuş gibi telefonuna bakarak, ama bakmıyordu. "Bu yüzden Katy geldiğinde onu göndereceğim."

Göz ucuyla Emma ve Simon'ın birbirlerine yaklaştığını gördü. Emma'nın elinde, birçok medya fotoğrafçısı gibi, profesyonel, uzun lensli bir fotoğraf makinesi vardı ve fotoğraf onlara doğru bakıyordu.

Olivia kendini durduramadan yüzünü buruşturarak hızla arkasını döndü.

"Neler oluyor?" diye homurdandı Fletcher sessizce.

"Hiçbir şey." diye hızla cevap verdi ve bir adım geri çekildi. "Ben—"

"Olivia." Dirseğine gizlice uzandı ama seni yok etmek için kanıt arayanlar tarafından bir kartal gibi izlenirken gizliliğe yer yoktu.

Gözleri onun gözlerine kaydı. "Yapma," diye uyardı.

Kahretsin.

Kaçmak zorundaydı.

Fletcher'ın eli düştü ve gözleri avını arayan bir kaplan gibi odanın içinde dolaştı.

"Affedersiniz," dedi, profesyonel bir sahte gülümseme takınarak. "Tuvalete gitmem gerek."

Cevap veremedi uzaklaştı.

OLIVIA, yumuşak el havlusuna ellerini kuruladı ve verilen sepete attı. Aynaya baktı ve asi kızıl buklelerini tutan klipsleri sıktı.

Çantasına uzanıp kırmızı bir dudak parlaticısı sürdü, sonra derin bir nefes aldı.

Hiçbir yanlış yapmamıştı.

Tek yaptığı patronunun yanına gidip iş konuşmaktı. Günlerdir birbirlerini neredeyse hiç görmüyorlardı.

Paranoyak davranıyordu.

Emma ve Simon sadece işlerini yapıyorlardı. Büyük ihtimalle Dakota ve Fletcher'ın birlikte bir fotoğrafını çekmeye çalışıyorlardı. Onu değil.

Aşırı tepki veriyordu.

Bebek bakıcısına hızlıca bir mesaj yazdıktan birkaç saniye sonra Sammy'nin uykuya daldığını söyleyen cevap gelince rahatladı.

Olivia çantasını kapatıp koridora çıktı.

"Merhaba Olivia."

Simon'la yüz yüze geldiğinde ensesindeki tüyler diken diken oldu. Kollarını kavuşturmuş bir şekilde duvara yaslanmış, gözleri yerden yukarıya doğru vücudunu tarıyor, sonra da Simon'ın gözleriyle buluşuyordu.

"Güzel elbise. Birisi bu gece şanslı olmayı umuyor." Gülererek duvardan uzaklaştı.

"Ne istiyorsun?" Adamın yanından geçmek istedi ama adam kolunu yakaladı.

Döndü ve ona dik dik baktı.

"Patronunun sana bakış şeklini beğenmiyorum Olivia. Aranızda neler oluyor?"

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Neyden bahsediyorsun? Az önce dediğin gibi, Bay Dufort benim patronum."

Küçük, öfkeli bir kahkaha attı.

"Ah, Liv, Liv, Liv. Beni o kadar aptal mı sanıyorsun? O bir erkek. Gözlerindeki açlığı görebiliyorum. Onun penisini emdin, değil mi?"

Öf. Çok iğrençti.

"Defol git Simon. Birlikte çalışıyoruz. Bana hiç bakmıyor. Paranoyaksın."

Kolunu bıraktı.

"Kızımızın yakınında olduğunu öğrenirsem avukatımdan haber alırsınız." diye homurdandı ve ellerini ceplerine soktu.

Olivia başını salladı ve ona doğru döndü.

"Benim flört etmeme izin var Simon. Uyuşturucu bağımlısıyla yaşayan sensin ve ikimiz de bunu biliyoruz."

"Ağızına dikkat et." diye alaycı bir şekilde sırttı ve bana doğru eğildi.

Omurgasından aşağı bir ürperti indi.

Simon birlikteyken ona fiziksel şiddet uygulamıştı ve onu kışkırtmaması gerektiğini biliyordu.

Konuşmayı bırakıp uzaklaşması gerekiyordu.

Sammy'nin hatırı için.

"Eğer içgüdülerimin doğru olduğunu hissedersen ve senin Dufort'la yattığını öğrenirsem, Sammy benimle yaşamaya gelecek. Hem de tam zamanlı."

Olivia arkasını dönüp uzaklaştı. Daha iyi bir insan olmak güzeldi.

Ta ki artık olmayana kadar.

Geriye bakmadan orta parmağını havaya kaldırdı.

"Kaltak." Köşeyi dönüp partiye katılırken adam bu kelimeyi tükürdü.

Allah kahretsin.

Ne düşünüyordu acaba?

Bunun bedelini ödeyecekti.

YEDİNCİ BÖLÜM

"Hey," dedi Hunter yaklaşırken. Fletcher, kardeşinin elindeki bardağa baktı. Kendisinininkinden daha koyu bir sıvıydı.

Viski.

"Buradasın. Bunu nereden aldın?" Fletcher, flütüyle kardeşinin elindeki bardak arasında göz gezdirdi.

"Starbucks."

"Ha kahretsin ha." Fletcher sırtmasını durdurmaya çalıştı. Hunter çok akıllı bir adamdı ve onu cesaretlendirmenin bir faydası yoktu.

"Mekan güzel görünüyor," dedi Hunter, gözleri etrafta gezinirken. "Babam bu gece gelecek mi?"

Dufort kardeşlerle babaları arasında, Dufort'u örgütten neredeyse tamamen çıkardıktan sonra gerginlik başlamıştı, ama o yine de oradaydı. Johnathan, katılabildiği her etkinliğe ve toplantıya katılmaya özen göstermişti.

Ve gayet de adil.

Bu onun işiydi ve onu sıfırdan inşa etmişti. Hiçbiri onun huzur içinde ayrılacağını düşünmüyordu.

O bir Dufort'tu.

"Evet, ama henüz burada değil. Ya da en azından onu görmedim," diye yanıtladı Fletcher.

Odanın karşısına baktı ve Olivia'nın döndüğünü gördü. Ekibi ve bir avuç medya mensubuyla birlikte soruları yanıtlıyordu. Hunter'ı fark edince, Olivia'nın Katy'yi yakalayıp onlara doğru yönlendirdiğini gördü.

Kendisinden kaçınmak için yapılan bir başka bariz girişim.

Çalışma ilişkilerini tamamen mi mahvetmişti?

Onun da kendisiyle aynı şeyleri hissettiğini biliyordu; bunu söylemişti. Aralarındaki mesafeden ve gözlerinin üzerinde olmamasından nefret ediyordu. Elbette, birbirlerinden kaçınmak yerine, bununla başka bir şekilde başa çıkabilirlerdi.

Daha önce verdiği tepki tuhaftı.

Bir Şeyler yolunda gitmiyordu.

"Merhaba, Hunter," dedi Dakota, henüz teklif etmediği öpücüğü kabul etmek için yüzünü eğerek.

"Dakota, seni görmek ne güzel." Hunter eğilip sessizce emredildiği gibi davrandı ve Dakota'nın yanağını öptü. Hepsi birbirine çok yakın durduğu için, arkadan nasıl göründüğünü ancak hayal edebiliyordu.

Klik, klik, flaş, klik diye sesler duyuldu kameralardan.

İsa.

"Şimdi de üçlü ilişkiye gireceğimizi söyleyecekler." Dakota onlara yaramazca göz kırptı, Hunter'ın gözleri ise ona bakarken karardı.

Fletcher, kardeşinin Dakota'ya karşı bir ilgisi olduğundan her zaman şüphelenmişti.

"Ayarlanabilir," diye yanıtladı Hunter, sonra Fletcher'a baktı. "Ama kardeşimle olmaz, teşekkürler."

"Duygularımız karşılıklı." Omuz silkti.

"Yazık," dedi Dakota surat asarak. "Affedersiniz beyler, burnumu pudralamam gerekiyor ve sanırım siz yine röportaj yapacaksınız."

Onun uzaklaşmasını izlerken, Katy birkaç yabancı yüzle yanlarına geldi. Herkesi tanıttı ve muhabirlere önce kimin soru sorabileceğini söyledi.

Röportajın başlamasından birkaç dakika sonra Fletcher, Katy'nin başının üzerinden Olivia'nın onu izlediğini gördü. Bir anlığına bakışları buluştu ve Olivia hemen bakışlarını kaçırđı.

Lanet olsun.

Oraya doğru fırtına gibi esip onu sarsmak istiyordu ama onu gözlemlemeye devam ettikçe yeni bir Şey fark etti. Daha önce görmediği bir Şey.

Korku.

Az önce haklıydı; bir Şey onu korkutuyordu.

New York Times'dan Murray, "Fletcher, üçünüzün birkaç fotoğrafını ve Daniel'den bir alıntı alabilir miyiz?" diye sordu.

Thomas, sanki işaret almış gibi Daniel ile birlikte geldi. Kardeşine başını salladı, iyi bilgilendirildiğini ve hazırlıklı olduğunu biliyordu.

"Herkese iyi akşamlar. Geldiğiniz için teşekkür ederim." Daniel, Hunter'ın yanına dikildi ve bir elini cebine soktu; kim olduğu ve ne yaptığı konusunda son derece rahat ve kendinden emin görünüyordu.

Çünkü öyleydi.

“Bu akşam ilk lüks Dufort butik otelimiz SoHo Dufort'un açılışını kutlamaktan büyük heyecan duyuyoruz.”

Kameralar açıldı, telefonlar kaldırılarak ünlü CEO'nun sözleri kaydedildi.

“SoHo Dufort, Manhattan’ı ziyaret eden kurumsal gezginler için bir destinasyon otelidir ve dünya çapında açılacak yeni lokasyonlar için amiral gemisi görevi görecektir.”

Daniel, Fletcher'a bakarak sözü ona verdi.

Fletcher, "Lüks s  itlerimizdeki birinci sınıf teknoloji, y  netici i   merkezimiz ve SoHo Dufort   evresindeki   nemli konumlarımız, yo  un bir kurumsal seyahat  inin ihtiya   duydu  u her   eyi sa  lıyor," dedi. "Dufort tesislerimizdeki konukların d  nyanın d  rt bir yanında bekledi  i ve keyfini   ıkardı  ı l  ks deneyimden   d  n vermeden."

Genç bir muhabir telefonunu yaklaştırdı.

"Dufort'un bir sonraki butik otelinin nerede açılmasını bekleyebiliriz?"

Bingo.

Milyar dolarlık sorunun sorulacağını biliyorlardı.
Muhtemelen önümüzdeki aylarda da sorulacak.

Beklenti altın değerindeydi.

Hunter, provasını yaptığı gibi, "Bunu önümüzdeki aylarda duyuracağız. Bu, 'bu alanı izleyin' anlamına geliyor," diye yanıtladı.

Hunter, ilgi odağı olmaktan hoşlanmıyordu, bu tür şeyleri Fletcher ve Daniel'e bırakmayı tercih ediyordu; ancak bu

önemli etkinlik için üçünün de görünür ve birlik içinde olması önemliydi.

Küçük kardeşi uzun süre kalmayacaktı. Bunu hepsi biliyordu.

"Bay Dufort, yaklaşan düğününüz hakkında soru sorabilir miyiz?" diye Daniel'e sorulduğu bildirildi.

"Sorabilirsin ama bu gece SoHo'dayız," diye yanıtladı Daniel hafifçe gülümseyerek. "Nişanlım kamuoyuna konuşmaya hazır olduğunda, özel bir röportaj için birini seçmeye çalışacağız."

Daniel'in, medyaya sorulmaması yönünde brifing verilmesine rağmen kaçınılmaz olarak ortaya çıkan soruya hazırlıklı olduğu yanıtı, bekledikleri tepkiyi aldı.

Vahşi köpekler gibi seçilmiş kişi olmak için çırpınıyorlardı.

Fletcher, şaşkına dönmüş görünen Katy'ye baktı. Ona hafifçe göz kırptı ve Katy rahatlayarak ona minnettar bir şekilde gülümsedi. Bakışlarını daha da ileri götürdü ve Olivia'nın hızla yaklaştığını gördü.

"Tamam, bitirelim artık," dedi Olivia ve medya hemen tepki göstererek, onları uzaklaştırırken onu takip etti.

Katy de onlara katıldı ve yürürken sorularını yanıtladı. Fletcher, Katy'nin her şeyi nasıl hallettiğinden etkilenmişti ve bunu ona da bildirmek istiyordu.

Daniel ona döndü. "Her şey yolunda mı?"

"Fotoğraf istiyorlar, bu yüzden Harper birkaç fotoğrafta yer almaktan memnunsanız, gidip çekmenizi öneririm. Bu onları mutlu edecek ve bir süre daha peşinizden koşmamalarını sağlayacaktır."

"Onunla konuşacağım." Daniel başını salladı ve nişanlısının yanına gitti. Solunda, Hunter viskisini dudaklarına götürüp odanın etrafına bakındı.

"Bir saat sonra gidebilirsin," dedi Fletcher, kardeşinin dile getirmediği soruya cevap vererek.

Hunter ise tam tersiydi. Akşam boyunca keyifle kaynaşıp sosyalleşirken, küçük kardeşi daha çok içine kapanık ve bire bir ilişkiler kuran biriydi.

"Anladım," diye cevapladı Hunter, sonra da "Viski?" diye sordu.

"Evet, tabii Starbucks'tan olmadığı sürece." Fletcher sırtıttı, sonra gözleri kızıl saçlarını arayarak başka yerlere kaydı.

"Fletch?" dedi Hunter, sesindeki ton Fletcher'ın dikkatini çekti.

"Ne?"

Hunter odanın karşısındaki Olivia'ya baktı. Fletcher'ın midesi kasıldı.

"Dikkatli olmalısın dostum," dedi kardeşi. "Gizli davrandığını sanıyor olabilirsin ama öyle değil."

Kahretsin.

"Hiçbir şey olmuyor," diye homurdandı.

"Bana yalan söyleme." Hunter'ın gözleri ona kaydı. "Onu becermemiş olsan bile, istiyorsun ve bunu anlamak için birinin ikinizi de birkaç dakika izlemesi yeterli."

Fletcher derin bir nefes verdi ve küfretti.

"Daniel şüpheleniyor," diye itiraf etti.

Hunter başını salladı. "Kariyerini ve Dan'le olan ilişkini mahvedeceksin. Onun kaynaşma karşıtı politikaya nasıl baktığını biliyorsun. Özellikle de şantaj girişiminden sonra. Hepsi çapkın babamız ve eski bir çalışanımız yüzünden."

Fletcher'ın yüzü karardı. "Bu o değil."

Hunter'ın kaşları kalktı. "Ona aşık mısın?"

Ne?

HAYIR.

Kahretsin.

Bu konuşmayı bitirmesi gerekiyordu.

"Bak, anladım. Mesaj alındı. Şimdi siktir git ve viskimi al."

Hunter başını iki yana sallayıp boş bardağını yanlarındaki masaya koydu. Başka bir şey söylemek için ağzını açtı ama sözleri kesildi.

"Hunter Dufort, bu gece gelip gelmeyeceğini merak ediyordum." Seksi bir esmer onlara doğru yaklaştı.

Kardeşinin ifadesi aniden değişti. Gözleri karardı ve kadına baştan çıkarıcı bir sırıtışla baktıktan sonra onu bara götürdü. Fletcher, onun ciddi biri olup olmadığını merak etmedi. Hunter ketum biriydi ve aşk hayatı hakkında nadiren bir şeyler paylaşırdı, ancak kardeşinin bir eş aramadığını biliyordu.

Hunter, Fletcher ve Daniel'dan daha karanlık -ya da belki de daha sert- cinsel deneyimler yaşıyordu. Ayrıntıları hiç araştırmamıştı ve sorsa bile, muhtemelen alamayacağını biliyordu.

Daniel bir keresinde Fletcher'a Hunter için endişelenmeleri gerekip gerekmediğini sormuş ve Fletcher omuz silkmişti. "Yasadışı ve rızaya dayalı olmadığı sürece, benim bakış açım göre bizi ilgilendirmez. Sadece... kendine özgü zevkleri var."

Ve işte böyle olmuştu.

Fletcher, Olivia'nın bir grup insanla sohbet ettiğini; başını salladığını, güldüğünü, telefonuna notlar aldığını izledi. Gözleri vücudunun üzerinde gezindi, yanlardan ikiye ayrılan ve derin bir kapüşon yakaya kadar uzanan vücudu saran kırmızı kumaşı inceledi.

Elbisesi inanılmaz derecede seksiydi ve tamamen sikilebilir görünüyordu. Eğer onun tarafından fark edilmemeye çalışıyorsa, yanlış kıyafeti giymişti.

Bardağını kaldırdı, bir yudum aldı, sonra dudaklarını yaladı.

Lanet olsun.

Parmağını yakasının altına sokup çekti. Gecenin geri kalanını, bir kıza âşık olan genç bir oğlan gibi odanın karşısına bakarak geçirmesi mümkün değildi. Bir hafta boyunca onu neredeyse hiç görmemiş veya konuşmamış olan Fletcher, cevaplar istiyordu.

Neyden korkuyordu?

Avının peşindeki bir kaplan gibi odanın karşısına doğru ilerledi. Ona doğru geldiğini görünce gözleri büyüdü ve yutkundu.

Tanrım, onun önünde diz çöküp bunu yapmasını görmek için neler vermezdi.

Fiziksel bir homurtu çıkarmak istiyordu.

"Bay Dufort," dedi Olivia tatlı bir sesle, Bay Dufort yanında dururken. Gözleri, etrafındaki insan grubunu, sanki samimi selamını duyduklarından emin olmak istercesine taradı.

Onlara pek de sıcak olmayan bir şekilde başını salladı ve onlar da onun amaçladığı gibi doğal olarak başlarını çevirdiler.

"Olivia," diye yanıtladı Fletcher. "Ekibin bu akşam harika bir iş çıkardı."

"Teşekkür ederim efendim."

Sayın?

Lanet olsun. Adını haykırırken ona efendim diyebilirdi.

"Önemli bir konuda yardımınızı rica edebilir miyim lütfen?" diye sordu, dirseğini kavrayıp onu uzaklaştırmaya çalışarak. Kadın kıpırdamadı. Adamın bakışları kısılrken gözleri gerginlikle doldu. "Hemen."

"Elbette." Başını salladı ve kolunu adamın elinden kurtardı, sonra da odanın içinde onu uzaktan takip etti.

Fletcher'ın çenesi kasıldı. Bir hafta önce yan yana yürüyüp gülüp iş konuşturlardı. İlişkilerini mahvettiği için nefret ediyordu.

Ama bu, onun ona olan arzusunu değiştirmede.

Onları, birkaç konferans ve toplantı odasının boş olduğu bir koridorda gezdirdi. Boş odalardan birinin kapısını açıp içeri girmesini işaret etti.

Tereddüt etti.

Kaşını kaldırdı.

İçini çekti ve içeri girdi, bunu yaparken bedenleri birbirine değiyordu.

Peşinden gidip kapıyı kapattı.

"Neler oluyor Olivia?" diye sordu, odadaki tek ışık dışarıdaki şehir ışıklarından geliyordu.

Ona doğru döndü, vücudu parmaklarının dokunmak için kaşındığı bir cazibeyle doluydu. Gözleri boynunda, dekoltesinde ve vücudunu saran kırmızı elbisesinde gezindi.

"Bu... gerginliği nasıl çözeceğimizi düşünene kadar aramıza mesafe koyuyorum."

"Peki bu nasıl gidiyor?" diye sordu, bir adım daha yaklaşarak. "Çünkü bu sadece seni daha çok istememe neden oluyor."

"Fletch." Nefesi sığıdı, elini onun göğsüne koydu, parmakları kıvrıldı.

Elini onun elinin üzerine koydu ve onu kendine doğru çekti. Her zerresiyle bunun yanlış olduğunu biliyordu, ama yine de buradaydı.

Gözleri onun gözleriyle buluştuğunda, vücudu titredi.

"Korkmuş görünüyorsun. Neden?"

Başını salladı.

"Benden korkuyor musun?"

"HAYIR."

"İsteğim seni korkutuyor mu?"

"Hayır." Sesi neredeyse bir fısıltıydı. Gözlerinden arzu fışkırıyordu.

Horozu şişti.

"Seni bu sıcak elbiseyle odanın diğer ucunda bir dakika daha izleyemem ve bunun beni etkilemediğini iddia edemem."

Derin bir nefes aldı ve dudakları aralandı.

Aman Tanrım, ağzını onun ağzının üzerinde istiyordu. Onu tatması gerekiyordu.

"Bu savaşı kaybediyorum, Liv. Bana yalnız olmadığımı söyle."

"Ben..." diye başladı, sonra sustu.

"Söyle bana," diye emretti.

Arzuyla yanan mavi, nemli gözler, onunkilerle öyle bir yoğunlukla buluştu ki, neredeyse onu sersemletecekti. Sözlerinden daha fazlasını söylüyorlardı ama yine de onlara ihtiyacı vardı.

Bilmesi gerekiyordu.

"Bunu istemiyorsan hemen buradan çıkıp gitmeni istiyorum." diye homurdandı ve ona gitme fırsatı verdi.

Yavaşça yutkundu ve saniyeleri sayarken dili dışarı çıktı, alt dudağını ıslattı. Fletcher o anda geri dönüşün olmadığını biliyordu.

Her ikisi için de.

Kollarını onun etrafına doladı, ağzı onunkine kapandı ve ikisi de onu tamamen ve mutlak bir şekilde ele geçirdiğinde inlediler.

Aman Tanrım, onu nihayet tattığında beyni neredeyse patlayacaktı.

Olivia onun kollarındaydı.

Dilleri sanki hayatları buna bağlıymış gibi dans edip yayılıyordu, birbirlerinin tadını alıyorlardı. Olivia ceketine yapışıp vücudunu ona sıkıca bastırırken, adam onun başını avuçlarının içine aldı.

Fletcher onun açlığını hissediyordu ve onu doyurmaya hazırdı, ama burada değil. Bu kadını çok uzun zamandır istiyordu ve bu, savunmalarını düşürüp riske attıkları tek gece olabilirdi.

Öyle olması gerekiyordu.

Onlar için başka bir ihtimal yoktu.

Tanrım, onu arkalarındaki masaya kaldırıp elbisesini yukarı çekip ne kadar ıslak olduğunu hissetmek istiyordu.

Ve kollarında hissettiği histen bunu bir kereden fazla yapmak isteyeceğini biliyordu.

Kahretsin.

Sonunda nefes alma ihtiyacı baskın geldi ve ağızları ayrıldı. Nefes nefese birbirlerine baktılar.

"Aman Tanrım," dedi Olivia dudaklarına dokunarak.

"Buna ihtiyacın var," dedi Fletcher sertçe. "Buna ihtiyacım var." Parmakları boynundaki deriyi okşadı ve Liv titredi. "Bunu inkâr etmekten bıktım, Liv."

"O kadar basit değil." Parmaklarını sıkarken tırnakları adamın gömleğini deldi. "Bilmediğin şeyler var."

Ne?

Çenesini tuttu. "Söyle bana."

"Sammy..."

"Sammy ile tanıştım. Bunu biliyorsun." Kaşlarını çatı, kafası karışmıştı. "Benim evime gidebiliriz."

Başını salladı ve uzaklaşmaya başladı.

"Dur," diye emretti ona.

Daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı.

"Eğer bu senin işinle ilgiliyse, gizli kalacağımıza ve kimsenin öğrenmeyeceğine söz veriyorum." Bir an gerçekten yapıp yapamayacağını merak etti, sonra başını salladı.

Hayır, kesinlikle onu koruyacaktı.

Ama ona sahip olmak zorundaydı. Seks ihtiyacından değil. Daha fazlasıydı. Penisi onun içinde olmak için can atıyordu ve Olivia'nın gözlerindeki acı dolu ihtiyacı görebilecek kadar kadınlarla deneyimliydi.

"Öyle değil. Yani öyle. Ama... Yapamam işte. Yapamayız." Olivia'nın alnı göğsüne düştü ve kalbi bir anlığına durdu.

"Liv." Ses tonunu yumuşattı, elini başının üzerine koydu. Liv yavaşça başını kaldırdı ve adam mavi gözlerine baktı. "Lütfen benimle konuş."

Telefonu bip sesi çıkardı.

"Boş ver. Konuş benimle." Dudaklarını bu sefer daha nazikçe onunkilere değdirdi. Kız da onu öptü. "Söz veriyorum, bu bizim sırrımız olarak kalacak. Kimsenin öğrenmesine gerek yok. Ya da, eğer sana baskı yaptığımı hissedersen, hemen dururum."

"Hayır," dedi ve gözleri ciddileşti. "Seni istiyorum Fletcher. Bunu hissedebilirsin."

Başını salladı.

Aman Tanrım, bunu nasıl başarabilirdi ki?

Konuşmasının henüz bitmediğini hissederek bekledi.

Derin bir iç çekti.

"Eski kocam. Kızımı bir kez benden aldı ve bunu tekrar yapabilir."

Fletcher kaşlarını çattı. "Sanki bir şeyi kaçıırıyormuşum gibi hissediyorum. Seks hayatın onu ne ilgilendirir?"

Olivia içini çekti.

"Uzun hikaye ama şu anda yeni karısıyla birlikte dışarıda, benim her hareketimi izliyor."

Fletcher, vücudunun farkında olmadığı bir korumacı ruh haline büründüğünü hissetti. "Seni tehdit mi etti?"

Gözlerini indirerek başını salladı.

"Bu gece mi?" diye homurdandı.

Bir baş sallama daha.

Fletcher küfretti. "Burada ne yapıyor?"

"O bir muhabir. Karısı da öyle."

"İsim?" Tereddüt edince, adam homurdandı. "Olivia, ismi."

Derin bir iç çekti ve pencerelere doğru baktı. Belli ki bu adamdan çok korkuyordu. Sonra adam, fotoğrafçıya verdiği tepkiyi hatırladı.

"Bizi fotoğraflayan adam o muydu?" Adamı teşhis edebilecek biri değildi ama kadının tepkisini açıklayabilirdi.

Sabırla bekledi. Ya ona güvenecekti ya da güvenmeyecekti.

"Evet, ama yapabileceğin hiçbir şey yok Fletcher," diye yanıtladı Olivia. "Sadece bunu neden yapamayacağımızı anlamamı istiyorum. Bu, iş sözleşmemi ihlal etmek anlamına geliyor."

Lanet olsun bu politikaya.

Başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Seni eve götürüyorum. Orada konuşabiliriz. O öpücük mü? Ben ondan vazgeçmiyorum, sen de vazgeçmemelisin."

"Fletcher, az önce açıkladım. O orada. Seninle ayrıldığımı görürse..."

Sözlerini bir bakışla kesti.

"Bir grup halinde gideceğiz. Dakota benim randevum, bu yüzden kimse bir şeyden şüphelenmeyecek. Onu bırakacağım, sonra konuşabiliriz."

Bu pislik ona emir vermiyordu. Fletcher kontrolü ele alıyordu ve neler olup bittiğini anladığında Olivia'ya yardım edecekti.

Uzun bir süre ona baktı, sonra başını salladı. "Tamam."

Onu bir kez daha kendine çekti. "Beni tekrar öp."

Dudakları buluştu ve adamın penisi harekete geçmek istercesine harekete geçti. Elini kızın yan tarafında, kırmızı kumaşın üzerinde kaydırıp ve göğüslerinin kemerini hissetti.

Dudaklarına doğru inledi ve adam gülümsedi.

"Bu gece adımı sızlanmanı duymayı planlıyorum Olivia," dedi, parmağını alnında gezdirip kırmızı bukleleri iterek. "Külotun şu anda ıslak mı?"

Bu gece sınırı aşmışlardı ve geri adım atmaya niyeti olmadığını bilmesini istiyordu.

Olivia Miller'ı istiyordu.

Ve onu elde edecekti.

Küfür etti, yanakları kızardı.

"Bakayım mı?" diye sordu, eli kalçalarının üzerinden geçip elbisesini yukarı doğru çekiştirirken.

"Evet, ıslaklar," dedi Olivia hemen, gözlerini kapatıp inledi.

"Hadi buradan çıkalım."

Ne kadar çabuk yaparlarsa, orgazmları o kadar çabuk onun olacaktı. Ve onun penisi de o kadar çabuk onun derinliklerine inecekti.

Bu adam kim olursa olsun, Dufort'un istediğini elde etmesinin önüne geçemeyecekti.

Bir iş, bir anlaşma veya bir kadın.

Olivia kollarından çekildiğinde, arzusunun azaldığını ve acısının geri döndüğünü gördü. Ve hayatında ilk kez, asla sahip olamayacağı bir kadınla tanışıp tanışmadığını merak etti.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Olivia'nın dudakları onun öpücüğünden yanıyordu. Lezzetli ama bir o kadar da korkutucu bir şekilde.

Parmaklarını onlara dokundurup gülümsemek istiyordu ama partiye döndüğü anda Simon onu hemen anlayacaktı. Ne de olsa kocasıydı ve onda arzusun nasıl görüldüğünü biliyordu.

Fletcher'la yaşadığı kelebekleri ve kasılma hissini hiçbir zaman hissetmemişti.

Durmadan.

Herkesle.

Fletcher'a bir kez baktı ve sadece açlık değil, aynı zamanda saldırmaya hazır bir avcı gördü.

"Bunu biraz azaltmalısın, koca adam," dedi, gömleğini ve ceketini düzeltirken.

"Sıcaklığımı mı kastediyorsun?" Sırıttı.

Şakacı bir şekilde göğsüne vurdu ve adam elini tutup onu tekrar öpmek için kendine çekti.

"Dur. Kendimi toparlamam gerek ve öpüşmüş gibi dışarı çıkamayız," dedi Olivia. "Ciddiyim. Her şeyi açıkladığımda anlayacaksın."

Fletcher derin bir nefes aldı, ona başını salladı, sonra kendini düzeltme işini devraldı. Elini saçlarının arasından geçirdi ve yumurtalıkları aptalca küçük bir dans yaptı.

Aman Tanrım, kendini ona atmak istiyordu.

"Bana öyle bakmayı bırak, yoksa seni o masanın üzerine yatırırım." diye homurdandı.

"Fletcher!" Ateş tüm benliğini sardı.

"Evet, öyle. Ama çok daha yüksek sesle." Göz kırptı. "Şimdi, eğer biri sorarsa, seni bilgilendiriyorum. Kimseyi ilgilendirmez gerçi. Sen benim halkla ilişkiler müdürümsün."

"Tamam." Başını salladı.

Fletcher kapıyı açtı ve iş adamı maskesini takınarak dışarı çıktı. İkisi etkinlik alanına geri döndüler ve görebildiği kadarıyla kimse onlara pek dikkat etmedi.

Sanki her günmüş gibi.

Fletcher Dufort'un onu başka bir adam için mahvettiği gün değil.

"Thomas ve Katy'yi al," diye talimat verdi. "Bakalım arabayla gelmek isterlerse, sonra kardeşlerimin yanında buluşalım."

Neyse ki etkinlik çoktan bitmek üzereydi. Beş dakika sonra, Katy ile birlikte pistte yürürken, Fletcher'ın Dakota, Harper ve kardeşleriyle birlikte durduğu yere geldi. Harper onu hızlıca kucaklayarak karşıladı.

"Nişan fotoğraflarını gördüm. Muhteşem görünüyordun," diye coşkuyla bağırdı Olivia.

"Teşekkür ederim. Her şey çok bunaltıcı," diye yanıtladı Harper. "Eğer hala müsaitse, medya eğitimi teklifinizi kabul etmeyi çok isterim."

"Kesinlikle. Gelecek hafta seni arayıp bir şeyler ayarlayacağım. Bu arada, ilk tavsiyen yorum yapmamak ve hoş bir gülümsemeye birlikte."

Harper sırttı.

"Dört gözle bekliyorum. Belki öğle yemeği de yiyebiliriz? Aman Tanrım, özür dilerim, arkadaş edinmek için çok çaresiz görünüyorum." Harper alnını sıvazladı.

Olivia küçük, dostça bir kahkaha attı. "Çok isterdim. Dünyanın öbür ucuna taşınmak zor olmalı."

"Çok zor. Ama buna değer." Harper, Daniel'e derinden aşık bir kadının bakışlarıyla baktı.

Olivia bir yandan kıskançlık duyuyor, bir yandan da ikisi adına mutlu oluyordu.

"İki işi ayrı ayrı yapalım. Restoranların kulakları vardır."

"İkinci ipucu bu mu?"

"Evet." Olivia tekrar güldü ve Fletcher'ın yanına geldiğini hissetti.

"Hadi gidelim." Eğilip Harper'ın yanağına bir öpücük kondurdu. "Sonra görüşürüz, canım."

Olivia, onun ve gelecekteki görünmesinin arasındaki sıcak etkileşime gülümsedi.

"Yeni kuralı hatırla," dedi Harper ona.

"Evet, evet, artık habersiz gelmeyeceksin, böylece çıplak dolaşp her yüzeye çarpabilirsin." Gözlerini devirdi.

"Dostum," diye homurdandı Daniel.

Olivia kıkırdadı ve etkileşime gözleri fal taşı gibi açılmış Katy'ye baktı.

"Gidiyoruz. Takımımı eve bırakıyorum," dedi Fletcher, elini Dakota'nın beline koyup Daniel ve Harper'a el sallayarak uzaklaşırken.

Katy ve Olivia onları takip etti. Hayatını elinden alan adamın başka bir kadına bu kadar yakın temas kurmasını izlemekten nefret ediyordu.

Böyle hissetmeye hakkı yoktu ama hissediyordu ve bu endişe vericiydi. Fletcher asla birlikte olabileceği bir adam değildi ve onu unutup kolunda daha birçok kadın görmeye hazır olması gerekiyordu.

Siyah limuzine binip Katy'yi bıraktıktan sonra, Dakota'nın dairesine doğru şehir merkezine doğru yola koyuldular. Sırada onu bırakacakları belli olunca, zengin sosyetik kadının gözleri yavaşça Olivia'ya kaydı ve orada kaldı.

Olivia, kadının düşünceli bakışlarını rahatsız edici bir noktaya kadar tuttu, sonra Fletcher'a döndü.

Tam konuşmaya başlayacakken Dakota sözünü kesti.

"Sabah erken kalkıyorum."

Fletcher rahatlamış bir şekilde başını salladı. "Anlıyorum."

Olivia, Dakota'nın binasına varana kadar zorlu yolculuk boyunca neredeyse hiç nefes almadan oturdu. Fletcher onu kapıya kadar geçirdi, yanağından öptü ve ardından limuzine geri döndü.

Sonunda yalnız kaldılar.

Uzayın öbür ucundan ona baktı. Yüzü, vücudu ve gözleri ona çok tanıdık geliyordu ama bu ona yeni ve elektrik yüklü

bir his veriyordu.

"Bu korkunçtu."

"Ona bunu yapmam haksızlıktı," dedi, gözleri bir anlığına yere düşerek. "Ama sen önemlisin."

Olivia göğsünde bir sızı hissetti. Gerçek Fletcher Dufort'u çok az kişinin tanıdığını ilk kez fark etti. Manhattan'ın çapkını olabilirdi ama sıg bir zengin çocuğu değildi.

Derin bir adamdı ve büyük bir yüreği vardı.

Sadece o tarafını kimlerin görmesine izin vereceği konusunda çok seçiciydi.

Kahverengi taştan yapılmış evine vardıklarında Fletcher, Frederick'e eve gitmesini söyledi.

Vücudunda bir ürperti hissetti. Acaba kalacağını mı sanıyordu? Kalmasını mı istiyordu?

Elbette evet, ama yapamazdı.

Öncelikle Sammy içerideydi.

İkincisi, eğer sadece öpücükleri onu bu kadar karıştırdıysa, daha ileri gitmek işleri daha da karmaşık hale getirecekti.

Konuştuktan sonra Uber ile eve gitmesi gerekecekti. Ve bir iki öpücük daha alacaktı.

O zaman biterdi.

Tekrar onun çalışanı olmak.

"Bekle, bir bakıcım var, bana bir dakika ver. Seninle tanışmasını istemiyorum," dedi Olivia.

Fletcher başını salladı ve limuzine geri döndü.

İçeri koştu, genç kadına parasını ödedi ve sonra kapının önünde durup bakıcının birkaç kapı ötedeki evine doğru yürüyüşünü izledi.

Fletcher, her zerresiyle güçlü bir milyarder gibi görünerek araçtan indi. Adımlarını yavaşça, teker teker, gözlerini ondan ayırmadan attı ve sonra onu kollarına aldı.

Bütün vücudu canlandı, bütün duyuları kayboldu.

Fletcher onları içeri taşıdı, kapı arkalarından kapanırken dudakları onun dudaklarına yapıştı.

Adam onu vücuduna doğru çekerken, kadın ona doğru eriyordu. Öpüşmeleri derinleşirken ikisi de inledi.

Aman Tanrım, evinin içinde Fletcher'ı öpüyordu.

"Kahretsin, aylardır seni böyle öpmek istiyordum. Lanet olası aylar." diye homurdandı ve onları evin içine doğru yürüttü.

"Biraz sessiz olmamız lazım," dedi, elbisesinin askısını omzundan aşağı iterken dudaklarını tekrar tekrar öperek.

Fletcher başını salladı ve onu yemek masasına kaldırıp vücudunu bacaklarının arasına sıkıştırdı. Elbisesi sarkmış ve göğüslerinden biri ortaya çıkmıştı.

"İsa." Ağzı meme ucunu sardı ve kadın boğuk bir inilti çıkardı.

Konuşmak.

Konuşmaları gerekiyordu.

"Bekle, bekle," dedi. "Ben... kahretsin... Tanrım, Fletcher, önce sana her şeyi anlatmam gerek."

Parmakları bacaklarının arasından kaydı ve külotunun kenarında gezindi. "Durdurmamı söyle."

Kelimeleri söyleyecek gücü bulmaya çalışırken vücudu titriyordu.

Onun durmasını istemiyordu.

Bunu defalarca hayal etmişti ve sonunda adamın elleri ve ağzı onun üzerindeydi.

"Kahretsin, ıslaksın." Parmakları ipeğin altına kaydı. "Aman Tanrım, Liv."

En hassas noktasına temas ettiğinde nefes nefese kaldı, külotunu çıkarıp bir kenara fırlattığında vücudu alev alev yanıyordu.

Gözleri onunkilerle buluştuğunda ihtiyaçla zonkladı, vücudu onun yırtıcı bakışları karşısında titredi.

"Bu. Bu olamaz." Son bir acınası girişimde bulunarak konuştu.

"Oluyor Liv, ve direnmeyi bırakmanı istiyorum. Bunu istiyorsun. Bana istediğini söyle."

"Bir kere. Sadece bir kere."

Fletcher yavaşladı, bir an gözlerini ona dikti, sonra başını salladı.

"Yatak odası," dedi ve kadın odanın karşısındaki bir kapıyı işaret etti.

Fletcher onu kucakladı, ayağıyla kapıyı itti ve yatağa yatırdı. Elbisesini çıkardı, ardından ceketini çıkarıp odanın öbür ucuna fırlattı. Papyonunu çıkarınca, kadın gömleğinin düğmelerini yırttı.

Sonra altta ne olduğunu gördü.

Aman Tanrım.

Kas katmanları ona doğru parlıyordu. Göğsünde seksi bir tutam kıl vardı ama onun dışında pürüzsüz ve kusursuzdu. Siyah pantolonunu çıkarırken o yeşil gözler vücudunda gezinirken parlıyordu.

Olivia, adamın penisi serbest kaldığında neredeyse orgazm oluyordu. O bir komandoydu.

Bilmekte fayda var.

Ofisteki her gün daha da çekilmez hale gelirdi. Tanrı yardımcısı olsun.

Zaten ön sıvıyla ıslanmış olan kalınlığını inceledi ve Fletcher'ın elinin aşağı yukarı hareketini izledi.

"Seni göreyim." Bacaklarını araladı. Titreyerek ona doğru açıldı. Parmakları önceki işlerine geri döndü. "Çok pembe ve ıslak. Çok güzel."

Olivia, daha fazlasına ihtiyaç duyarak onun dokunuşuna doğru eğildi.

Bunu yapması gerekiyordu.

Bunu yapmak istiyordu.

Sadece bir kere.

Daha sonra aralarındaki kimya düzelince, neden bir daha böyle bir şeyin asla olmayacağını ve profesyonel ilişkilerine geri dönmeleri gerektiğini açıklayabilirdi.

Yani Fletcher Dufort'la geçireceği tek zaman buysa, bunu en iyi şekilde değerlendirecekti.

Üzerine eğildi, avuç içi başının yanındaki şilteye dayalıydı ve ağzını bir kez daha ağzına aldı. "Rahatla Liv. Benim."

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Tanrım, biliyorum."

"Seni harika hissettireceğim. Tamam mı?"

"Evet."

Fletcher vücudundan aşağı kaydı, yumuşak dudakları her bir meme ucunu emerken, geniş avucu karnını okşadı ve bacaklarını daha da açmak için daha da ileri gitti. Sonra onun tam ortasına geldi ve uzun, kaygan bir kucaklamayla tüm amının tadına baktı.

Yataktan fırladı ama iki güçlü el onu kavradı ve ardından dişleriyle klitorisini ısırıldı.

"Kahrolası, kutsal şey."

"Beğendin mi?"

Şaka mı yapıyordu?

Onun yaptığı her lanet şeyi seviyordu.

Konuşamayarak inlediğinde, adam sırıttı. "Aferin kızım."

Fletcher, artık kendini tutamayana kadar onu ısırmaya, emmeye ve içine girmeye devam etti. Parmakları yatağın çarşafını kavrarken vücudu sarsılıyordu.

"Benim için gel Olivia. Bana bütün sularını ver," diye emretti ve Olivia, çocuğunu uyandırmamayı umarak onun adını haykırdı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Fletcher, prezervatifi penisine geçirirken Olivia'ya nefes alması için bir an verdi. Olivia'nın yanağını avuçladı ve yüzünde parlayan zevkin tadını büyük bir gururla çıkardı.

Çok güzeldi.

Hayatında birçok kadınla birlikte olmuştu ama hiç birinin içinde şu an olduğu kadar olmaya ihtiyaç duymamıştı.

Sanki yapamazsa ölecekmiş gibi.

"Hâlâ benimle misin?" diye sordu küstah bir gülümsemeyle. Eli vücudundan aşağı doğru indi, meme ucunu kıvırdı ve sanki uyuşturucu etkisindeymiş gibi nefes nefese kaldı.

O onun uyuşturucusuydu ve bunu seviyordu.

"Evet." Ona doğru eğildi.

Çok şükür.

Fletcher dudaklarını onunkilere yaklaştırdı ve bacaklarını kendine doladı. Sonra, girişine bastırıldığında gözleri buluştu. Bir ses patlaması gibi, içine doğru ilerledikçe ruhlarının birbirine bağlandığını hissetti.

Onun sıkı, sıcak kadınlığının derinliklerine gömülürken hayvansal takdirini haykırmak istiyordu.

"İsa." diye homurdandı.

İçinde bir çılgınlık hissetti, onu dövmeye zorladı, onu beslemek, memnun etmek istiyordu. Yine de geri çekilip tekrar içeri girecek gücü buldu, vücudunu tanıdı.

"Kendini inanılmaz hissediyorsun," diye mırıldandı, onun penisine dolanmış halinin verdiği hisle tüketilmişti.

"Tekrar geleceğim." diye soludu. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Gülümsedi, alnına düşen saçları gelişigüzel bir şekilde geriye iterken daha hızlı hareket etti, gözlerini ondan ayırmadı.

Horozu şişti.

Vücutlarının yarattığı şiddetli, alev alev ateş, daha önce hissettiği her şeyden daha yoğundu.

"Kendini tutma, güzelim. Sen penisimi sıkarken senin zevkini hissetmek istiyorum. İhtiyacın olan her şeyi al."

Başını geriye attı ve tırnaklarını adamın geniş omuzlarına geçirerek adını haykırdı. Adam daha da derine indi ve kadın kalın, sert organının üzerinde sıkılaşıp kayarken hızlandı.

"Ah, kahretsin, Liv." Vücutları bir olup kasılıp titrerken kendi orgazmını haykırdı.

Hayatında hiç bu kadar sert ve hızlı gelmemiştir.

Fletcher, böyle bir mutluluğun ardından vücudu titrerken, Olivia'ya mutlak bir hayranlıkla baktı.

Bir tanrıça gibi parlıyordu. Tamamen yok olmuş bir tanrıça. Yavaşça çekildi ve yanına yığıldı.

"Buraya gel." Fletcher, prezervatifi bırakmak için banyoya gitmeden önce onu birkaç dakika kollarına çekti ve bir bezle geri döndü.

Kızardı ve adam hafifçe güldü.

"Sana laf soktum ve bu seni utandırıyor mu?"

"Farklı." Elini iterek işi devraldı.

"Nasıl?"

"Bilmiyorum." Güldü. "Sadece daha... samimi."

"Seksden daha mı fazla?"

"Yakınlık sadece seks değildir, Fletch. Evlendiğinde anlayacaksın." Nedense, bu yorumu onu sinirlendirmişti.

"Ah."

"Özür dilerim. Kulağa biraz üstünlük taslıyor gibi geldi, değil mi? İnan bana, evli olmak görüldüğü kadar da iyi bir şey değil."

Bu konuda tamamen hemfikir oldular.

Tekrar yatağa yığıldı ve onu tekrar kollarına aldı.

Ne zaman?

Evlendiğinde söylemişti.

Fletcher buna şaşırılmıştı. Çoğu kadın artık onunla ilişki peşindeydi, konuyu başka biriyle evlenmesine doğru çevirmiyordu.

"Seninle yakınlık kurmak istiyorum," dedi Fletcher aniden, kelimeler ağzından dökölüverdi, onları durduramadan.

Ama aslında onları kastettiğini fark etti.

Çenesini avuçladı ve dudaklarını gereğinden fazla bastırarak dudaklarına bastırdı. Sanki ağzı bir ünlem işareti veya benzeri bir şeydi.

"Ve bunu tekrar yapmak istiyorum. Elli kez daha."

Olivia hüznle gülümsedi.

Ne oluyor be?

Aralarındaki bağı hissetmedi mi?

Az önce paylaştıkları şeyden nasıl etkilenmemiştii ki? Bunu ta yüreğinin derinliklerinde hissetmişti.

"Konuşmamız gerek." Sanki bir tür kalkanmış gibi çarşafı üzerlerine çekti.

Kadın içini çekerken adam kaşlarını çatı.

"Biliyorum. Sadece biraz daha tadını çıkarmak istedim."

Ona yine o lanet olası hüznü gülümsemelerden birini gönderdi.

Fletcher yüzünü ona doğru çevirdi, böylece dikkatini çektiğini biliyordu.

"Üç yıl önce, o zamanki kocam Simon'dan ayrıldım. Bana şiddet uyguluyordu. Başlarda sinsice, sonra bir gün ana karakterin nişanlısı tarafından kandırıldığı bir film izledim." Ona baktı. "Bunu itiraf etmek utanç verici, çünkü kendimi zeki bir kadın olarak görüyorum, ama kandırmanın olayı bu; yavaş ve zararlı. İnsanın kendini ve akıl sağlığını sorgulamasına neden oluyor."

Fletcher gaslighting hakkında bir şeyler duymuştu ama bu konuda uzman değildi.

"Bu narsisizmle aynı şey mi?"

"Genellikle el ele giderler. O da bir narsisist. Davranışlarını olumsuz bir şekilde göremezler, bu yüzden asla değişmeyecekler. Bu konuda daha fazla şey öğrendiğimde, tek seçeneğimin ayrılmak olduğunu fark ettim. Bu, bir kişinin çocukluğundan kalma acısının bir

sonucu olsa da, kalıp istismara katlanmanız gerektiği anlamına gelmez. Sammy'yi de buna maruz bırakmanız gerekmez."

"Kesinlikle hayır," dedi kararlı bir şekilde.

"Zorlu birkaç ay geçireceğini biliyordum ama Sammy için en azından güvenli bir yuva yaratabilirim, onunla tam zamanlı yaşamaktan daha iyi olacağını düşündüm. Zararı azaltabilirdim, biliyor musun?"

Aman Tanrım, o harikaydı.

Olivia'yı iki yıldır tanıyordu. Güçlü biri olduğunu zaten biliyordu ama hikayesini dinleyince annesinden çok farklı olduğunu fark etti.

Marie Dufort, babasının başka kadınlarla yattığını bildiği halde onunla kalmıştı. Başkalarının da bundan haberdar olduğunu bildiği halde.

Babası onu başka bir eve yerleştirip boşadığında, hâlâ öfkeliydi.

Fletcher, insanlara nasıl davranılmasını istediklerini öğretmenin bir yolu olduğuna inanıyordu. Babaları başka bir kadınla dışarıda kaldığında ve kadın hiçbir şey söylemediğinde, babasına bu davranışın kabul edilebilir olduğunu söylüyordu.

Onun bildiğini biliyordu. Ve o da onun bildiğini biliyordu, o da biliyordu.

Çok berbat.

Annesi her seferinde aynaya baktığında, kocasının sadakatsiz olduğunu ve hiçbir şey yapmadığını bildiğinde, dünyaya ve daha da önemlisi kendine, seilmeyi, onurlandırılmayı ve saygı duyulmayı hak etmediğini söylüyordu.

Ve bu asla doğru değildi.

Hiç kimse için değil.

Fletcher, her bir kişinin sevgi ve saygı talep etmesinin, sınırlar koymasının ve bu sınırları her gün korumasının kendi görevi olduğuna inanıyordu.

Olivia, tacizci kocasını terk ederek bunu başarmıştı. Lanet olsun, kocası ona bu yüzden saygı duyuyordu. Ayrıca, Olivia'nın onunla oynayabileceği bir kadın olmadığını da gösteriyordu.

"Bu kadar cesaretli olduğun için kendinle gurur duymalısın." Yüzüne düşen kızıl saç tutamını geriye attı.

Dudağının kenarı alaycı bir şekilde yukarı kalktı.

"Ne yazık ki işler planlandığı gibi gitmedi."

Ah?

Fletcher'ın vücudunda bir ürperti hissetti.

OLIVIA, gözleri odanın içinde gezinirken alt dudağını çiğniyordu. Fletcher'a tüm hikayesini anlatmak riskliydi.

Şu anda sevgilisi olabilir, ama her şeyden önce onun işvereniydi. Eğer ona inanmazsa ve uyuşturucu bulundurmakla ve uyuşturucu kullanmakla suçlandığını öğrenirse, işini kaybedebilirdi.

Gerçekten mümkün bir ihtimaldi.

Kariyeri şu anda bir ipliğe bağlıydı, bu yüzden az önce yaşadıkları akıl almaz, lezzetli ve inanılmaz seksten bağımsız olarak, bir sonraki adımını dikkatlice düşünmesi gerekiyordu.

Çarşafı oynadı.

"Hey," dedi Fletch elini tutarak. "Söyle bana."

"Sammy'i benden aldı," diye cevap verdi.

Sadece bu kelimeleri yüksek sesle söylemek bile geçmişteki tüm duyguların canlanmasına sebep oldu.

Gözleri öfke ve hüznün gözyaşlarıyla doldu.

Kahretsin.

Onun önünde bu kadar duygusal olmak istemiyordu ama neden onunla açık bir ilişki yaşayamayacağını bilmesi gerekiyordu. Dufort Otelleri'ndeki arkadaşlık karşıtı politika yüzünden değil, hayatındaki gerçek risk yüzünden.

Daha önce bir konuda anlaşmışlardı ama Olivia, Fletcher'ın daha fazlasını istediğini hissediyordu.

Olamazdı.

Şu anda onun yanında yatmasına ve bu yakışıklı, seksi ve inanılmaz adama daha fazla sahip olmayı dilemesine rağmen, izin verebildiği tek şey bu an oldu.

Bu bile çok büyük bir riskti.

Ama ona yaşattığı o muhteşem orgazmlardan sonra pişmanlık duymuyordu.

"Ne oluyor? Nasıl?" diye sordu Fletcher, sesi yükselerek.

Onu susturdu ve duvara, Sammy'nin odasına doğru işaret etti.

"O sadece içeride. Sessiz ol," dedi.

"Özür dilerim ama ne oluyor?" Daha kısık bir sesle konuştu.

Ona bilmiş bir şekilde başını salladı.

Ne oluyor lan, tamam.

"Arkadaşım Emma ile yatıyordu ve ikisi bana tuzak kurdu. Molly'yi evime getirdi ve kahveme ilaç kattı," diye açıkladı Olivia. "El çantasından düştüler ve bir arkadaşına ait olduklarını söyledi. Acil bir haber için çağrıldığında -kendisi bir muhabir- Sammy'nin erişememesi için aptalca bir hareketle onları bir dolaba koydum."

Fletcher başını salladı.

"Simon, uyuşturucu etkisini göstermeye başladığı anda ortaya çıktı ve CPC'yi aradı. Bir saat sonra kızımı kaçırdılar," diye ekledi, sesinde yoğun bir duygu vardı.

"Siktir git, Liv." Boğazından bir çığlık yükseldi. Adam onu kollarına aldı ve her şey olduğundan beri ilk kez, eksikliğini hissettiği bir destek hissetti.

Sanki bırakıp gerçekten ağlayabilirmiş gibi.

Ve öyle de yaptı.

Onu saran güçlü kolları, içinde yaşadığı acımasız, güvenilmez dünyaya karşı koruyucu ve güvenli hissettiriyordu.

Bunun geçici olduğunu biliyordu ama Fletcher'ın iyi bir adam olduğunu bilerek kendini bıraktı.

Burnunu çekip doğruldu. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Sadece," diye küstahça güldü, "sarılmak için."

Fletcher başını salladı. "Liv, bu kötü. Bu adam kim?"

"O bir muhabir," diye yanıtladı. "Hayatımdan çıkmadı ve on iki yıl daha çıkmayacak. Avukatım Sammy'nin ortak velayetini bana verdi ama bu altı uzun ve acı dolu ay sürdü, Fletch. Her gün onu tekrar elimden almakla tehdit ederek bana işkence ediyor."

Fletcher küfretti.

Durumunun ciddiyetini anlamasına ihtiyacı vardı. Gerçekten anlamasına.

"Bu gece bizi birlikte gördü ve yatıp yatmadığımızı sordu. Hayır, bu yanlış. Beni seninle sevişmekle suçladı. Dikkatli olmalıyım. Beni itibarsızlaştırmak ve incitmek için her şeyi kullanır."

"Hayır, onunla başa çıkmak zorundayız. Bu şekilde yaşayamazsın Olivia. Boş ver. Sana bunu yapmasına izin vermeyeceğim." diye homurdandı.

Biz?

Başını salladı ve gözlerini kapattı.

"Anlamıyorsun. O Sammy'nin babası. Hayatımdan asla çıkmayacak ve yapacağım her şey bana... ve daha da önemlisi ona ters tepebilir. Ona zarar verip vermeyeceğini bilmiyorum ama bu riski alamam."

Fletcher yataktan fırladı, küfürler savurarak odada volta atmaya başladı. Dizlerini kendine çekip kollarını etrafına doladı.

"Hayır," dedi. "Olması gereken..."

Noktaları birleştirip, kendisinin de anladığı gibi, bunun umutsuz bir durum olduğunu anlamasını bekledi.

"O kanunun üstünde değil. O lanet olası bir muhabir. Biz..."

Konu hep Sammy'ye geliyordu. Simon'a ne yaptılarsa, sonuçlarına katlanacak olan o olacaktı.

"İsa!" diye inledi.

Başını kaldırmaya bile zahmet etmedi. Sadece başını sallayıp yatağa baktı. Adam tekrar yatağa tırmandı ve onu kollarına aldı.

"Şu anda cevaplarım yok ama sana yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Onun hayatını daha fazla mahvetmesine izin vermeyeceğim. İnsanları tanıyorum. Güçlü insanları."

Elini kaldırıp yanağını avuçladı ve hüzünle gülümsedi.

"Yapabileceğin bir şey yok ama ilgilendiğin için teşekkür ederim."

Onu daha sert kendine doğru çekti.

"Liv, öylece oturup hiçbir şey yapmayacağım. Bunu benden isteme bile. Bilmelisin ki ben öyle biri değilim. Dufort ailesi böyle bir şey yapmaz."

Kahretsin.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Fletcher'ın doğasını, yaşam tarzını tamamen gözden kaçırmıştı.

Elbette, buna izin vermeyecekti. Bazı insanların ne kadar güçsüz olduğunun farkında olmayan güçlü bir adamdı.

Bu onun çözebileceği bir şey değildi ama dediği gibi, bu işin peşini bırakmayacaktı.

Mecburdu.

Fletcher ve tüm Dufort erkekleri güçlüydüler ama çocukları yoktu. Bir çocuğu kaybetmenin sonuçlarını anlamıyorlardı.

Kalbi çarpmaya başladı.

İsteddiği son şey, ikisinin birbirlerine duydukları arzuya o kadar kapılmaları ve bunun hayatlarını mahvetmesiydi.

Sınırların nerede olduğunu bilmesi için kumda güçlü bir çizgi çekmesi gerekiyordu.

"Fletch, dur. Sana bundan bahsetmemin sebebi, neden dahil olamayacağımızı anlamandı. Daniel şirket politikasını değiştirse bile, yine de seninle olamam.

"Çok tanınıyorsun ve medya aşk hayatını bir sırtlan sürüsü gibi takip ediyor. Simon bunu öğrenirse... o zaman Sammy'yi kaybedebilirim."

Çenesi kasıldı.

Elini kolundan aşağı doğru kaydırđı ve bakışları yumuşayıp tekrar ona döndü. "Bunu elli kez daha yapmak istediğini söylemişti. O kadarını yapabileceğimi bilmiyorum ama sabaha kadar birkaç tur daha içeceğim."

Fletcher homurdandı. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim—"

"Evet öylesin. Ama henüz beni bırakmana gerek yok," dedi, adamın vücudu kıpırdanıp onu altına çekerken.

Olivia ona seksi bir gülümsemeyle baktı.

Yarın, aralarında asla olamayacak olan şeyin kaybının yasını tutacaktı.

Fletcher, bir erkekte aradığı her şeye sahipti. Zeki, komik, başarılı, koruyucu ve şefkatliydi.

Sadece eski kocası olan ayıyı dürtmemesini umuyordu. Fletcher'la geçirdiğı o geceden pişman olmak istemiyordu.

ONUNCU BÖLÜM

Fletcher, Olivia'yı öpücüklerle boğmadan ve hafta sonu onu arayacağına söz vermeden önce, güneş doğarken sessizce dışarı çıkmıştı.

Ona bunu yapmamasını söylemişti.

Ona kaşlarını çatmıştı ve adamın riskleri tam olarak anlamamış olması onu endişelendiriyordu.

Ama yüzleşmek istemese de aralarındaki kimyanın olağanüstü olduğu ortadaydı.

Ama aradığında onu görmezden gelemezdi. O, onun patronuydu ve işi, bir medya krizi durumunda 7/24 ulaşılabilir olmak anlamına geliyordu.

Duşa girmiş, pijamalarını giymiş, sonra Sammy zombi gibi yatak odasına girmeden hemen önce tekrar yatağa girmişti.

"Anne," dedi tatlı küçük sesi boğuk bir sesle, yanına doğru kayarak göğsüne doğru kıvrıldı.

"Günaydın canım." Sammy'nin alnını öptü. "Dün gece Lizzy ile eğlendin mi?"

Sammy uykulu uykulu başını salladı, akşamın ayrıntılarını bebek bakıcısıyla paylaşmaya hazır değildi.

Sammy her an küçük bir maytap haline gelip odanın içinde saatte milyonlarca mil hızla zıplayabilirdi, bu yüzden Olivia sadece orada yatıyor, gözlerini kapatıyor ve yatma vaktine kadar huzur ve sessizliğin son anlarını yaşıyordu.

Sosyal medyada diğer ebeveynlerin şaka yaptığı gibi, kızını asla istemeyerek de olsa kaybetmedi. Bunu kesinlikle anlıyordu, ama Olivia, onsuz geçirdiği altı ayın ardından, Sammy ile geçirdiği her günü onun için şükrederek geçirdi. Bu, günü az uykuyla geçirmek zorunda kalması anlamına gelse bile, bunu yapmaktan mutluluk duyardı.

Üstelik, uyuyamamasının sebebi hiç de şikayetçi olduğu bir şey değildi. Vücudunun bazı yerleri uzun zamandır

ağrıımıyordu. Hem de hiç böyle değil.

Fletcher, hayal ettiğiinden çok daha fazlasıydı. Ve geçen yıl boyunca çok fazla hayal kurmuştu. Bedenine ve zevkine odaklanma şekli, bedenlerine kavuşurken tanıdık yeşil gözlerinin içinin derinliklerini araması, hem büyüleyici hem de mükemmeldi.

Çok mükemmel.

Ama hepsi bu kadardı.

Birlikte çok güzel ve seksi anlar yaşamışlardı ve artık yollarına devam etmeleri gerekiyordu.

İçini bir hüzün kapladı.

En azından onu işte görecekti, ama bunun da artıları ve eksileri olacaktı. Yine de, Fletcher'ın hayatında olmaması, onun için hazır bir şey değildi.

Onu hemen unutmaması gerekiyordu. Gerçek olsun ya da olmasın, başka bir kadınla medyada görünmesi uzun sürmeyecekti ve Olivia'nın haberleri kapatma lüksü yoktu.

Onun görevi bunun üstesinden gelmekti.

Kahretsin.

"Anne, parka gidebilir miyiz?" Sammy'nin kafası aniden doğruldu ve sonra gitti.

Yataktan fırladı, minik bacaklarıyla tekmeler savurdu, zıplamaya başladı, kıkırdadı ve Lizzy ile geçirdiği akşamlarla ilgili hikayeler anlattı.

Olivia yataktan çıktı, üzerine bir sabahlık geçirdi ve mutfağa girdi. Kahve makinesini çalıştırırken başını salladı ve Sammy'nin dinlediğini düşündüğü tüm doğru gürültü tepkilerini verdi.

O idi.

Çoğunlukla.

"Mısır gevreği mi, krep mi?"

"Krep!" diye cevapladı Sammy alkışlayarak. "Çikolata." Olivia kaşlarını çatığında Sammy iç çekti. "Tamam, peki, yaban mersinli."

"Git yatağını yap, işin bitince hazır olacaklar," diye seslendi kızı hızla uzaklaşırken.

Yatağı yeniden yapması gerekecekti ama Olivia ona iyi alışkanlıklar kazandırmaya çalışıyordu. Sammy babasının evine gittiğinde her hafta Pazar günü biraz daha rahatlıyormuş gibi hissediyordu, ancak ertesi hafta sonu kötü alışkanlıklarla geri dönüyordu.

En azından geri döndü.

Olivia, her şeyin kendisiyle tutarlı olması gerektiğini ve günün sonunda kim olmak istediğine Sammy'nin karar vereceğini düşünüyordu. Ebeveynlikte, ebeveyn olmadan önce hiç hayal etmediği kadar sevgi ve özveri vardı.

Ne yazık ki, çocuk sahibi olmak için korkunç bir adam seçmişti ama kızına baktığında pişman değildi. Sammy'yi kendi nefesinden bile daha çok seviyordu.

Bu yüzden, Fletcher konusunda akıllı davranması gerektiğini kendine hatırlattı.

Kaşıntı giderilmişti ve artık yola devam etme zamanı gelmişti.

Pazartesi günü Fletcher ile konuşup, onun ortak velayet anlaşmasını tehlikeye atacak veya Simon'ı tetikleyecek bir şey yapmayacağından emin olacaktı.

Olivia, Simon'ın biraz paranoyak davrandığını ve tehditlerinin çoğunda Simon'ın pek de sağlam bir dayanağı olmadığını biliyordu; ama Simon bir keresinde Sammy'yi yakalamak için yemin altında yalan söylemiş, uyuşturucu yerleştirmiş ve onu uyuşturmuştu.

Engellerini bir an bile yıkmayacaktı.

Koruyucu gözetim altına alınmayı ve bir daha asla onun hayatına girmemesini mi hayal ediyordu?

Elbette!

Mümkün müydü? Hayır.

Çünkü onun hayatı bir Hollywood kurgu filmi değildi.

Kahretsin.

Eğer durum böyle olsaydı, o adamı elde ederdi ve Simon'sız bir hayat yaşardı.

Narsisistler tehlikeliydi. Vicdanları yoktu, yalan söylemeye ve kazanmak için ne gerekiyorsa yapmaya

istekliydiler.

O yüzden bir adım önde olması gerekiyordu.

Sammy'nin ona ihtiyacı vardı. O korkunç altı ay boyunca ayrı kaldıkları her gün bir kâbusa dönüşmüştü. Olivia, gerçek olabilecek de olmayabilecek en korkunç şeyleri hayal etmişti. Sammy'ye babasıyla hayatın nasıl olduğunu sormaya çalışmıştı, ama dikkatlice. İsteyeceği son şey, kızının masumca aynı soruları tekrarlaması ve bunun kendisine ters tepmesiydi.

Ancak mesele şu ki, narsistik davranışlar çoğu zaman dış dünya için görünmezdi; yaralar görülmez, hasarın mahkemede kanıtlanması imkânsızdı.

Sammy'ye duygusal ve zihinsel olarak çok fazla zarar verebilirdi ve onun yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Yumruklarını mutfak tezgahına sıktı.

Artık velayetin yüzde ellisi onda olan Olivia, Sammy'nin babasıyla yaşadığı yakınlığı azaltıp, sevgisiyle bunu dengelemeye çalışıyordu. Kızına sürekli ne kadar muhteşem ve güzel olduğunu, isterse her şey olabileceğini söylüyordu.

Mükemmel değildi ama hiç yoktan iyiydi.

Kahvaltıdan sonra Sammy'yi yeni bir çift okul ayakkabısı almak için dükkana sürükledi ve sonra parka gidip Addison ve Sienna ile tanıştılar.

Sammy ondan alındığında, Addison onun gerçekten suçlu olmadığına inanan tek arkadaşıydı.

"Sen uyuşturucu mu kullanıyorsun? Kusura bakma ama sen bunun için fazla tutucusun," diye şaka yapmıştı Addison.

"Hey, ben... tamam, belki de öyleyim." Olivia omuz silkti, sonra birinin ona inanmasının verdiği rahatlamayla gözyaşlarına boğuldu.

Ayrıca onu, Sammy'yi geri almasına yardım eden avukat Belinda Pendleton'la tanıştırmıştı.

Arkadaşlıkları derinleşmişti ve Addison'ın bir şeye ihtiyacı olduğunda, Olivia yardım elini uzatan ilk kişiydi. Kendini borçlu hissettiği için değil, gerçek dostların nadir ve değerli bir varlık olması nedeniyle.

Liv, asker çocuğu olduğu için küçükken çok fazla taşınmıştı. Babası ölünce annesi onları New York'a taşımış ve lisede Addison ile tanışmıştı.

İkisi de pazarlama sektöründe çalışıyorlardı ve birbirlerinin evlendiğini, çocuk sahibi olduğunu ve boşandığını görmüşlerdi.

Addison'ın eski kocası bir psikopat değildi ama bu da vardı.

"Bugün ne işin var? Yorgun görünüyorsun," dedi Addison.

"Dün gece SoHo Dufort'un açılışını yaptık."

"Ah, doğru. Nasıl geçti?"

Olivia, Fletcher'la aralarında geçenleri anlatmak için can atıyordu ama konu Simon olunca korkusu daha da derinleşiyordu. Addison'ın kimseye anlatacağını sanmıyordu ama ufak bir hata bile Sammy'yi kaybetmesine sebep olabilirdi.

"Gerçekten iyi, ama bunlar geç bitiyor, bu yüzden bugün boşum." Kızların frizbi atmaya çalışmasını izlerken, bacaklarını altına aldı.

Olivia bunu günün erken saatlerinde oyuncakçada bulmuş ve onu gülümseterek çocukluğunu hatırlatmıştı. Sammy bunun plastik bir tabak olduğunu düşünmüş, bu yüzden kızlara nasıl çalıştığını göstermek zorunda kalmışlardı.

Topu fırlattıklarını ve sonra önlerinde yere düştüğünü görmek, komik bir geri dönüşten başka bir şey değildi.

"Gösterdiğimiz gibi çapraz olarak havaya at," diye seslendi Addison. "Doğrudan gökyüzüne değil."

"Bu çok aptalca," dedi Sammy, telefonu huysuzca eline alıp tekrar denedi.

"Ne kadar aptal," diye mırıldandı bir yaş büyük olan Sienna.

Olivia, Addison'a bir bakış attı ve kıkırdamalarını gizlemeye çalıştılar. Kızların ilgilerini hemen kaybedeceklerini tahmin ediyordu. Yakında iPad'lerini isteyeceklerdi.

Telefonu bip sesi çıkardı. Arayan Fletcher'dı.

Bok.

Önündeki çimlerin arasından telefonunu almaya çalıştı.

Addison, "Hafta sonları sana çok mesaj atıyor," diye gözlemledi.

Olivia kızardı ve onun tepkisini görmezden gelmeye çalıştı.

"Hafta sonları mı?" diye tekrarladı. "Evet. Hayır. Ah, muhtemelen dün gecedendir," diye kekeleyerek çıktı ve Addison ona kaşlarını çatarak baktı.

Yazıyı kaydirdi ve okudu, baktı.

Seni düşünmeyi bırakamıyorum, kahretsin. Fletcher x

Tüm vücudu heyecanla uğulduyordu. Addison'ın gözlerine bakamıyordu; arkadaşı onu hemen anlardı. Boğazını temizleyip başını salladı, sanki iş düşünüyormuş gibi görünmesini umuyordu.

Telefonu kilitledi, çantasına koydu ve şişesinden bir yudum su içti.

Addison ona baktı. "Kötü mü?"

Evet, kötüydü.

Çok kötü.

İkisinin de sevişip, arkalarına bakmamaları gerekiyordu.

Bunun yerine, gününü onun kendisine nasıl dokunduğunu ve dilini şişmiş, muhtaç etinde nasıl gezdirdiğini düşünerek geçirmişti. Onun o lezzetli dokunuşunu tekrar hissetmek istiyordu ama bu mümkün değildi.

Fletcher'la yatmak ikisinin de daha fazlasını istemesine sebep olmuştu.

O beni istiyor.

Bunu bilmenin verdiği sevinçle bir kısmı havalandı.

Onu kim suçlayabilir ki? Fletcher Dufort kesinlikle muhteşem, zengin ve sevimliydi.

Ve onu istiyordu!

İki yıl önce Dufort Otelleri'nde onunla birlikte çalışma fırsatı bulduğu için kendini şanslı hissediyordu. Şimdi ise onu cinsel olarak istiyordu.

Olivia bu gerçeğin tadını çıkarmak için kendine bir an zaman tanıdı.

Sonra silkelendi.

İkisinin de, ister gündelik ister başka bir ilişki olsun, birlikte olma şansı yoktu. Dufort ilişkilere izin vermiyordu ve Fletcher da kendi ailesinin şirketinden ayrılamazdı. Ve işini kaybetmeyi göze alamazdı.

Eğer öyle olsaydı, Simon bunu Sammy'nin tam velayetini almak için bir bahane olarak kullanırdı. Başka bir yasadışı numara çevirmek zorunda kalmazdı. Kızını neredeyse ona teslim ederdi.

"Basınla ilgili bazı endişeleri var. Pazartesi günü halledebilirim," dedi.

Cevap vermemesi daha iyi olurdu.

Olivia, onun mesajını görmezden gelmeye ve dün gecenin bir kerelik bir ilişki olduğunu ona söylemeye karar verdi.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

FLETCHER koşu bandının durdurma düğmesine elini sertçe vurdu ve küfretti. Koşu bandından atlayıp havluyu kaptı, alnını sildi ve Manhattan silüetine baktı.

Berrak mavi gökyüzü ruh halini iyileştirmeye hiç yaramadı. Dün gece Olivia ile yattıktan sonra uçup gideceğini sanıyordu.

HAYIR.

Tek istediği ondan daha fazlasıydı.

Daha önce birkaç saat çalışmayı denemiş ve sonunda pencereden dışarı bakıp o pislik eski koca sorununa bir çözüm bulmaya çalışmıştı.

Hiçbir şey bulamamıştı.

Olivia gibi inanılmaz bir kadından çocuğunu kim aldı? Ne kadar da hasta bir herif.

Fletcher, yıllar içinde iş dünyasında o kadar çok narsisistle karşılaşmıştı ki, Simon'ın nasıl bir adam olduğunu biliyordu. Başlangıçta onları fark etmek zordu, ancak onlarla pazarlık yapmaya başladığınızda, kısa sürede gerçek yüzlerini gösterdiler.

Daniel onlarla uğraşmakta ustaydı.

Ağabeyiyle konuşup tavsiye almak isterdi ama Dan, sorularının cevabını hemen anlardı. Ağabeyinin yeni nişanlısı bile, Olivia ile arasında olduğunu sandığı şeyden onu uzaklaştırmaya yetmemişti.

Tamam, peki, aralarında neler oluyordu?

Fletcher, Olivia'nın risklerini anlıyor ve ciddiye alıyordu. Sammy ile tanışmıştı ve o çok güzel bir kızdı. Hiçbir çocuk annesiz kalmamalı.

Ama geri çekilip bir pisliğin masum bir kadını manipüle etmesine izin verebilir miydi?

Pek olası değil.

Uzaklaşıp ilişkilerini profesyonel bir boyuta taşımaya odaklanması gerektiğini biliyordu. Dikkatini dağıtacak birini bulmalıydı. Seksi ve... her bakımdan yasak meyve olmayan birini.

Fletcher, Olivia'yı tadarak açlığını giderebileceğini düşünüyordu.

Tam tersi olmuştu.

Artık ondan daha fazlasını istiyordu, sanki o, kendi seçtiği uyuşturucuydu.

O koyu pembe meme uçları, nemli vajinası, şişmiş, hazır dudakları... Hepsi zihninde yanıp sönüyor ve onu şeytan gibi baştan çıkarıyordu. Gözlerini kapattığında, parmaklarının onun içinde kaydığı anı neredeyse hissedebiliyordu; o daha fazlasını istiyor ve ihtiyaç duyuyordu.

Aman Tanrım, ağzı aralandığında etrafına yayılmış alev kırmızısı saçlarıyla şehvetli, seksi bir tanrıçaydı. Bu, onun horozu için mükemmel bir davetti.

Daha fazlasını nasıl istemezdi ki?

Olivia'ya tekrar sahip olmasını bir aptal muhabirin engellemesine izin mi verecekti?

Hayır, asla.

Şirket politikası mı? İşte o biraz daha karmaşıktı.

Spor salonundaki dolabın üstündeki telefonunu aldı ve mesajlarına baktı.

Cevap yok.

Lanet olsun ona.

Fletcher ne yaptığını biliyordu.

Olivia ona açık bir mesaj gönderiyordu.

Sammy'yi kaybetmekten korktuğunu çok açık bir şekilde söylemişti ve o da buna saygı duyuyordu. Onun gibi güçlü, zengin ve başarılı biri ile sıradan insanlar arasındaki fark, korkunun hayatını yönetmesine izin vermemesiydi.

Korku, önündeki olasılıkları görmeyi engelledi. Ve genellikle sadece baktığında birçok seçenek vardı.

Olivia, Simon'ın kendisini içine soktuğu tuzağı görebiliyordu.

Fletcher başka seçenekler aramaya başlayacaktı. Hem Liv'i hem de Sammy'yi korumanın ve bu Simon denen herifle başa çıkmanın bir yolunu bulacaktı.

Cevap gelirdi.

Öyle olmalıydı. Görünüşe göre ondan daha fazlasını istiyordu, bu yüzden Simon'ın onu durdurmasına izin vermeyecekti. Onu bir daha tadamazsa aklını kaçıracaktı.

Ama bundan daha fazlası vardı. Olivia'ydı bu. Onunla konuşmak, onu tekrar kollarına almak, gülüşünü dinlemek ve ona hikayeler anlatmak istiyordu.

Bu orospu çocuğu tarafından tuzağa düşürüldüğünü bilmek onu çileden çıkarıyordu.

Dufort ailesinin boş oturup insanların onları ezmesine izin vermediğini söylediğinde ciddiye alırdı. Kısa süre önce Daniel'e şantaj yapmaya çalışan ABD senatörü bunu zor yoldan öğrenmişti.

Başarısız olmuştu.

Daniel, Olivia'ya yardım edebilecek özel bir güvenlik şirketi kullanmıştı. Olivia, Daniel'in yardımını istemediğini açıkça belirtmişti, ancak Fletcher, Olivia'nın korkusunun bunu dile getirdiğini biliyordu.

Dikkatli olması gerekiyordu.

Fletcher hızla duş aldı, jetleri kapattı ve aynadaki yansımasına bakarak dışarı çıktı. Elini göğsünden karnına doğru gezdirdi ve penisini kavradı.

Tek bir telefonla bu akşam dizlerinin üzerinde onu emen sayısız New Yorklu kadınla karşılaşabilirdi.

Onun yerine başka planları vardı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Olivia kitabı bıraktı ve Sammy'nin alnına hafifçe bir öpücük kondurdu.

Nihayet.

Saat henüz yedi buçuk olmasına rağmen ayaktaydı ve yatağa girmeye hazırdı.

Işığı kapattı ve Sammy'nin küçük tek boynuzlu at gece lambasının yandığından emin olduktan sonra kapıyı kapattı.

Olivia uzun bir süre kanepeye ve yarı içilmiş şarap kadehine baktı ve bitirebilecek kadar uyanık kalıp kalamayacağını düşündü. Ya da sabahın üçünde, kanepede üşümüş bir halde boynunu bükerek uyanıp uyanmayacağını.

Bu ilk olmayacak.

Ancak bu sefer geç saatlere kadar çalışmaktan veya son dakika okul kostümü giymekten değil, zengin ve yakışıklı bir bekarla geçirdiğim uykusuz ve seksi bir geceden kaynaklanıyordu.

Bir ömürde bir kez yaşanacak bir an.

Olivia, yaptıklarından sonra sonunda Dufort Otelleri'nden ayrılmak zorunda kalacağını düşünmeye başlamıştı. Belki hemen değil, ama er ya da geç. Bu arada, Fletcher'la birlikte bir süre daha birlikte çalışabilecekleri rahat bir yer bulabileceklerine inanıyordu.

Metnine rağmen.

Artık akli karışmıştı. Oturup şarabını bitirmeye karar verdi.

Tanrım, nasıl da cevap verip ona aynı şekilde hissettiğini söylemek istiyordu. Bir yanı doğru olanı yapmaya odaklanmışken, diğer yanı dudaklarını dudaklarında, güçlü, sıcak kollarını vücudunda hissetmek istiyordu. Tekrar dokunulmak çok güzeldi.

Fletcher'dan etkilendim.

Aralarında on iki ay boyunca cinsel gerilim artmıştı, bu yüzden ikisinin de daha fazlasını istemesi şaşırtıcı değildi. Üstelik bu kesinlikle inanılmazdı.

Belki de bunu geride bırakmaları biraz zaman alacaktır.

Sessizde olan telefonu bir mesajla aydınlandı. Daha bakmadan kim olduğunu anlayarak kaşlarını çatı.

Kapıyı aç.

Ne?

Kapıyı çal, kapıyı çal.

Cehennem mi?

Kapısının önünde değildi, değil mi?

Olivia kanepeden atlayıp koşarak geldi ve gözetleme deliğinden baktı.

"Kapıyı aç, Liv," diye emretti Fletcher.

Hayır, hayır, hayır.

Siyah eşofman altına ve eski Led Zeppelin tişörtüne baktı ve yarı atkuyruğu yarı dağınık topuz olan saçlarını çekiştirirdi.

Diğer adıyla: tam bir karmaşa.

Yüzünde hiç makyaj yoktu ve yarın öğleden sonra Sammy'nin oyun buluşması için pişirdiği çikolatalı kurabiyeler gibi kokuyordu.

"Fletch, burada ne yapıyorsun?" diye sordu alçak sesle.

"Beni içeri alacak mısın?"

"HAYIR."

Küfür ettiğini duydu ve kahkahasını bastırarak alt dudağını ısırıldı. Bir yanı, olmaması gerektiğini bilmesine rağmen, onun burada olmasından heyecan duyuyordu.

"Liv, şu lanet kapıyı aç," dedi Fletcher ve tekrar baktığında kolunun kapı çerçevesine yaslandığını gördü ve aman Tanrım, pazıları gözetleme deliğinden bile çok seksi görünüyordu.

İçini çekti ve kilidi açtı.

Kapı bir santim hareket eder etmez Fletcher kapıyı iterek açtı, arkasından kapattı ve etrafına bakındı. Kimi aradığını biliyordu.

"Yatakta," dedi Olivia, bir saniye sonra adamın vücudu onunkini sardı ve ağzı onunkine yapıştı.

Ayrıldıklarında ikisi de nefes nefeseydi ve birbirlerine aptallar gibi gülümsüyorlardı.

"Merhaba," diye sırttı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye güldü.

"Şunu," diye yanıtladı Fletcher. "Ve bunu." Onu tekrar öptü ve parmaklarını onun kuş yuvası gibi saçlarının arasına kaydırды.

İnledi.

Kahretsin, adam iki ayaklı bir seksti ve bunu biliyordu. Ama burada olamazdı. Ya Simon onu görseydi?

Onun bile evinin önünde oturup her hareketini izleyecek kadar kötü olduğunu düşünmüyordu.

Muhtemelen.

"Seni görmem gerekiyordu," dedi Fletcher, parlayan gözlerle ona bakarak. "Pazartesi günü ofise dönmeden önce seni tekrar görmek istedim. Ayrıca, mesajıma hiç cevap vermedin."

"Ne diyeceğimi bilemedim."

"Beni mi düşünüyordun?" Başparmağını dudağının üzerinde gezdirdi.

"Elbette öyleydin." Dokunuşları altında titreyerek başını salladı. "Ama anlaşıştık, sadece bir gece."

"Bunun kesin bir anlaşma olduğundan emin değilim. Hiçbir şey imzalamadım." Omuz silkti ve ona sırttı.

"Fletcher Dufort. Bu senin iş anlaşmalarından biri değil." Başını iki yana sallayıp, onu içinde bulunduğu duruma soktuğunun farkında olmasına rağmen sırttı.

1.88 boyunda, seksi ve sağlam kaslarla kaplı bir kadınla karşılaştığımda sinirlenmek zordu.

"Hayır, ama yine de dikkatimin dağıldığına ve sağlıklı bir karar verebilecek durumda olmadığımı eminim."

"Yani Fletcher'ın mahkemesi bunu reddediyor mu?"

"Kesinlikle."

Güldü.

Bunlar, genellikle bir masanın etrafında oturup yaptıkları türden şakalaşmalardı; adamın kollarında dururken ve onu tekrar tavlamaya hazır görünürken yaptıkları türden şakalaşmalar değildi.

Tanrı yardımcısı olsun, dikkatli olmazsa bu adama aşık olabilirdi. Adamın kollarından sıyrılıp etrafına, sonra kendine baktı ve keşke biraz daha az özensiz bir şey giyseymdim diye düşündü.

"Misafir beklemiyordum. Bir kadeh şarap ister misin?"

"Elbette," diye cevap verdi.

Fletcher evinin ortasında dururken, kadın ona bir bardak doldurdu ve kısa bir süre yukarı baktı.

Her zamanki gibi kendinden emin görünüyordu ama tamamen uyumsuzdu. Bunun ne olduğunu bilmiyordu ama muhtemelen kot pantolonunun kanepesinden, kocaman saatinin de tüm dairesinden daha pahalı olmasıyla bir ilgisi vardı.

Fletcher bir milyarderdi.

Her gün onunla çalışıyor olabilirdi ama onu evinin içinde, dün gece paylaştıkları şehvet dolu sisin dışında görünce, ne kadar farklı olduklarını hatırladı.

"Sadece Wholefoods'tan. Abartılı bir şey değil." Bardağı ona uzattı.

"Sorun değil, bu..." Bir yudum alırken yüzünü buruşturdu, gülümsedi ve ikisi de kanepeye otururken kahve sehпасına bıraktı. "Tamam, oldukça kötü."

Pahalı zevkleri burada tatmin olmayacaktı. Görünüşe göre yatak odasında yaptıkları hariç. Başını iki yana salladı, ama adam uzanıp onu kendine doğru çekince dikkati dağıldı.

"Fletch," diye yumuşak bir sesle uyardı.

Boştaki eli onun uyluğuna kondu ve kadın, kendi elinin de aynısını yaptığını fark etti. Tıpkı bir bulmacanın iki parçasının yerlerine oturması gibi.

Hırıltılı görünmeye çalışarak onun muhteşem yeşil gözlerine baktı.

"Olivia," diye sıırttı.

"Sadece bir geceydi," diye tekrarladı.

Yasak ilişkilerinin önündeki diğer engelleri bir kenara bırakın, Olivia bu kalp çarpıntısı yapan adamın kalbini kıracağından endişe ediyordu.

"İki yapalım."

Allah kahretsin onu.

Saçlarını geriye doğru itmek için elini uzattı ve bir mıknaş gibi ona doğru eğildi, dudakları tembel ve uzun bir öpücük için buluştu.

"Ahududu tadı var," diye inledi.

"Dudak parlaticım." Sahip olduğu üç ahududu rengi dudak balsamından birini işaret etti. Biri masasında duruyordu ve toplantılara yanında götürüyordu, biri çantasında, biri de evdeydi.

İnledi. "Biliyorum. Aylardır o lanet şeyi hayal ediyordum."

"Gerçekten mi?" diye sordu gülümseyerek. Adam yaklaşık on kez yavaşça başını salladı ve gülümsemesi genişleyerek bir sırıtışa dönüştü. "Mesela, işte toplantılarda olduğumuzda mı?"

Aniden, onun ağzını hayal etme düşüncesi tüm vücudunu tutuşturdu. Hem inanılmaz derecede yaramaz hem de lezzetli bir düşünceydi, bunun onu rahatsız edeceğini biliyordu.

Her gün onun bunları düşünüp düşünmediğini merak ederek onunla nasıl çalışacaktı?

Vücudu titriyordu.

Fletcher onu şakacı bir şekilde altına çekti, ama onun üzerinde yatarken o yeşil gözleri yoğun bir şekilde yanıyordu.

"Cevabını istemediğin soruları sorma," diye homurdandı.

"Ama evet, o kırmızı şeyi dudaklarına her sürdüğünde, aletin..."

"Yapar mıydı?" diye sordu, yapmaması gerektiğini bilerek.

"Dudaklarının onları sardığını düşününce sertleşiyorum."

Fletcher elini onun üstünün altına sokup pamuklu sutyenine doğru ilerledi. Meme uçları sertleşti.

Birbirlerine baktılar, ikisi de birlikte yaptıkları toplantıların anılarında kaybolmuşlardı ve bunun nasıl kolayca gerçekleşebileceğini düşünüyorlardı. Çoğu zaman büyük özel ofisinde yalnız kalıyorlardı.

"Kaç kere diz çökmeni istedim senden."

Olivia yutkundu.

Bunu yapar mıydı?

"Fermuarımı aşağı kaydırdığımı, sertleşmiş penisimi çıkardığımı ve senin parlak, cilalı ağzının açıldığını, bunun için can attığımı hayal ettim."

Sırıttı.

"Ne?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Ne kadar da erkeksi bir fantezi." diye güldü.

Ona öyle erkeksi ve ilkel bir şekilde baktı ki neredeyse nefesi kesilecekti.

"Birincisi, ben bir erkeğim Olivia Miller. İkincisi, bunu sana tekrar kanıtlamam gerekiyor mu?"

Yutkundu.

İspatlaması gereken hiçbir şey yoktu. Kesinlikle hiçbir şey, ama mesele bu değildi.

Onu tekrar istiyor muydu? Kesinlikle evet.

Yapmalı mı?

Külotu tamamen ıslanmıştı ve elini eşofmanının içine sokup bunu fark etmesi uzun sürmezdi. Onu istediğini biliyordu.

Başını salladı.

"Benim hatam. Sen çok iyi bir adamsın, Fletcher Dufort."

"Bana hiç böyle bir şey hayal etmediğini mi söylüyorsun? Hiç?"

Kızardı.

Fletcher sıırttı ve meme ucunu sıktı. "İtiraf et. Hadi, kızların ne hayal ettiğini söyle bana."

Elini iterek uzaklaştırdı. "Kadın, ben bir kadını, teknik konulara giriyoruz."

Fletcher meme ucuna geri döndü ve hafif bir inilti çıkardı.

"Devam et." Sırıttı.

"Şey... ne kadar çekici olduğunu görmezden gelmek oldukça zor." Adamın sırtısına başını salladı. "Demek yaptığın küçük şeylerdi."

"Örneğin?"

Tanrım, dünyada ego tatminine ihtiyaç duyan son adamdı.

"Ceketini çıkardığında veya giydiğinde. Ya da—"

"Ceketim mi?" diye sordu, sırtırken gözleri kısılmıştı.

"Evet, kolların." Ellerini kalın pazılarının üzerinde gezdirdi.

"Kasların, tişörtlerinin kumaşını gerdiriyor ve bu, şey, vücudumda bir tepki yaratıyor."

"Nasıl? Söyle bana." Sesi kalınlaştı.

"Sıcaklık. Bacaklarımın arasında sıcak bir ihtiyaç," dedi, adam elini bacaklarının arasına sokup tarif ettiği yere dokunurken.

Onun özünü çevrelemeye başladı.

"Ve sen böyle hissettiğinde istediğin bu muydu?"

"Evet."

"Ofisimde miydin?"

Başını salladı.

"Yalnız mısın?"

Tekrar başını salladı.

"Oturup külotunu çıkarabilirdin. İhtiyacını gidermemi isteyebilirdin." Eşofmanının içine daha sert bastırdı.

Utanmadan pelvisini onun ellerine yasladı.

"Koltuğuma yaslanıp bacaklarını açabilir ve bana amının ıslaklığını gösterebilirdin."

Olivia kelimeler bulamıyordu. Tanrım, tam da istediği buydu. On iki aydan uzun süredir toplantılar sırasında uyluklarının ağrması ve kasılması dayanılmaz bir acıydı.

Fletcher ayağa kalktı ve gözleri açıldı.

Onu kucaklayıp yatak odasına taşıdı.

"Flet—"

Parmağı dudaklarına bastırdı, sonra hızla eşofmanını ve külotunu çıkardı ve onu yatağa doğru itti.

Kahretsin.

Elleri uyluklarını ayırıp dizlerinin arasına çökerken, kadın tavana baktı. Adamın ağzı onun vajinasını sarmıştı ve kadın sessiz kalabilmek için yumruğunu ağzına sokmak zorunda kaldı.

Sessiz-imsi.

Aman Tanrım, başı dertteydi.

Arzuladığı ve hayran olduğu bu adamla her gün nasıl çalışabiliyordu ve bunu bir daha asla istemeyebiliyordu?

Parmakları onun içine girdiğinde ve başparmağı klitorisine sürtündüğünde, bir yastık alıp yüzüne bastırdı.

"Ofisimdeyiz Liv," dedi. "Seni masamın üzerine yaymış vaziyetteyim. Aminin tadına bakıyorum ve biri içeri girecek."

Aman Tanrım.

Fletcher'ın dili kıpırdıyor ve ağzı parmaklarıyla onu becerdiğinde emiyordu. "Birisi kapıyı çalıyor ve sen iki yana açılmışsın."

Diğer elini uzatıp parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Çok yakındı. Çok yakındı.

Durdu.

Gözleri aniden açıldı ve yastığı itti. Fletcher ayağa kalktı ve kot pantolonunu yırtarak açtı, prezervatifi yırttıktan sonra kot pantolonu da tekmeleyerek çıkardı.

"Bensiz gelme. Seni penisimin etrafında hissetmek istiyorum," diye emretti, gözlerini ondan ayırmadan. Sonra onu yatakta biraz yukarı itti, diz çöktü ve penisini tek eliyle kavrayarak ıslaklığını etrafına yaydı.

"Eğer bu son seferimizse Liv, o zaman seni ne kadar çok becerdiğimi bilmeni istiyorum." Fletcher eğilip ağzını ağzına alırken ona bastırdı.

İkisi de, adamın onu santim santim doldurmasıyla inlediler.

"Ben de," diye haykırdı usulca. "Tanrım, ben de."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Fletcher dizüstü bilgisayarını kapattı ve tam kadro toplantısına gitmek üzere ayağa kalktı. Tam kadro ayda bir toplanırdı ama Murphy'nin kahrolası yasasına göre, bugün o gündü.

Pazartesi sabahıydı ve Olivia ile yattığından beri onu ilk kez profesyonel olarak görecekti.

Toplantıyı başka bir yere taşıyabilirdi. Sonuçta pazarlama ve halkla ilişkiler müdürüydü.

Yapmak istediği son şey, çalışanlarla dolu bir odada oturup Cumartesi akşamını Olivia'nın amını yalayarak geçirmediğini iddia etmektir. Ya da onun içine gömülmek, izin verdiği sürece her gece bunu yapabilmeyi dilemektir.

Bu alışılmadık bir durumdu.

Bir kadınla nadiren bir veya iki geceden fazla birlikte olurdu ve asla üst üste birlikte olmazdı. Fletcher, Olivia ile birlikte olmanın yasak doğasının, kısa sürede kaybolacak yoğun bir uyarılma yarattığından oldukça emindi.

Başını salladı.

Saçmalıktı. Sadece bu şekilde düşünmek bile sadakatsizlik gibi hissettiriyordu. Olivia'yı seviyordu. Bir insan olarak. Hatta, ondan daha çok hoşlanıyordu; onu önemsiyordu. Sanki yeni tanışmış gibi değillerdi. Birlikte zorlukların üstesinden gelmiş, Dufort Otel grubu için büyük zaferler yaratmış ve başarısızlıkları paylaşmışlardı.

Ayrıca evet, onu çok istiyordu.

Fletcher çekmecesini karıştırıp bir kalem arıyordu, boş boş düşünüyordu.

Erteleme.

Geciktirme.

Onu istiyordu.

Gerekirse bu hafta sonu onunla ucuz şarap içip vücudunu tekrar altında hissetmek istiyordu. Ve muhtemelen bir

sonrakinde de. Sonra onu en sevdiği restorana götürüp şaraplarıyla tanıştırmak istiyordu.

Çünkü o bir mazoşist değildi ve alabileceği ceza da sınırlıydı.

Onu yatağında, kanepesinde istiyordu. Duş duvarına yaslanıp çığlıklarını duymasını istiyordu. Sonra da kollarında uyanmasını istiyordu.

Onunla daha fazla zaman geçirmenin güvenli olduğuna onu ikna etmenin bir yolunu bulmalıydı, böylece sahip oldukları şeyin tadını çıkarabilirlerdi, ta ki doğal olarak tükenene kadar.

Çünkü öyle olurdu.

Ciddi, uzun vadeli ilişkiler yaşamazdı. Evlilik ona göre değildi. Daniel'in düşmesi, Hunter'la da aynısını yapacağı anlamına gelmiyordu.

Olivia inanılmaz derecede güzel ve seksi bir kadındı. Cinselliğinin farkında değildi ve o ahududu rengi dudak parlaticısını sürdürdüğünde adamın penisinin sertleşmesine neden olan şey, bu özelliği ve parlak, hızlı zekâsıydı.

Fletcher onunla konuşmayı ve onunla dalga geçtiğinde onun kahkaha atmasını izlemeyi seviyordu.

Bok.

İşte onu dün gece boyunca uyanık tutan düşünceler bunlardı.

Kendini önemli hissetmeye başlıyordu.

Bunun tamamen cinsel olması gerekiyordu. Yasak şehvetin hakim olduğu bir ofis aşkı. Eğlenceli, seksi, yaramaz.

"Hey."

Başını hızla kaldırdı ve kapının eşiğinde, aklını kaçırmış gibi görüldüğü kadın duruyordu. Pazar günü Hunter'la tenis oynarken bile, kadının bedeninin altında yay gibi kıvrıldığını, ağzının olabildiğince sessizce ağladığını, ta ki adam dudaklarını onunkilere çarpana kadar, hayalleri dikkatini dağıtmıştı.

Tenis maçını kaybetmişti.

Hunter, sanki onu neyin rahatsız ettiğini biliyormuş gibi sırtıp başını sallamıştı. Neyse ki hiçbir şey söylememişti.

Olivia'nın şimdi kapının önünde durduğunu, kızının uyanmasından önce pazar sabahı erken saatlerde nasıl vedalaştıklarını hatırladığını görünce, içinde bir şeyler harekete geçti.

İlkel ve çiğ bir şey.

Ertesi hafta sonunu onunla geçirmesini istemişti. Sammy babasının yanında olacaktı ve birlikte birkaç gün daha geçirmelerinin hiçbir sebebi yoktu.

Hayır demişti.

Sıkıca.

Bunun kendisini neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyordu. Evet, onun vücudundan daha fazlasını istiyordu ama reddedilmesi canını yakıyordu.

Bu da saçmalıktı.

O, Manhattan'ın Playboy'u Fletcher Dufort'tu.

Yani, parçalanmıştı.

Bir yanı onun savunmasını yıkıp o piç Simon'ı yok etmek istiyordu. Diğer yanıysa, onu bırakıp oynayacak başka birini bulması gerektiğini biliyordu.

Denemek zorundaydı.

"Günaydın Olivia," dedi soğukkanlı ve profesyonel bir tavırla.

Aman Tanrım, siyah eteği ve yeşil bluzuyla muhteşem görünüyordu. Düğmeleri pek de sağlam görünmüyordu ve göğüslerinin arasından sarkan uzun zincir de yasaklanmalıydı.

Ona bunun uygunsuz olduğunu söylemek zorunda kalacaktı. Sanki göğsünü işaret eden dev beyzbol parmaklarından biri vardı ve "Göğüslerime bak" diyordu.

Gözleri bronzlaşmış uzun bacaklarından ayak bileklerine kadar uzanan siyah topuklu ayakkabılarına doğru kaydı.

Lanet olsun.

Öksürdü.

"İyi misin?" diye sordu Olivia.

"Evet, neden? Geç mi kaldım?" diye sordu.

"Hayır." Kaşlarını çatarak odaya doğru bir adım daha attı.

Aman Tanrım, hayır, bunu yapma.

"Tamam, içeride görüşürüz," diye cevap verdi, ona bakmadan.

"Fletcher, ben—"

"İçeride görüşürüz Olivia." Daha sert bir şekilde konuştu, ona bakarak.

Bir an ona baktı, hayal kırıklığına uğramış gibiydi, başını salladı, döndü ve gitti.

Kahretsin.

Siktir, siktir, siktir, siktir.

Bunu neden yapmıştı? Bu kadar pislik olmasına gerek var mıydı?

Daniel bir saniye sonra ofise girdi, başını çevirip Olivia'nın sırtına baktı ve sonra ona baktı.

"Ne var?" diye sordu Daniel.

"Hiçbir şey ters gitmiyor. Neden herkes ne olduğunu soruyor? Hiçbir şey. İşte olan bu," diye çıkıştı.

Güzelmiş, salak.

"Tamam, regl dönemini geçirdin. Bugünkü takımına acıyorum." Daniel, gitmesi gerektiğini söyleyen sosyal sinyalleri görmezden gelip kanepenin kenarına yaslandı.

"Ve sen hâlâ buradasın, tamponumu değiştirmem gerekirken ofisimde duruyorsun." Masasının etrafında dolaştı.

Daniel homurdandı.

Kardeşinin gitmesi umuduyla, "Ekip toplantım var" dedi.

"Ne zamanlama." Daniel güldü.

"Çık dışarı," dedi Fletcher kapıda durarak.

"İşin bitince gelip beni gör."

"Hakkında?"

"Dufort Otelleri'nin İcra Kurulu Başkanı olmamla ilgili ve sizinle görüşmemi istedim," dedi Daniel. "Şimdi gidip tamponunuzu değiştirin, sonra görüşürüz."

Pislik.

Ailesiyle çalışmak bazı günler tam bir işkenceydi. Prensip olarak, artık bütün sabah meşgul olacaktı.

Fletcher, pazarlama ekibinin yönetim kurulu masasının etrafında oturduğu geniş toplantı odasına girdi. Masanın st not defterleri, kalemler, telefonlar, kahveler, su şişeleri ve dizüstü bilgisayarlarla doluydu.

Odada yaklaşık yirmi beş kişi vardı ve dünyanın dört bir yanından video aracılığıyla bağlanan bir düzine kişi daha vardı.

Olivia, her zamanki yeri olan boş sandalyenin yanına oturmuş, tabletine bakıyordu.

Ona asla ıkışmamalıydı.

Fletcher, bu kardeşleşme karşıtı politikanın sebebinin bu olduğunu kabul etmek için bir an durdu. G dengersizliği tamamen onun lehineydi ve Olivia muhtemelen şu anda işiyle ilgili endişeliydi.

Endişelenecek bir şeyi yoktu. Adam tam bir pislikti.

Kahretsin.

Mesele şu ki, onu nasıl istemeyeceğini bilmiyordu. Tek istediği gömleğini açıp başparmağını meme uçlarında gezdirmekken, neşeli ve eğlenceli işi ilişkilerine nasıl geri dönebilirdi? Vücudu onu kendine çekip dudaklarını kendi dudaklarında hissetmek isterken, her sabah onu nasıl karşılayabilirdi?

Kapıyı kapatırken herkes yukarı baktı.

"Günaydın."

Odada bir sürü sabah sesi yankılanıyordu. Kimisi neşeli, kimisi mırıldanıyordu.

Oturdu.

"Gündeme geçmeden önce, Olivia ve ekibine Cuma gecesi SoHo Dufort'un açılışında harika bir işi çıkardıkları için teşekkür etmek istiyorum." Ona baktı ve kibarca gülümsedi. "Katy, medyayla bir profesyonel gibi ilgilendin. Gözden kaçmadı."

"Teşekkür ederim, Bay Dufort," dedi Katy, koltuğunda daha dik oturarak ve Olivia'ya gururlu bir gülümsemeyle

bakarak.

Olivia harika bir liderdi ve ekibini büyütmek için ne kadar çaba harcadığından etkilenmişti. Elbette, geçen hafta aralarındaki çekimin azalmasına bir tampon görevi görmüştü, ama Olivia bir yıldan uzun süredir hem Katy hem de Thomas'ın kariyer gelişimine odaklanmıştı ve bu çabasının karşılığını alıyordu.

Olivia'yı yeterince iyi tanıyordu, eğer bu işi yapabilecek becerilere sahip olmasalardı Olivia'nın onlara yetki vermeyeceğini biliyordu.

O bir profesyoneldi.

"Tamam, başlayalım, bugün ele almamız gereken çok şey olduğunu biliyorum. Takım yöneticileri, neden siz başlamıyorsunuz?" Sandalyesine yaslandı ve toplantının ilerlemesini bekledi.

Dufort marka müdürü Barbara Little güncellemeye başlarken, Fletcher bakışlarını odanın içinde gezdirdi. Olivia'ya vardıklarında, o da cesurca ona baktı.

Yüz ifadesinde bir duygu karmaşası belirdi ve ona doğru alev alev yandı. Sonunda bakışları yere kaydı ve sanki biri göğsüne yumruk atmış gibi hissetti.

Lanet olsun.

Dahili iletişim müdürü Trina, güncelleme yaparken ona bir soru sordu. Ancak Trina soruyu kaçırdı.

"Fletcher mı?" diye sordu Olivia, onu dürterek.

Gözleri önce onun gözlerine, sonra Trina'ya kaydı.

"Tekrarlayabilir misiniz?" diye sordu.

"Daniel bir sonraki üç aylık değerlendirme için New York'ta olacak mı? Tüm personelimize sunacağımız aylık Red Couch Yönetici Röportajları serisini planlıyoruz."

Scarlet'e başını salladı.

"Öğreneceğim," diye yanıtladı Scarlet ve dizüstü bilgisayarına dokunarak Daniel'in özel asistanına mesaj attı.

"Teşekkürler. Bizden bu kadar," dedi Trina. "Ha, ayrıca gelecek ay Pembe Gömlek Günü var, bu yüzden zorbalığın

olmadığı iş yeri hareketini duyurmak ve herkesi dahil etmek için insan kaynaklarıyla birlikte çalışacağız."

Olivia bacak bacak üstüne attı ve masanın altında bacak bacak üstüne attı, ayakkabısı adamın pantolonunun kenarına takıldı.

Gözleri buluştu.

Kahretsin.

"Dış medya," diye başladı boğazını temizleyerek. "Elbette, Cuma günkü büyük etkinlik iyi geçti. Bu hafta başında tüm medya haberlerini inceleyip değerlendireceğiz. Bir sonraki açılış için özel teklif talepleri şimdiden yağıyor, ki bunun tohumlarını da biz attık." Soğukkanlılıkla ona baktı. "Aferin."

Başını salladı.

"Avustralya, Sidney'de rutin bir bakım sırasında iskelenin çökmesi üzerine kötü bir haber aldık. Bir adamın bacağını ve köprücük kemiğini kırdı. Avustralya ekibiyle yakın iş birliği içinde çalışıyorum ve elimden geldiğince onları destekliyorum. İyi iş çıkardın James."

"Teşekkürler Olivia. Bu sabah kahvaltı programında bir bölüm daha vardı. Belediye meclisi yorum yapmak üzere çağrıldı."

Fletcher başını salladı. "Avustralya'da haberler durgun bir hafta mı?"

James güldü. "Evet, bu hiç de haber değeri olmayan bir haber. Dikkatlerini dağıtmak için aptalca bir şeyler söyleyecek bir politikacıya ihtiyacımız var."

"Bu öğleden sonra gerçekleşebilir," diye güldü Olivia.

"Biliyorsun Liv," dedi James. Ona sırtıırken Avustralya aksanı güçlüydü.

Ne oluyor be?

Flört mü ediyorlardı?

Fletcher ona baktı ve yanaklarına hafif bir pembelik yayıldı, ahududu rengi dudak parlatıcısını sürdürdü ve James'e sırtıttı.

Bunu bilerek mi yapıyordu? Aralarındaki dostluğu hiç fark etmemiş miydi?

Evet, şimdi yaptı ve mutlu değildi.

"Sana o dosyayı gönderdim," dedi Katy, James'e ve gülümsemeler arttı.

Ama James'in Olivia'ya attığı gülümsemeyle aynı değildi. Kesinlikle bir çekim vardı.

Yirmili yaşların ortasındaki Avustralyalıyı suçlayamazdı elbette. Olivia çok güzeldi.

Ama o...

Oldu mu?

... onun değil.

"Halkla ilişkilerden bu kadar," dedi Olivia, ondan uzaklaşıp ekibe bakarak.

Yöneticilerden birkaçı daha güncellemelerini paylaştı ve ardından geri kalan ekibin paylaşım yapabilmesi veya soru sorabilmesi için kısa bir yuvarlak masa toplantısı yapıldı.

"Herkes teşekkürler," dedi Fletcher. "İyi haftalar. Bir şeye ihtiyacınız olursa kapım açık."

Olivia oturup tabletinde tuşlara basıp kaydırırken oda yavaş yavaş boşaldı. Fletcher kapıya doğru yürüdü ve son kişi çıkınca kapıyı kapattı.

Ekip toplantılarından sonra sık sık yaptıkları bir şeydi bu. Gayriresmi olarak, ikinci sorumlusuydu, ancak organizasyon şemasında tüm ekip yöneticileri aynı seviyedeydi. Zaman zaman, diğer yöneticilerden bazıları, daha az kıdemli ekip üyelerinin katılımı olmadan gündeme gelen ve ele almak istedikleri bir konu hakkında daha fazla sohbet etmek için kalıyorlardı.

Bugün sadece ikisi vardı.

Fletcher oturdu.

Olivia tabletini birkaç santim uzaklaştırdı, sandalyesine yaslandı ve gözlerini onun gözlerine dikti.

"Üzgünüm."

"Özrün kabul edildi," diye cevapladı, bacak bacak üstüne attı ve, kahretsin, eteği uyluğunun üstüne doğru kayd ve

adamın yutkunmasına neden oldu.

"Asla işinizin tehlikede olduğunu düşünmeyin. Asla böyle tepki vermemeliydim," diye ekledi.

"Teşekkür ederim. Neyin yanlış olduğunu anlayamadım." Saçlarını omuzlarına attı. "Şey, bariz olanların dışında."

Fletcher, onun saçlarını elleriyle kavradığı ve ona doğru ilerlediği görüntüleri görmezden gelmeye çalıştı.

Aman Tanrım, bu çok zor olacaktı.

"Haklıyım, değil mi? Bunun sebebi..."

"Biz?"

"Evet." Öne eğildi. "Seni istememek için çok uğraşıyorum ama zorlanıyorum. Sana söylemek istediklerim, sana yapmak istediklerim Olivia. Bunlar geçmiyor."

Gözleri ipek gömleğine kaydı. Meme uçları sertleşmiş, dokunuşunu istiyordu.

Yutkundu; gözleri büyüdü.

"Güçlü olmanıza ve hayır demenize ihtiyacım var" diye ekledi.

"Gittim, ama gidemeyiz." Ayağa kalktı. "Gitmeliyim. Başka bir şey yoksa tabii?"

Başını salladı.

"Öğleden sonra sponsorluk ekibiyle yapacağımız toplantıda görüşürüz."

Fletcher onun gitmesine izin verdi; tableti sanki bir kalkan gibi göğsüne bastırıyordu ama bunun onun uyarılmasını gizlemek için olduğunu biliyordu.

Onun böyle bir lüksü yoktu ve bu konuda ne yapacağına karar vermesi gerekiyordu çünkü gerçek şu ki, onu becererek hiçbir şey çözülmemiştir.

Hiçbir şey.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Olivia ofisine döndü ve uzun, duyulabilir bir iç çekti.

Fletcher'a yakın olmak hem zevk hem de acıydı. Onu her gün görememeyi hayal edemiyordu ama yine de bu şekilde yaşamaya nasıl devam edebildiğini merak ediyordu.

Ona söyleyemedi.

Biliyordu ve kendi mücadelesini yaşıyordu.

Üstelik, tepkisini görebiliyordu. Onu baştan aşağı şımarttıktan sonra vücudunun her santimini tanıyordu. Ama bundan daha fazlası olmuştu ve onun farkında olup olmadığını merak ediyordu. İnanılmaz doymak bilmez seksin arasında, genç aşıklar gibi konuşup kıkırdayarak birlikte uzanmışlardı.

Ama sonunda bir çizgi çekmesi gerekmişti.

Gitmeden önce daha fazla vakit geçirip geçiremeyeceklerini sorduğunda, kadın kesin bir dille hayır demişti.

Fletcher hayal kırıklığını gizlemedi.

Evet demek çok kolay olurdu. Bir bakıma, hayatlarında onları bir arada olmaktan alıkoyan şeyler bir armağandı.

Olivia, Fletcher'ın ilişki adamı olmadığını biliyordu. Manhattan'ın Playboy'u, Sammy'ye evcilik oynamayacak veya üvey babalık yapmayacaktı. Kızını bıraktığı her ikinci pazar günü, içinde bir kıskançlık hissi uyanıyordu.

O asla böyle bir şeye izin vermezdi.

Çünkü Simon zalim ve manipülatif bir adamdı.

Onu sonsuza dek kontrol edemeyecekti. Ama bu, ondan nefret etmediği anlamına gelmiyordu.

Çok fena halde bozulmuştu.

Yani, Dufort politikası yüzünden onun ve Fletcher'ın çıkamaması asıl mesele değildi.

Milyarderdi. Ve Dufort Hanedanlığı'nın önemli hissedarlarından biriydi.

İşvereni. Ve tanınmış bir çapkın.

Onunla işi bitince onu bir kenara atacaktı. Hayatındaki erkeklerin ona yaşattığı kalp kırıklığı ve hayal kırıklığı yeterince fazlaydı. Fletcher'ın ona bunu yapmasına dayanabileceğinden emin değildi. Ona hemen şimdi hayır demesi daha iyiydi.

Kalbini korumak zorundaydı.

Günün geri kalanını ekibiyle birlikte Cuma günü etkinlikten basın mensuplarını inceleyerek geçirdi. Dufort kardeşlerin kiminle çıktığına dair her zamanki sorular vardı. Elbette, nişanlılıkları nedeniyle Harper ve Daniel en çok ilgi çeken isimlerdi ve poz verdikleri tek fotoğraf her yere yayılıyordu.

Sonra bir sonraki gruba rastladı.

Sırada hangi Dufort kardeşimiz düşecek?

Makalede Dakota ve Fletcher'ın bir fotoğrafı yer alıyordu. Kolu onun omzundaydı, başı boynuna yaslıydı ve basının işlerin ciddileşip ciddileşmediğini sorgulamasına neden olacak kadar samimi bir görüntüydü.

Hala onu beceriyor muydu?

Fletcher'ın Cuma gecesi Olivia ile geçirdiği belliydi, peki Dakota uzun vadeli bir ilişkiye girecek, ona ofis aşkları yaşatacak türden bir kadın mıydı? Sonra, Fletcher'ın uygun biriyle evlenmesi gerektiğini anladığında kameralara gülümseyecekti.

Yazdırılan makaleyi dosyasına koydu ve sponsorluk toplantısı için ofisine doğru yola koyuldu.

"İşte burada," dedi Fletcher ve ona bir sandalye çekti.

"Geç kaldığım için özür dilerim." Aslında hiç de geç kalmamıştı ama en son gelen o olduğu için, söylemesi gereken doğru şey buymuş gibi geldi. Bu da onu ürpertti. Yalan olduğu veya sosyal olarak kabul edilebilir olduğu için özür dilemekten nefret ediyordu.

Peki insanlar bunu neden yaptı?

Sponsorluk yöneticisi Tony Hardy, Dufort Hotels'in küresel bir hayvan refahı grubuna gümüş seviye sponsor olması

yönündeki teklifini açıkladı.

Olivia oturdu, ahududu rengi dudak parlatıcısını çıkarıp dalgın dalgın dudaklarına sürdü. Sürmeye başladığında bakışları yukarı kalktı ve Fletcher'ın Tony'ye başını sallayıp yavaşça ona döndüğünü gördü. İçin için parlayan gözleriyle, parlatıcıyı dudaklarına sürtüşünü izledi.

Aman Tanrım.

Külotunda nem birikmişti.

Dokunuşuna hasret bir adama nasıl hayır diyebilirdi ki?

Dudaklarını birbirine sürttükçe acısı arttı. Adamın yeşil gözleri, acı dolu bakışlarla onunkilere doğru yükseldi.

Yutkundu ve bakışlarını kaçırdı.

Kalbini hatırla, onu kıracak.

"Dakota Smithers'ın bu yardım kuruluşunda yer aldığını düşünüyorum ve onunla konuşup konuşamayacağınızı merak ettim. Neler bildiğini öğrenip biraz araştırma yapabilir misiniz?" dedi Tony.

Olivia dudaklarını birbirine bastırdı.

Ah, tabii ki öyle yaptı.

"Bunu yapabilirim ama sanırım bu hafta İngiltere'de. Yine de orada telefonları olduğunu düşünüyorum." Fletcher sırtıttı.

Herkes güldü.

Olivia yapmadı.

Toplantı bittiğinde hepsi ayağa kalktı ve Fletcher ona kalmasını söyledi. Ayağa kalktı, kapıyı kapattı ve geri dönüp çok yakınına geldi.

Aşırı tepki verdiğini biliyordu ama o lanet fotoğraf onu sinirlendirmişti.

"Öfkeli misin? Neden?" diye homurdandı.

Öyleydi ama olmaya hakkı yoktu.

"Benim işim değil." Klasörünü toplayıp tabletini tekrar içine koydu.

"Olivia, bana bak," diye emretti ve gözleri ona kaydı.

"Cuma günü Dakota'yı eve bıraktığımızda yanımdaydın."

Ne kadar da sezgiselmiş.

Başını salladı; dudaklarını birbirine bastırdı.

"Onunla yattığımı biliyorsun." Bunu sanki önemli bir şey değilmiş gibi söyledi.

"Elbette isterim ve dediğim gibi, bu beni ilgilendirmez." Klasörünü kaldırıp arkasını dönüp gitmeye davrandı ama Fletcher onu engelledi. "Lütfen çekilin."

"Tanrı aşkına Liv. Seni daha sık görmek istediğimi söylemiştim. Eğer sen de bunu istiyorsan, bir yolunu bulalım."

Yapamadı.

Mümkün olmadı.

Bunu biliyordu.

"Hayır. Hayır," dedi dişlerini sıkarak. "Yapamayacağımı biliyorsun. Yapamayız."

"O zaman beni başka bir kadınla birlikte olma düşüncesiyle hırlamayı bırak. Çünkü bekarlar bunu yapar." diye homurdandı.

Olivia dosyasını tekrar masaya bıraktı ve ellerini kalçalarına koydu.

"Pekala, öyleyse bir sonraki üç aylık güncelleme için Avustralya'ya uçup öncülük etmemden memnun olursun. Ve James'le yatmamdan? Bu sabah tepkini gördüm."

Fletcher'ın çenesi seğirdi ve bir adım daha yaklaştı.

"İstediğin bu mu?" diye sordu.

Omuzlarını silkti.

HAYIR.

Hayır, hiç de değil. Seni istiyorum!

"Elbette, çok tatlı bir adam. Şu aksanı."

Fletcher bir adım daha yaklaşp misk kokusunu içine çektiğinde kalbi hızla çarpıyordu. Nefesini tuttu, geniş göğsünü ve alev alev yanan gözlerini görünce zayıflamasına izin vermedi, her düşüncesine tamamen hakim olsalar bile.

"Sevimlilik seni ıslatan şey değildir. Sevimlilik, bacaklarını açıp daha fazla dil, daha fazla penis, daha fazla zevk için yalvarırken çırpınmana neden olan şey değildir." Fletcher'ın sesi alçak ve derindi. "Ben isterim."

Ağzı açık kaldı.

Aman Tanrım!

"İstediğin kişi olduğumu anladığında bana haber ver." Başparmağı alt dudağının üzerinden geçip içeri girdi. Hain dili onu karşılamak için dışarı çıktı.

Yutkundu.

Fletcher'ın eli boynunun arkasına ve saçlarına kaydı.

Aman Allah'ım, beni öpecek.

Sonra uzaklaştı.

"Onunla yatmayacağım" dedi Fletcher.

"Ne?"

"Dakota. Bilmek istediğin bu," dedi. "Ben değilim. Ya da herhangi biri. Ve bunun ne olduğunu anlayana kadar, senin de başka biriyle yatmanı istemiyorum."

Dudakları aralandı.

Nasıl cesaret eder?

Ona ne yapacağını söyleyemeyeceğini söylemek istiyordu. Kararı kendisinin veremeyeceğini, ama Fletcher Dufort'un kendisine ait olduğunu bilerek vücudunun her bir noktasının gevşediğini hissediyordu.

En azından cinsel açıdan.

Şimdilik.

Devam edemeyeceğini bilse de.

Gülümsemesini gizlemek için başını eğdi. Ama o görmüştü.

"Aman Tanrım," dedi Fletcher. "Kendimi kontrol edemiyorum."

Yüzünü kavradı ve dudaklarını onunkilere sertçe değdirdi. Kadın onun içinde eridi ve tüm vücudu onunkini sardı.

"Kahrolası ahududu," diye inledi, kadın ihtiyaçla titremeye başladığında, ağızları birbirine özlemle bakarken, parmakları ete gömülüyordu.

Fletcher ağzını onunkinden ayırdı. Nefeslerini tuttuklarında gözleri alev alev yanıyordu.

"Siktir git," dedi başını sallayarak. "Cuma. Ofise bir çanta getir. Bu hafta sonu benimle eve geliyorsun."

"Fletch—"

"Hayır de, evinin merdivenlerini hışımla çıkıp olay çıkarırım," dedi. "Bu hafta sonu benimsin. Hikaye burada bitiyor."

Olivia nefesini tuttu.

Tanrım, bunu istiyordu. Onu istiyordu.

Külotu eskimişti ve değiştirmek zorunda kalacaktı. Eğer bu, henüz buna son vermeye hazır olmadığıнын kanıtı değilse, neydi?

Fletcher ereksiyonunu onun vücuduna bastırduğında yanakları alev alev yanıyordu.

"Şimdi, üzerindeki külotun ne renk olduğunu öğrenmemi istemiyorsan, hemen gitmelisin." diye homurdandı.

Bacaklarını sıktı ve inledi.

"Olivia," diye homurdandı tekrar. Son bir uyarı.

"Cuma," dedi onaylayarak.

Dört uzun gün. Ofiste sevişmeden haftayı nasıl geçireceklerini bilmiyordu.

Birlikte geçireceği bir hafta sonunun bu alevleri nasıl söndüreceğini de bilmiyordu. Ama kısa bir filme değerdı. Tek bildiği, Fletcher Dufort'u hayatındaki herhangi bir erkekten daha çok arzuladığıydı.

Ama Olivia aptal değildi. Onun doğru kişi olmadığını biliyordu. Bu saf bir arzuydu.

Adam milyarderdi, kadın ise çılgın bir eski kocası olan bekar bir anneydi. Ama bir hafta sonu daha, adamın vücuduna kraliçe gibi davrandığı o muhteşem kimyalarının tadını çıkarabilirdi.

Sonra bitmesi gerekiyordu.

Sonsuza kadar.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Fletcher, çatı katında durmuş, Macallan viskisinden bir kadeh yudumlarken şehir ışıklarını izliyordu.

New York geceleri çok güzeldi ve bu manzaradan asla bıkmazdı. Elbette en güzel manzaralardan birine sahipti ama bunu asla hafife almazdı.

Zengin bir ailede büyümüş olabilir ama anne ve babasının her ikisinin de yaptığı bir şey vardı: Üç çocuğun da sıkı çalışmayı ve zenginliği yaratmanın ve korumanın ne gerektirdiğini anlamalarını sağlamak.

Hepsi Dufort Otelleri'nin zemin katında işe başlamış, işin inceliklerini öğrenmişlerdi. Bu onlara sadece işletmenin nasıl işlediğini iyi anlamakla kalmadı, aynı zamanda hayatın her kesiminden insanlarla nasıl ilişki kurabileceklerini de öğretti.

Sadece zengin ve ünlülerle değil, iş veya eğlence için de görüşüyorlardı.

Pencereden uzaklaştı ve iç çekti. Bir haftada kaç gün vardı Allah aşkına?

Cuma günü sanki bir yıl sonraymış gibi geldi ama neyse ki sadece bir uyku kalmıştı. Olivia ile geçireceği hafta sonunu tıpkı bir çocuk gibi, Noel'e doğru geri sayıyordu.

Lanet olası uykular.

Onu evinde ağdırlamak için sabırsızlanıyordu.

Artık ikisi de birlikte daha fazla zaman geçireceklerini bildiklerinden, aralarında flörtöz bir cinsel gerilim geri dönmüştü. Koridorda birbirlerinin yanından geçerken birbirlerine gülümsüyor, bakışıyorlardı.

Dün pes etmiş ve onu varlığından bile haberdar olmadığı kırtasiye dolabına sürüklemiş, kapıyı iterek açana kadar eteğini yukarı çekerken onu öperek hayatını mahvetmişti.

Onu bir rafa kaldırıp külotunu yırtmış, parmağını içine sokmuştu. Yüzü neredeyse pantolonuna boşalmasına sebep

olmuştı. Gözleri daha da çılgılık atarken yüzündeki şaşkınlık ve haz, bir sonraki dakika onu dizlerinin üzerine çökertmişti.

Danteli bir kenara çekerken dilini onun vajinasında gezdirirken, klitorisini emmek çok yaramaz hissettirmişti.

"Fletcher, aman Tanrım!" diye haykırmıştı orgazm tüm benliğini sararken. Ve tadı cennet gibiydi.

ERTESİ GÜN FLETCHER neredeyse ofise dans ederek girecekti. Yönetim kurulu toplantısı bile yüzündeki gülümsemeyi silemedi, ancak Hunter ona Olivia'yla yattığını hepimiz biliyoruz diyen bir bakış attı ve bu onu biraz olsun ayılttı.

Yapmadılar ama.

Hiç kimse yapmadı.

Hunter bildiğini sanıyordu ve haklıydı da, ama kesin olarak bilmiyordu.

Olivia'ya işten sonra aşağıda buluşmak için mesaj atmış ve Frederick'e de onun bagajını arabaya yüklemesini söylemişti.

Arabaya bindiğinde, arka koltukta oturmuş, telefonuyla oynuyordu. Fletcher yanına oturdu, Frederick'e onları evine götürmesini söyledi, gizlilik düğmesine bastı ve ardından düğmenin kapanmasını bekledi.

Sonra onu kollarına çekti.

Ağızına karşı kıkırdadı, bu da onun sırtmasına neden oldu.

"Gülüyorsan seni öpemem." Yüzünü tuttu.

"Beni buna zorladığın için çok mutluyum," diye itiraf etti.

"Beni sapık bir kaçırıcı gibi gösteriyorsun." diye inledi.

"Umarım öyle olur," diye takıldı.

"Hiçbir şeye ihtiyacın olmayacak bebeğim," diye söz verdi.

Bebek?

Ne zamandan beri ona bebeğim diyordu?

"Neyse, eğer peşinde olduğun şey sapkınlıksa, bu daha çok Hunter'ın tarzı," dedi, koltuğa yaslanıp onu yanına yatırırken. "Aslında, söylediğimi unut. Tamamen uygunsuz."

Lanet olsun, onun bir çalışan olduğunu hatırlaması gerekiyordu.

"Bunu bilmeme gerek yok herhalde," dedi Olivia başını sallayarak. "Peki bu hafta sonu birlikte görülmek için ne yapacağız?"

İkisi için de bunun gerçekleşmemesi önemliydi ve sağlam bir planı olmasa da kaynaklarıyla bu zor olmayacaktı.

"Temel olarak, yatakta kalıp sipariş vereceğiz."

Olivia öksürdü ve güldü. "Planın bu mu? Seks ve doğum mu?"

Yavaşça başını salladı.

Planladığı şey kesinlikle bu değildi. En azından başından beri.

Fletcher, Manhattan'da araba sürerken pencereden dışarı bakıyordu. Daha önce hiç bir kadınla planlı bir hafta sonu geçirmemişti. Ertesi güne kadar süren sarhoş geceler olmuştu ama hiçbiri bundan daha uzun sürmemişti.

Olivia'yı etkilemek istiyordu.

Milyonlarca dolarlık çatı katı dairesinin buna yetmeyeceğini hissediyordu. Çok zengin bir adam olduğunu biliyordu, ama onun dünyasına nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Kişisel alanı, ofiste iş arkadaşı olarak bulunmaktan farklı, daha samimi bir deneyim olacaktı.

Frederick arabayı park etti ve Olivia'nın çantalarını yer altı asansörüne taşıdı, sonra da orada bıraktı.

Fletcher başparmağını duvardaki yazıya bastırdı ve asansör kabini geldi. Kadının her şeyi sindirmesini ve ona küçük, anlaşılmaz bir gülümsemeyle bakmasını dikkatle izledi.

Kapılar açıldığında, onun gece çantasını aldı ve elini onun sırtına koyup içeri girmesini işaret etti.

"Gerginim," dedi sonunda, ona bakarak.

O da öyleydi.

"Olmalısın. Ben kötü bir aşçıyım, seksenlerin müziğini severim ve burası da berbat." Sırıttı.

"Seksenler müziğini sevmiyorsun." Sırıttı ve adamın, bu komik aradan dolayı minnettar olduğu anlaşılıyordu.

Sonra kapılar açıldı ve Olivia derin bir nefes verdi.

Fletcher eviyle gurur duyuyordu. Son birkaç yıldır en iyi dekorasyon dergilerinde yer almıştı, ancak şu anda tek önemseydiği Olivia'nın fikriydi.

Onun burayı sevmesini ve yanında rahat hissetmesini istiyordu.

"Aman Tanrım, şu manzaraya bak." Asansörden indi ve geniş zemini geçip pencerelere doğru yürüdü. "Çatı katını Google'da aradım ama gerçek hayatta görmek... vay canına."

O muydu?

Elbette öyleydi. Olivia'nın hazırlık için yapacağı şey tam da buydu. Çantasını bırakıp pencerede ona katıldı.

"Bu gerçekten muhteşem." Arkasını döndü, sonra gözleri onun gözlerine kaydı.

Kalbi gururla parlıyordu. Ancak, önündeki güzelliğe bakarken, acaba Olivia göz kamaştırıcı olan değil miydi diye merak etti.

"Daniel'ın çatı katı muhteşem ama bu gerçekten muhteşem," dedi.

Ah evet. Birkaç hafta önce, bir medya krizi sırasında mesai saatleri dışında orada bir toplantı yaptıklarında kardeşinin evinin içini görmüştü.

"O zaman ona bunu söyleme, yoksa işin tehlikeye girebilir." Fletcher göz kırptı.

Olivia'yı etrafı gezdirdikten sonra, onlara içki doldururken eşyalarını açması için bıraktı. Sonra biraz müzik açtı. Seksenlerden kalma bir şey bulmak için çok uğraşmak zorunda kalmıştı ama Olivia merdivenlerden inerken arka planda Blondie'den Call Me çalıyordu.

Şarap kadehini ve öpücüğünü kabul etti.

Vücudundaki her hücre onu hemen yatağa atmak istiyordu ama aynı zamanda sadece birlikte olmak, ona dokunabilmek, onu tutabilmek, onu saklamadan öpebilmek fikri de hoşuna gidiyordu.

"Yorum yapacak mısın?" diye sordu sırtarak.

"Hayır. Müzik seçimine saygı duyacağım," dedi taş gibi bir yüzle. "O zaman odadan çıktığın anda değiştir."

Kahkaha attı, sonra kumandaya bastı ve daha güncel bir çalma listesine geçti.

"Peki, Fletcher Dufort'un evinde normal bir cuma gecesi nasıl geçiyor?"

Onu da kendisiyle birlikte kanepeye çekti.

"İnanılmaz derecede heyecansız. Bir etkinliğe, arkadaşarımla ya da kardeşlerimden biriyle bir içki içmeye gitmiyorsam, muhtemelen eve vardığımda benim için hazırlanmış bir yemekle karşılaştırdım," dedi ve bir şefi olduğunu itiraf etti. Servetini saklamanın bir anlamı yoktu. Olivia onun kim olduğunu biliyordu. "Bir kadeh bir şeyle birlikte tadını çıkarırdım."

Gömleğine uzandı ve bir düğmesini açtı, gözleri onun gözlerindeydi. "Devam et."

"Sonra dizüstü bilgisayarımı açıp televizyonu açardım. Odaklanamayana kadar çalışırken televizyon izliyormuş gibi yapardım."

Başını iki yana salladı. "Cuma gecesi mi çalışıyorsun?"

Omuz silkti. Her gün çalışıyordu. Milyarlarca dolarlık küresel bir kuruluşun büyük hissedarı olmak, sabah dokuz akşam beş mesai gerektiren bir iş değildi.

"Bu Cuma değil." Parmaklarını dudaklarına götürüp yavaşça öptü. "Bu gece, tüm dikkatim seninle."

Sıcak bir şekilde gülümsedi ve adamın kalbi garip bir şekilde zıpladı.

"Bu hafta sonu bizim için birkaç şey planladım. Bazı sürprizler," diye duyurdu Fletcher ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Örneğin?"

"Sürprizler. Yani bekleyip görmen gerekecek." Parmaklarını kolundan aşağı doğru kaydırırken gözlerini ondan ayırmadı ve titrerken kollarındaki tüylerin diken diken olmasını izledi.

Gözleri onun gözlerine doğru kalktı ve artık tanıdık olan alev titremeye başladı. Belki de bekleyemeyecekti.

"Senin dokunuşun. Bu..."

Onun cevabını bekledi.

"Bağımlılık yapıcı."

Olivia, ona doğru uzandığı anda kucağına çıktı. Dudakları birbirine kenetlendi ve sıcak, ıslak dudakları onunkilerle aynı anda hareket ederken alevler yükselmeye başladı.

Tanrım, kendini inanılmaz hissediyordu. Onu becermeden önce akşam yemeğini nasıl bitireceğini bilmiyordu.

Onun, kendisinden istediği tek şeyin bu olduğunu hissetmesini istemiyordu, çünkü bu kısa bir süre için sahip olabilecekleri bir şey olsa da, onun özel olduğunu bilmesine ihtiyacı vardı.

Neden?

Çünkü o Olivia'ydı.

Anlayabildiği tek şey buydu.

"Hadi yiyelim." Ağzını bıraktı.

"Neyin var?" dedi dudaklarını yalayıp ona en seksi bakışı atarak.

Fletcher inledi ve odaklanmaya çalıştı.

Şefi yemeklerini fırında veya buzdolabında ısıtılması talimatıyla bırakırdı. Bu akşam, fırında yeşil sebzeler ve közlenmiş limonla pişirilmiş somon vardı.

"Umarım somonu seversin," dedi yemeği fırına sürerken.

"Yoksa pizza mı sipariş edeceğiz?"

"Ya da şefi geri çağırıp bize başka bir şey yapmasını söyleyeceğim." Döndüğünde onu İtalyan mermeri ve meşe ağacından yapılmış orta adaya yaslanmış halde buldu.

"Zengin ve ünlülerin lüksü."

"Kötü şöhretli."

"New York'un Playboy'u," diye düzeltti.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu, onun alanına girerek, şarabı elinden alıp arkasındaki adaya bıraktı.

"Ben senin son oyuncağın mıyım?"

Kaşlarını çattı. "Öyle değil."

Değil mi?

Değilse neydi peki? Olivia'nın yüzündeki ifade, onun da aynı şeyi merak ettiğini gösteriyordu.

"Öyle değil mi?"

"Hayır. Hiç de değil. Çıktığım kadınlarla hafta sonları geçirmiyorum."

Başını iki yana sallarken yüzünde pişmanlık ifadesi belirdi. "Özür dilerim Fletcher, bu haksızlıktı. Sanırım medyayla çalıştığım için daha iyisini bilmeliydim. Yarisinin dedikodu olduğunu biliyorum."

Evet, belki yüzde yirmi beş.

Çapkın değildi ve gizli kalmak için pek çaba sarf etmiyordu. Hiçbir zaman bir sebebi olmamıştı. Fletcher'ın evlenmeye hiç niyeti yoktu. Neden evlenmek isteyeceğine dair bir sebep bulamıyordu. Dufort Otelleri ondan bunu talep etmiyordu. Maddi bir gerekçesi yoktu ve açıkçası, penisi işlerin gidişatından oldukça memnundu.

Şimdi Olivia'yı kollarında tutarken, aniden umursadığını hissetti.

Sağlıklı seks hayatından utanmıyordu ama onun, onu yattığı kadınlardan biri olarak görmesini umursamıştı.

Kesinlikle hayır.

Ama ona yalan söylemek söz konusu değildi.

Fletcher ona gerçeği söylemeyi amaçlıyordu.

"Çoğunun doğru olduğunu bilmen gerek. Bazıları ise tamamen saçmalık." Başparmağını kaşının kenarında gezdirdi. "Seninle olmak farklı. Bunu bilmen benim için önemli."

"Bunu yapma."

"Ne?"

"Sakin bana aşık olmama izin verme Fletcher Dufort." Başını salladı. "İki gün birlikte olacağız, sonra hayatlarımıza

geri döneceğiz. Tekrar meslektaş olacağız."

Kaşlarını çattı.

"Aman Tanrım. Çoğu kadın iki kadehten sonra evlilik teklifinde bulunur. Ama sen tek yaptığın beni itmek."

Olivia başını eğip ona sinsi bir gülümsemeyle baktı. "Bunu şanslı hafta sonun olarak kabul et." Sonra gülümsemesi soldu. "Neyse, nedenini biliyorsun, o yüzden bazı sınırları koruyalım."

"O zaman sevimli olma. Anladım." Ona hızlıca bir öpücük kondurdu.

"Bu kadar sevimli olma." Elini onun göğüslerinden birinin üzerinde gezdirdi.

"Hiç şansı yok."

"Ya da seksi."

"İmkansız." Sırıttı ve somonu kontrol etmek için döndü.

Fletcher, Olivia'nın gülümsemesini sırtında hissedebiliyordu. Olivia haklıydı. İkisi de birbirlerine karşı daha fazla şey hissetme riskiyle karşı karşıyaydı. Bunu kendisi bile kabul edebilirdi. Onunla bu zamanı geçirmenin hislerini hafifletmeyeceğini biliyordu.

Tabii ki onun hiç fark etmediği gerçekten korkunç bir kötü alışkanlığı yoksa.

Olivia mutfakta dolaşp onlar için tabak ve çatal bıçak takımı ararken kendi kendine sırıttı.

Onu evinde ağırlamayı çok seviyordu.

Elbette, inanılmaz derecede seksiydi ve o çılgın kızıl saçları ve göz alıcı mavi gözleriyle muhtemelen gördüğü en güzel kadındı, ama onunla birlikte olmanın rahatlatıcı bir yanı da vardı. Sadece birbirlerini tanıyor olmaları değildi. Ondan hoşlanıyordu.

Gerçekten çok hoşuma gidiyordu.

Onunla konuşmayı, onu dinlemeyi, fikir ve düşüncelerimizi paylaşmayı çok seviyordum.

Bunu iş yerinde yaptılar ve artık onun kişisel alanına girdiğinde, Fletcher onun orada olmasından çok hoşlandığını fark etti.

Yemeklerini servis etti ve İtalya'dan uçakla getirttiği on kişilik yemek masasına oturdular. Olivia'nın mumları yaktığı masanın bir ucuna oturdular ve ana ışıkları kısıp kasvetli ve romantik bir ortam yarattı.

"Tavandan tabana cam olmasını seviyorum, böylece nerede olursanız olun dışarıyı görebiliyorsunuz." dedi.

"Burayı bu yüzden aldım," diye yanıtladı. "İstersen dışarıda oturabilirdik." Geniş dış mekanı işaret etti. "Dışarıda ısıtıcılar var."

"Hayır, bu güzel."

Birkaç dakika sonra çatal bıçak takımlarını yere bıraktığında çoraplı ayak parmakları onunkilere değdi ve gözleri buluştu. İçlerindeki ihtiyaç ve açlığı görünce, adamın içine bir sıcaklık yayıldı.

"Beni yatağa atmaya kararlısın, değil mi?" diye takıldı.

"Ben buraya satranç oynamaya gelmedim."

"Yapabiliriz."

"Nasıl olduğunu bilmiyorum" diye itiraf etti.

"Gerçekten mi?" Şaşırdı. "Sana öğretmemi ister misin?"

Güldü. "Hayır. Kesinlikle hayır."

"Nerede büyüdü?" diye sordu aniden, onun hayatı hakkında ne kadar az şey bildiğini fark ederek.

"New York. Bronx. Babam, Irak'ta görev yaptıktan sonra ben on iki yaşındayken öldü, bu yüzden annem birkaç işte çalışmak zorunda kaldı."

"Kardeşin yok mu?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Sadece ben. Annem üniversite masraflarıma yardım etti, ben de okurken çalıştım. Aslında o kadar yakın değildik. Yani, yakındık ama babam öldükten sonra çok üzüldü ve birbirimizi neredeyse hiç göremedik. Sonra Simon'la evlendim ve Sammy doğduktan bir yıl sonra kanserden öldü. Beyin tümörü. Çok ani oldu."

"Üzgünüm."

Ona hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. "Sammy ile tanıştığına sevindim. Birlikte birkaç güzel ay geçirdiler."

Doğum izindeyken ve anne olmayı öğrenirken annemle çocukluğumdan beri hiç olmadığı kadar çok zaman geçirdik. Çok güzeldi. Sammy çok kolay bir bebektir."

Sammy'yle her karşılaştığında onun nazik ve mutlu bir kız olduğunu görmüştü.

"Ebeveyn olmak çok özel bir şey olmalı."

Son zamanlarda, özellikle de Daniel evlenirken, aklından geçen bir şeydi bu. Harper'ın yakında hamile kalması muhtemeldi. Amca olacaktı.

Dünyada küçük Dufortlar olurdu.

Kendisi ve kardeşlerinin evlenmemeye dair verdikleri yeminin ebeveynlik açısından ne anlama geldiğini hiç düşünmemişti.

Şimdi aklında o vardı.

Daniel ve Harper'ın nişanlanmasından mı kaynaklanıyordu? Kardeşlerinizden biri hayatta bir sonraki yetişkin adımını attığında bu muhtemelen normal bir tepkiydi.

Yoksa otuz yaşına geldiği için miydi?

Acaba baba olmayı gerçekten istiyor muydu?

Aklından birçok soru geçiyordu ve kabul etmek istese de istemese de Olivia'ya karşı olan hisleri bu soruları daha da alevlendiriyordu.

Bu ne anlama geliyordu?

Şarabını bitirirken, "Dünyanın en güzel ve en zor işi bu," dedi.

Bir süre daha sohbet ettiler, sonra masayı topladı.

"Çok lezzetliydi." Olivia sandalyesine yaslandı. "Benim adıma şefe teşekkür et."

"Hey, ben ödedim."

"Evet, ne kadardı?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok, sadece bir..." Kaşlarını çatı ve döndü, sonra onun kendisiyle dalga geçtiğini fark etti.

"Bütün bunlar seni rahatsız ediyor mu?" Kalçasını tezgaha yasladı ve elini sallayarak evini, servetini işaret etti.

Kadın rahatsız olmuş gibi görünmüyordu ama bunun normal insanların yaşam tarzı olmadığını biliyordu.

Ama o böyle biriydi.

Ayağa kalkıp ona doğru yürüdü. "Hayır. Kim olduğunu biliyorum Fletcher Dufort. Ama benim hayatımdan çok farklı. Küçük, dağınık evimi gördün."

Evet, öyleydi ve onu yargılamıyordu.

Belki de şarabı.

"New York pahalı. Ne kadar kazandığını biliyorum." Yüzünü buruşturdu. "Demek istediğim, ben de seni tanıyorum Liv. Bu hafta sonu tüm bunları seninle paylaşmak istiyorum. Seninle birlikte tadını çıkarmak istiyorum. Daha önce hiç kimseyle böyle bir şey yapmamıştım. İzin verir misin?"

Kollarına girdi.

"Ben buradayım, değil mi?"

Başını salladı ve yüzündeki saçları geriye attı. "Evet."

"Benden sosyetededen biri olmamı beklemeyin. Ben daha çok gece yarısı ortadan kaybolacak bir Sindirella tipiyim. Ya da bizim durumumuzda, Pazar öğleden sonra."

"Gece."

"Öğleden sonra. Ben bir anneyim. Çocuklarla ilgili hazırlamam gereken şeyler var."

Derin bir iç çekti.

Pazar öğleden sonraydı.

"O zaman en iyisi şu kıyafetlerini çıkaralım. Sana tanıtmak istediğim bir jakuzim var."

Sırıttı.

"Yolu göster."

ON ALTINCI BÖLÜM

Olivia, Fletcher'ın vücudunda erirken, sıcak ve hoş kokulu su etraflarında fokurduyor ve gürüldüyordu.

"Aman Tanrım, bu inanılmaz." İçini çekti.

"Senin içinde olmanla yüzde elli daha güzel olacağına eminim."

Islak, buharlı yüzüne sırttı, kendisinininkinin de aynı olduğunu biliyordu. Adam dudaklarına bir öpücük kondurunca, bunu beklediğini anladı.

Fletcher'ı öpmek normalleşiyordu.

Bu ne zaman olmuştu?

Ona aşık olmaması için onu uyardığında ciddiydi. Ofiste bir haftalık cinsel flört gerginliğinin ve kırtasiye dolabında asla unutamayacağı o müthiş orgazmın ardından, şimdi de onunla samimi bir hafta sonu geçirmek zor olacaktı.

Sadece riskleri hatırlaması gerekiyordu.

Kızı.

Yine de Simon'ın onu Manhattan'a bakan bu milyon dolarlık çatı katında gizlice bulmasının imkanı yoktu ve o da gizlice bu durumdan hoşlanıyordu.

Bir kez olsun eski kocasından uzakta, kendine ait bir mutluluk anı yaşadı.

Fletcher ona bir kadeh şampanya uzattı ve o da küçük bir yudum alıp ışıldayan şehir ışıklarına baktı.

Acaba zengin insanlar bu tür görüşlere sahip olduklarında sorunları hakkında kendilerini daha iyi mi hissediyorlardı?

Muhtemelen hayır, ama onunki biraz daha hafifti ve bundan keyif alacaktı.

Hayatında gördüğü en yakışıklı ve seksi adamın sıcak küvette çıplak halde yanında olması bunu daha da inanılmaz hale getiriyordu.

"Hayatından nefret ediyor olmalısın," diye patladı Olivia birden.

"Korkunç." Kuru bir şekilde başını salladı. "Ama neden böyle söylüyorsun?"

Şampanyasından bir yudum aldı. "Sanırım cahilce bir şey söylemek. Para mutluluk satın almaz."

Fletcher bacaklarını uzattı ve kolunu arkasındaki küvete uzattı. "Hayır. Ama sorunlara ve mutluluk getirebilecek şeylere birçok çözüm bulmanın bedelini ödüyor."

"Ama mutluluğun içsel bir iş olduğunu düşünmüyor musun?"

"Bu bir meme değil mi?" diye sordu, eğlenmiş bir şekilde kaşlarını çatarak.

Omuz silkti. "Bu, gerçeğini değiştirmez."

Fletcher kristal bardağındaki koyu renkli sıvıyı karıştırıp içerken düşünceli görünüyordu.

"Düşündüğüm şu. Mutluluk banka bakiyenizle bağlantılı değil. Acı veya neşe getirebilir, ancak mutluluğunuzu belirleyen şey, her gün hayatınızda ne düşündüğünüz ve ne yaptığınızdır."

Ha.

Olivia, Fletcher'ın cevabının derinliğine şaşırmıştı. Gerçi Fletcher sığ bir insan değildi. Gazeteler onun hakkında ne yazdıysa da, Olivia onu böyle düşünecek kadar iyi tanımıyordu.

"Annem babamla birlikteyken zengin bir kadındı. Bazı açılardan hâlâ öyle. Ama mutsuzdu," dedi Fletcher bir yudum daha alırken. "Bildiğiniz gibi babam onu defalarca aldattı, ama annem yine de onunla kaldı, buna göz yumdu."

"Yine de, her şeyi ancak bir yere kadar görmezden gelebilirsiniz," diye devam etti. "Evliliklerine olan ihmali ve saygısızlığı onu yavaş yavaş kemiriyordu. Çok içiyordu ve sonunda çıldırdı."

Olivia onun devam etmesine izin verdi.

"Milyonlarca, hatta milyarlarca dolar onu mutlu etmeye yetmedi. Farklı bir yol seçseydi belki mutlu olurdu. Şimdi bile babamızın kurbanı olmaya devam ediyor."

Kaşlarını çatı. "Nasıl?"

"O, tam bir insan kabuğu. Hâlâ içiyor, sosyalleşmiyor veya sevgili bulmuyor. Hatta daha elli yedi yaşında. Tekrar evlenip aşkı bulabilir."

Olivia gülümseyerek ona döndü. "Seni dinle, yaşlı romantik."

Alaycı bir bakış atıp viskisini masaya koydu.

"Yeter artık." Onu kucağına çekip flütünü kadehinin yanına koydu. "Sana ne kadar romantik olmadığımı göstereceğim."

Kıkırdadı.

"Fletch, jakuzide şampanya içiyoruz. Özür dilerim ama bu çok romantik."

Alaycı bir şekilde homurdandı.

"Konuşmayı bırak." Başparmağını meme uçlarında gezdirdi. "İtibarımı mahvedeceksin."

Vücudunu kaldırıp ağzını göğüslerinden birinin üzerine koyduğunda, konuşma yeteneği tamamen kaybolmuştu ve isteği gerçekleşmişti.

"Seni bu küvette becereceğim ve senden duymak istediğim tek şey çığlık çığlığa ismimi söylemen," dedi parmakları onun içine girerken. "Ah evet, çok ıslaksın Liv."

Şaka değil. Sıcak bir küvetteydiler. Ama ne demek istediğini anlamıştı. Ve anlamıştı da.

Onun için çok sıcak ve ıslak

Günlerdir bir uyarılma halindeydi. Onunla birlikte değilse, onu istemiyorsa, onu düşünüyor, orada olmasını, ona dokunmasını diliyordu.

Bacaklarını vücudunun etrafına doladı ve kadın omuzlarını tuttu. Vücudunun en üst beş noktasından birini. Onu penisine doğru yönlendirirken, parmaklarını klitorisinde gezdirmeye devam etti ve kadın hevesle inledi.

"Fletch, aman Tanrım, bu çok... aman Tanrım."

"İnlemelerini duymayı seviyorum." Yüzünü kavradı, ağzını yutarken o da penisinin üzerine derinlemesine gömüldü.

Adam dilini ele geçirip onu aşağı yukarı kaydırmaya başladığında, kadın onun ağzına doğru inledi. Kadın ona

sürtünerek, ikisini de uyararak zevk verdi.

"Üste bin, Liv, işte bu kadar. Sikimi sik."

Gözleri, sıcaklıkla dolu bir şekilde, ikisi de bedenlerini umutsuzca birbirine doğru iterken, onun gözlerine baktı ve orgazmı bir şimşek gibi çakana kadar devam etti.

"Fletcher," diye bağırdı. "Ah, evet, Fletch."

"Siktir, siktir, siktir." diye bağırdı ve kadın onun sıcak sperminin kendisini doldurduğunu hissetti.

Bok.

Prezervatif yok.

Doğum kontrol hapi kullanıyordu ama bu aptalcaydı.

Orgazmlarının bulanıklığı ve vızıltısı azalmaya başlayınca ikisi de bakışlarını kilitledi ve o da onun farkına vardığı anı gördü.

"Doğum kontrol hapi kullanıyorum."

Başını salladı. "Temizim. Test yaptıracağım."

"Aynı. Yani, kimse olmadı ama neyse."

"Kimse mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Hayır. Şey, bu... hayır. Durumumu biliyorsun. Sadece daha kolay."

Onun aleti hala içindeyken bu konuda konuşmak istemiyordu ve neyse ki daha fazla bir şey söylemedi, sadece onu öptü.

"Güzel. Bu bedenin tamamen bana ait olması hoşuma gidiyor."

"İki gün boyunca," diye hatırlattı ona, adam bir an ona baktı, sonra başını salladı.

Ertesi sabah, Fletcher'ın devasa yatağında yaşadıkları inanılmaz orgazmın ardından ikisi de derin bir uykuya daldıktan sonra uyandılar.

Olivia, adamın onu kollarına alıp yüzünü, boynunu, kollarını ve dekoltesini defalarca öpmesiyle gerindi ve kıkırdadı.

"Ben senin kahvaltın değilim."

"Evet, öylesin," diye cevapladı ve haklıydı. Sonraki birkaç saat boyunca açlıktan ve susuzluktan ölene kadar birbirlerini yediler.

Geç bir kahvaltı sırasında telefonu çalınca hoparlöre aldı.

"Fletcher Dufort."

"Benim, salak. Beni telefonuna programlamışsın," dedi Daniel kuru bir sesle.

"Özür dilerim, yanlış numara." Sırıttı ve Olivia sessizce gülererek başını salladı.

"Evde misin? Birkaç dakika uzaklıktayız, uğrayalım dedik," dedi Daniel ve arka planda Harper'ın bir şeyler söylediğini duyabiliyorlardı.

İkisi de donakaldı ve Fletcher tostunun üzerine öksürmeye başladı. "Hayır."

"HAYIR?"

"Öğle yemeğindeyim. Brunch. Ne istiyorsun?" diye yalan söyledi, belli ki rahatsız olmuş bir şekilde başını sallayarak.

"Düğün işleri," diye seslendi Harper telefona.

Daniel, "Onun söyledikleri" diye ekledi.

Olivia gülümsedi ve kahvesini dudaklarına götürdü.

"Hafta sonuna kadar bekleyebilir mi?" Bu sefer ikisi de irkildi. "Ya da pazar gecesine kadar?"

Kısa bir sessizlik oldu.

"Elbette. Planların olduğunu bilmiyordum," dedi Daniel. "Pazar günü bana mesaj at."

Fletcher kabul ettikten sonra telefonda bir tuşa bastı. Mutlu görünmüyordu.

"Neden gidip onları görmüyorsun? Ben birkaç saatliğine eve gidebilirim veya birkaç iş yapabilirim," diye teklif etti.

Fletcher başını salladı.

"Hayır. Sorun değil. Kardeşime yalan söylemekten nefret ediyorum ama bu aptalca politika olmasaydı, buna gerek kalmazdı."

O da aynı fikirdeydi.

Jonathan Dufort'un davranışları yıkıcıydı ve şirket için risk oluştuyordu. Bazı şirketlerin benzer politikaları olduğunu biliyordu ama genel olarak, günümüzde kardeşleşme karşıtı bir politika oldukça eski moda bir tutumdu.

"Bay Dufort artık çoğunluk hissedarı olmadığı için bunu çöpe atmayacak mı?" diye sordu.

"Senatörün ona şantaj yapması olayından sonra olmaz. Olay hâlâ taze."

Olivia yavaşça başını salladı.

Birkaç ay önce işi nedeniyle senatör şantajıyla ilgili bazı ayrıntılara dahil edilmişti. Her şeyi bilmiyordu ama Daniel Hawaii'den döndüğünde, olayı hemen kapatmıştı.

"Bekleyebilirler. Düğüne aylar var," dedi. "Hadi giyinelim. Seni dışarı çıkarıyorum."

Gözleri aniden açıldı.

Hafta sonunu onun çatı katında geçireceklerini düşünmüştü. Dışarı çıkmak riskliydi.

"Nerede?"

"Kimsenin bizi göremeyeceği bir yere. Endişelenme."

Bir saat sonra, yanında Fletcher otururken helikopterle gökyüzünde uçuyordu. Üzerinde Prada kot pantolon, soluk mavi gömlek ve hayatında gördüğü en seksi Versace güneş gözlüğüyle inanılmaz derecede çekici görünüyordu.

Nasıl cesaret eder?

FLETCHER'ın tüm hafta sonunu Olivia ile kilitli geçirmesi mümkün değildi. İki gün boyunca vücudunun etrafında olmak kulağa hoş gelse de, onunla dünyasının bir kısmını paylaşmak istediğini söylediğinde ciddiydi.

Southampton'daki evinin helikopter pistine indiler ve pervaneler yavaşlarken pistte koşular.

"Vay canına," dedi kızıl bukleleriyle verdiği mücadeleyi kaybederek. "Buna bayıldım."

Sırtarak onu eve doğru götürdü.

"Uzun süre kalmıyoruz ama aracın anahtarlarını almam gerekiyor." Geniş, Viktorya dönemi esintili beyaz evin içinde ilerledi.

"Burası senin yerin mi?" diye sordu Olivia.

"Evet," dedi, girişteki dolabı açıp içinden bir anahtar seti çıkararak. "Hadi gidelim."

Buraya geldikleri için çok heyecanlıydı. Çok uzun zaman olmuştu. Ona sahil kasabasını gezdirmek için sabırsızlanıyordu.

"Bekle. Fletcher. Burası gerçekten çok güzel." Olivia elini çekerek onu durdurdu.

Sağ.

Evet.

Oldu.

Fletcher ona baktı, sonra başını sallayarak evin etrafına bakındı. Ne gördüğünü biliyordu. Körfez manzarası sunan, yerden tavana pencereli, etrafı saran veranda. Açık konseptli yaşam alanı, Manhattan'daki modern çatı katından daha sıcak, modern ama aynı zamanda rahat bir hava veriyordu.

Burası, çocukken tatil yaptıkları ailesinin ikinci eviydi. Jonathan evi satacağını söylediğinde, Fletcher hemen ona bir teklifte bulunmuştu.

Aslında, fazla ödediğini biliyordu ama umursamadı. Evin değeri o zamandan beri iki katına çıkmıştı ama mesele bu değildi. Ailenin mutlu olduğu zamanlardaki anıları geri planda tutan bir yerdi burası. En azından hatırlayabildiği kadarıyla.

Jonathan o zamanlar annelerine sadık mıydı? Bu yüzden mi?

Fletcher cevabı bilmek için çok küçüktü ve babasının dürüst olacağına güvenemezdi. Gerçek ne olursa olsun, Fletcher'ın hayatında mutlu bir dönem olmuştu.

Buraya nadiren gelirdi ama ara sıra Fletcher, Daniel ve Hunter birkaç arkadaşlarıyla birlikte hafta sonunu değerlendirip evi viski, poker ve kahkaha ile doldururlardı.

Daniel yarısını satın almayı teklif etmiş, ancak Fletcher reddetmişti. Hayatı onu nereye götürürse götürsün, bu evi ailesi için saklayacaktı. Harper'ın çocukları olduğunda onları buraya getirmek istemesi muhtemeldi. Aileleri nasıl olursa olsun, evin Dufort tatil evi olarak kalmasını istiyordu.

Bir gün annesini bile geri dönmeye ikna edebilirdi.

Küçükken üç oğlan da bisiklete binmiş, yüzmeyi öğrenmiş, saatlerce sahilde oynayıp dondurma yemiş. Sonra büyüdükçe bisikletlerini kızlar ve birayla takas etmişler.

"Çocukken burada tatil yapmıştık. Daniel, ben ve Hunter," dedi sessizce. "Yeniden dekore ettirdim ama evet, bu evi çok seviyorum."

Olivia ona doğru eğildi ve adam, koydaki pencerelere bakarken kolunu onun etrafına doladı. Gözleri Olivia'nın yüzüne kaydı ve daha önce hiç fark etmediği bir özlem gördü.

Lanet etmek.

Onu böyle bir evde, çocuklarla birlikte, güneş batarken verandada buzlu çay yudumlarken görebiliyordu.

Bunu onun için istiyordu.

Hatta Allah kahretsin, nedense onun yanında oturmak istiyordu.

Tehlikeli düşünce.

Durması gerekiyordu. Ne de olsa ona söz vermişti.

"Hadi," dedi. "Bunu seveceksin, söz veriyorum."

Model E Tesla'yı çalıştırdı ve garajdan geri geri çıkmadan önce ısınmasını bekledi. Birkaç dakika sonra, saçlarında rüzgarla yola koyuldular.

"Aman Tanrım, kendimi çok özgür hissediyorum," diye bağırdı Olivia kollarını havaya kaldırarak.

Fletcher sırttı.

Küçükken sık sık gittiği bir plajın yakınındaki bir otoparka yanaştı ve yemek kamyonuna gülümsedi. Aynı kamyon değildi ama yine de dondurma satıyordu.

Çift kepçe sipariş edip beyaz kumlara çıktılar. İkisi de ayakkabılarını çıkarıp yürürken salladılar.

"Bu kadar rahatladığımı hatırlamıyorum."

"Çocukken saatlerce burada oynardık. Geceleri ateş yakar, hikâyeler anlatır, yaramazlıklar yapardık." Fletcher ona muzip bir gülümsemeyle baktı. "İlk öpücüğümü tam şurada yaşadım." Ağaçların olduğu bir kıyıyı işaret etti.

"Tekrarlamak mı istiyorsun?" diye takıldı, elini çekiştirerek.

Fletcher külahının sonunu yuttu ve parmaklarını yaladı. Sonra onu kendine doğru çekti.

"Hayır. Seninle yeni bir anı istiyorum."

Gözleri buluştuğunda, onun alaycı gülümsemesi soldu. Aralarındaki yoğunluk derinleşiyordu ve durması gerektiğini biliyordu ama hiçbir yanı bunu istemiyordu.

Bir an bile değil.

"Fletch."

"Liv," dedi sessizce, derinden. Parmakları alnındaki kızıl buklelerini okşadı ve dudaklarını yavaşça onunkilere değdirdi. Yumuşakça hareket ettiler, dillerini açtılar, tanıdık ve şekerli bir kucaklaşmayla nazikçe döndürdüler. Ayrılmaları gerekirken ayrılmadılar. Vücudu onun daha da derinlerine gömülürken, kolları onu daha da sıkı sardı.

Güneş tepelerine vururken tutkulu öpüşmeleri devam etti. Dünya bir anda yok oldu.

Hissettiği tek şey sıcaklık ve Olivia'ydı.

Önce o geri çekildi, gözlerini kırptırdı.

"Lanet olsun sana, Dufort." Göğsüne baktı.

Fletcher'ın neyin yanlış olduğunu sormasına gerek yoktu. O da hissedebiliyordu. Tam göğsünde. Hem yeni hem de tanıdık, derin ve büyüyen bir his.

Kolunu onun omzuna attı, alnından öptü ve sonra sahile doğru geri yürüdü.

Fletcher onu arabayla gezdirdi, çocukluğunda en sevdiği yerleri gösterdi. Sonra eve döndüler.

Peri ışıklarını yaktı ve kadın elini göğsüne götürüp, sonra da ona bunu sevdiğini gösteren bir sürü ses çıkardı.

Bu bencilceydi ama onu Manhattan'a geri götürmeden önce onunla bu anı yaşamak istiyordu. Onlara bir içki doldurdu ve bir battaniye kaptı, güneş batmaya başlarken onu verandadaki salıncağa çıkardı.

Kollarına sokuldu ve gökyüzünün, doğanın neler yapabileceğini bilmediği pembe bir renge bürünmesini sessizce izlediler.

"Bunun fotoğraflarını çekip Sammy'ye göstermeliyim" dedi.

"Bazen annelerin bile kendilerine ait özel anılara ihtiyacı olur," dedi ve yüzünü ona doğru çevirdi, böylece onu nazikçe öpebildi.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama sürekli romantik ilişki yaşıyorsun, bu yüzden itibarın tamamen mahvoluyor. Bu sırrı saklamak için seni kendim şantaj yapmak zorunda kalabilirim."

Gece havasına doğru sırttı, hayatında hiç böyle bir şey yapmadığını söylese ne kadar korkacağını merak ediyordu.

Çok şey, diye düşündü.

Buraya daha önce hiç kadın getirmemişti. Bunu hiç düşünmemişti bile.

Ama işte burada, bu güzel kadınla birlikteydi.

Olivia'yı kollarında tutmak, hiçbir şeyi bu kadar doğru hissettirmemişti. Onun için savaşmaya başlamanın zamanı gelip gelmediğini merak etmeye başlamıştı.

Çünkü o an onu asla bırakmak istemiyordu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Olivia, Manhattan'a kırk dakikalık bir uçuşla dönerken ağzının içini çiğniyordu. Bu onun hayatı değildi ve kesinlikle geleceği de değildi, ama bir anlığına öyle olmasını dilemişti.

Keşke öyle olsaydı.

Helikopterler, gösterişli arabalar ya da sahildeki ev değildi ama orası kesinlikle muhteşemdi ve Sammy'nin etrafta koşuşturup hayatının en güzel zamanlarını yaşadığını görüp ona ev diyebileceği bir yer gibi hissettiriyordu.

Hayır, Fletcher'la geçirdiğim anlardı. Onun kollarında olmak. Ona bakışı, arzulandığını, beğenildiğini ve daha fazlasını hissetmek.

Olivia bunun ne olduğunu biliyordu ama düşüncelerinin bu tehlikeli yola girmesine izin vermekten çok korkuyordu.

Asla olamaz.

Simon onun üzerinde güç sahibiyken değil.

Fletcher uzanıp elini tuttu ve o da otomatik olarak karşılık verip parmaklarını onun parmaklarının arasından geçirdi.

Ne zaman çift olmuşlardı?

Dizlerimin üstüne oturmuş, helikopter pervanelerinin çıkardığı şıp şıp sesleri havayı doldururken gökyüzünde uçuyordum. Hissettiğim tam olarak buydu.

Elini sıktı ve yüzünü ona doğru çevirdi.

"Hala Japonca'yı mı seviyorsun?" diye sordu telsizden.

Başını salladı.

"İyi."

Kulağa umut verici geliyordu. Deniz havasında canlandırıcı bir gün geçirmiştım. Suşi ve film mükemmel olurdu.

Tamamen yanıldığı ortaya çıktı.

FREDERICK onları Columbus Circle'da bıraktı ve Masa'ya doğru yürüdüler.

Olivia'nın ağız açık kaldı.

Fletcher'ın New York'taki en pahalı restoranı karşılayamayacağını düşündüğü için değil (karşılayabilirdi) ama bunun çılgınlık olduğunu düşündüğü için.

Onları bir arada gören çok sayıda insan vardı.

"Fletch! Delirdin mi sen?" Elini sıktı.

Orada tanıdığı kimseyi görmesi pek mümkün değildi çünkü arkadaşları bir yemeğe üç yüz dolar bile veremezdi ama o verebilirdi.

Medyadan bir kişinin onları fotoğraflaması bile tüm hayatını altüst edebilirdi.

"Bana güvenin" dedi.

Başını sallayıp elini onun elinden kurtarmak üzereyken kapı açıldı.

"Bay Dufort. Hoş geldiniz."

Olivia gördüklerine inanamadı. Ya geçen hafta kötü sashimi servis etmişlerdi ya da...

"Ev tamamen bize ait," dedi Fletcher, elini onun sırtına koyup onu içeri yönlendirirken.

Aman Tanrım.

Garson onları odanın ortasındaki mumlarla aydınlatılmış bir masaya götürdü. Etraflarındaki alan karanlık ve boştu, ancak yine de amaçlandığı gibi samimi bir atmosfer yaratmayı başarmışlardı.

Özel, önemli ve son derece romantik.

Fletcher bir şişe şarap sipariş etti ve garson gidince gözleri onunkilerle buluştu.

Bunu yaptıklarında hafifçe öne eğildi. "Aklını mı kaçırdın?"

Sırıttı. "Evet. Biraz."

Arkasına yaslandı, kocaman gözlerle etrafına bakındı ve başını salladı. "Beni etkilemenize gerek yok."

Ağızına bir bardak su götürdü, sonra tekrar masaya koydu.

"Seni etkilemeye çalışmıyorum Olivia. Seni şımartıyorum."

Ah.

"Bunun sana pahalıya mal olması lazım..." Durdu. Paradan bahsetmek bile çok kabaydı, ama nasıl bahsetmezdi ki?

"İki katını öderdim. Şimdi durun ve keyfini çıkarın."

Konuşmasını engellemek için alt dudağını ısırdı. Ona bunların hiçbirine ihtiyacı olmadığını söylemek istiyordu ama aslında mesele kendisi değildi.

Öyleydi ama değildi.

Bu Fletcher'ın hayatıydı ve o, içinde bulundukları koşullar göz önüne alındığında, onu bu hayatın içine sokabileceği tek yoldu.

İlk kez onun için ne kadar önemli olduğunu fark etti ve bu, kalbini hem harika hem de hüzünlü bir şekilde acıttı.

"Biliyor musun, ofisin yanındaki Sushi Train'den paket yemek sipariş etsem çok mutlu olurum." Peçeteyle oynarken ona sırtıttı.

"Bunu şimdi söylüyorsun ama bu gece ilk lokmanı alana kadar bekle." Fletcher sandalyesine yaslandı.

"Eminim."

Olivia, adamın akşam için tüm restoranı ne kadar ödediğini düşünerek kafasında bir hesaplama yapmaktan kendini alamadı.

Bunu haklı çıkarmak için bir haftalık yiyeceğin tamamını yemesi gerekir.

Fletcher işi on kere daha satın alabilirdi ama asıl mesele bu değildi.

"Rahatsız mısın?" diye sordu Fletcher gözlerini kısarak. "Çünkü amacım bu değildi."

Lanet etmek.

Bu kadar şeffaf olduğunun farkında değildi.

"Hayır. Belki. Sadece, daha önce hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı. Koca bir restoran kiralamaktan bahsetmiyorum, o da var."

"Peki ne demek istiyorsun?"

Üzerinde incelikle işlenmiş tahta çubuklarla oynayarak hayatını anlatacak kelimeleri bulmaya çalışıyordu.

Ailesi onu çok sevmiştir, yani onlardan mahrum kalmış sayılmazdı. Ama geriye dönüp baktığında, sevgi dolu bir evlilikleri olduğundan emin değildi. Hayatının ilk dönemlerinde sık sık taşınmışlardı çünkü asker çocuğuydu, bu yüzden bazı çocuklar gibi yakın arkadaş edinememiştir.

Babası ona düşkün değildi ya da görevlerinden eve, diğer ailelerde gördüğü gibi, açık kollarla pistte koşarak dönmemiştir. Sanki bir parçasını kapalı tutmuştu.

Sonra o öldü ve annesinin bir kısmı da ölmüştü.

Hiçbir zaman ihmal edildiğini hissetmedi ama kesinlikle bir prenses gibi de muamele görmedi.

Olivia flört etmeye başladığında, kendisine çok ilgi gösteren özgüvenli erkeklerden hoşlanmıştı. Ancak hemen fark etmediği şey, dışa dönük özgüvenin aslında bir kontrol etme ihtiyacını gizlediğiydi.

O adamların yanından arkasına bakmadan ayrılmıştı ama çatlaklardan sıyrılan Simon olmuştu.

Gaslighting yavaş ve son derece zararlıydı. Evlendikten birkaç yıl sonrasına kadar belirtilerini görmemiştir. Adam onu özel hissettirecek hiçbir şey yapmamıştı. Tam tersi.

Onun akıl sağlığından şüphe etmesine neden olmuştu.

Başladığı diyetin gerçekten kilo aldırıp aldırmadığını sormak gibi küçük şeylerle başladı. Diyetinde hiçbir değişiklik yapmadığını söyleyerek ona meydan okuduğunda, ona gülmüş ve bir ay önce kendisiyle bu konuyu konuştuğunu hatırlatmıştı. Hatta Keto hakkında bir broşür bile hazırlamıştı.

Hayatında hiç böyle bir şey görmemiştir.

Bir süre sonra kendini sorgulamaya başlamıştı. Acaba beslenme alışkanlıklarını değiştirmiş de farkına varmamış mıydı?

Cinsel hayatlarında da aynısını yaptı ve artık onu çekici bulmadığını iddia etti. Psikolojik tacizden bitkin ve

stresliyken, Şimdi geriye d6n6p bakıyordu.

Ona aynı Şeyi yaptığını s6ylemiŐti ama o, daha geĉ yattığını ve onu rahatsız etmemek iĉin farklı kıyafetler giydiğini iddia ediyordu.

Dantelli gecelikler almıştı ve adam ona yorumuna aşırı tepki verdiğini s6ylemiŐti.

Olivia bir g6nden diğeriine hangi yolun gideceğini bilmiyordu.

İnce tacizler s6rekliydi.

Fletcher'ın bunu onun iĉin yapması, onu Őımartmak istemesi yeni bir Şeydi. Nasıl kabulleneceğini bilemediği yeni bir deneyimdi.

"Bu ĉok nazik bir davranıŐ. Yani, sanırım sen."

Fletcher uzanıp elini tuttu. "Gizli bir amacım var. Beni aziz yerine koyma."

"Benim kesin bir Şey olduğumu biliyorsun."

G6l6msedi ve adamın parmakları sıkıca onun parmaklarına bastırıldı, g6zleri kenetlendi. Aralarında milyonlarca s6ylenmemiŐ Şey geĉerken g6l6msemesi soldu.

Garson Şaraplarıyla geldi ve doldurmaya başladı. Fletcher elini bıraktı.

O an geĉti.

Men6deki hemen hemen her Şeyi denemelerine olanak sağlamak iĉin, kendilerine k6ĉ6k tadım tabaklarında en seĉkin Japon mutfağından yemekler sunuldu.

Her yemeğın inanılmaz lezzetleri hakkında sohbet edip yakınıırken samimi ve eğlenceli bir sohbetti. Fletcher, yemek ĉubuklarını ona doğru uzatarak ona yemek verdi.

Karnı tok bir Şekilde oturup inlediğinde tabakları temizlendi.

"Keşke bu yiyecekleri y6r6yerek t6ketebilseydik" dedi.

"Eve gittiğimizde senin sevdiğın seksenlerden bir parĉa aĉıp seni dans ederken izleyebilirim," diye takıldı Fletcher.

Onun k6t6 Şakasına g6ld6.

Ev.

Olivia, onunla yaşısaydı hayatlarının nasıl olacağını hayal ediyordu. Sadece kendisi değil, Sammy de olacaktı. Gerçekle yüzleşecek bir durumdu bu. Fletcher gibi bir adam, başka bir adamın veya herhangi bir çocuğun tertemiz çatı katında yaşamasını istemezdi.

"Ne oldu şimdi?" diye sordu.

Başını kaldırdı. "Hiçbir şey. Sadece yarın evime döndüğümde yapmam gereken birkaç şey hatırladım."

Hafifçe iç çekti ve peçetesini katlayıp masaya koydu. Sonra ayağa kalkıp elini uzattı. Kadın elini tuttu ve elini adamın sert göğsüne koydu.

"Teşekkür ederim. Harika bir gün ve harika bir akşam yemeği için teşekkür ederim."

Ağzını onunkine yaklaştırdı. "Rica ederim."

Birlikte geçirdikleri zaman neredeyse bitmek üzereydi. Adamın yorumunu görmezden gelmesine sevinmişti. İkisi de hiçbir şeyi değiştiremezdi, bu yüzden gecenin geri kalanının tadını çıkarmaları en iyisiydi. Yarın hayatına dönecek ve hayatının en büyüğü, romantik günlerinden birinin bu değerli anılarını bir kenara bırakacaktı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Fletcher tabletindeki haber sitesinde gezinirken kahve makinesinden kısık sesle tıslama sesi geliyordu.

Son bir buçuk saattir tavana baktıktan sonra yataktan kalkmıştı. Olivia vücuduna kıvrılmış olsa bile, orada kalıp fazla düşünememişti.

Tık sesini duyunca iki kupaya su doldurdu ve sevdiği krema ve şekeri ekledi, kendi bardağına da bir miktar süt ekledi.

Gözlerini kırıştırarak çatı katının uçsuz bucaksız boşluğuna baktı.

Ne yapacaktı?

Olivia'ya aşık oluyordu. Duygularını görmezden gelmeyi bırakmanın zamanı gelmişti.

Dün gece eve geldiklerinde pek konuşmamışlardı. Yatak odasına girmişler, birbirlerinin soyunmuşlar ve adam duşu açmıştı.

Dört duş başlığından vücutlarına akan sıcak suyla yavaşça öpüşüp okşadılar. Adam, klitorisini okşadıktan sonra onu kaldırdı ve penisinin başıyla kremamsı sıvılarını etrafa yaydı. Sonra da derinlerine doğru kaydı.

Onu duş bankına yerleştirip kasıtlı ve yoğun bir hareketle ittiğinde attıkları çığlıklar hem ham hem de ilkeldi.

İlk orgazmını yaşarken, duyguları içinden fışkırıyordu. Duygularını dile getirmemişti ama adam bunu gözlerinden okuyabiliyordu.

Duştan çıkıp dişlerini fırçaladıklarında, havluyu adamın üzerinden çekip dizlerinin üzerine çökmüştü. Adam bir eliyle lavaboya tutunurken, penisi boğazından aşağı kaymış ve bir kez daha boşalmıştı.

Sonra yutkundu.

Aman Tanrım, çok seksiydi.

Fletcher onu yatağa taşımış, saatlerce birbirlerinin bedenlerinde ellerini ve ağızlarını gezdirmişlerdi, ta ki artık dayanamayana kadar ve Fletcher bir delinin ihtiyacıyla içine girinceye kadar.

Onun arzusunu her hamlede yerine getirmişti. İniltiler üzerine iniltiler.

Tamamen bitkin bir halde yattıklarında, ona neler hissettiğini söylemek için ağzını açmıştı, kelimeleri daha fazla içinde tutamamıştı. Kadın parmağını dudaklarına koymuş ve başını sallamıştı.

Islak gözler onunkilerle buluştu ve onu kollarına aldı, sıkıca, bırakmak istemiyordu.

O uykuya dalmıştı ve sonunda Fletcher da uykuya dalmıştı.

Bu sabah aceleyle uyanmıştı. Zihni saatte milyonlarca mil hızla çalışıyordu.

Olivia onundu.

Ne pahasına olursa olsun onu elinde tutmanın bir yolunu bulacaktı.

Günü çatı katında tembellik ederek ve Daniel'den gelen bir aramayı daha savuşturarak geçirdikten sonra Olivia'nın gitme zamanı gelmişti.

Çantasını alıp yatak odasından çıktı ve asansörün yanına bıraktı.

"Büyük bir duygusal vedalaşma yapmayalım," dedi, adam ona doğru yürürken. "Yarın ofiste görüşürüz."

Gülümsedi. "Biliyorum. Ama aynı şey değil Liv. Öyleymiş gibi davranma."

O kadar cesur davranıyordu ki, ama adam bundan nefret ediyordu.

Gözlerindeki hüznü gördü ve bir şey söylemesini diledi. Sadece bir kez.

Ama yine de büyük bir motivasyonu vardı. Kızını kaybetme riski gerçektir. Bunu kabullenmişti. Ama bu, kabul edeceği anlamına gelmiyordu.

Şimdi olmaz. Paylaştıklarından sonra olmaz.

Bu Simon her kimse, Fletcher onunla başa çıkmanın bir yolunu bulmaya karar verdi.

Sadece nasıl yapacağını henüz bilmiyordu.

"Ben sadece—"

"Böyle hissedeceğimi hiç tahmin etmemiş miydin?" diye sordu. "Ben de."

"Yapamayız—"

"Biliyorum." Onu durdurdu. Duymak istemiyordu.

"O halde devam edelim." Başını salladı.

HAYIR.

HAYIR!

Bunu yapmaya hiç niyeti yoktu ama Olivia'ya sağlam bir plan sunana kadar düşüncelerini kendine saklamalıydı.

Onu paniğe sürüklemek istemiyordu.

"Her günü ayrı ayrı yaşıyoruz." Çenesini avuçlarının içine aldı. Bu geceyi, yarını, bu haftayı veya herhangi bir günü, o gözler, o dudaklar olmadan nasıl geçirecekti? "Senin için her şeyi yaparım Liv. Her şeyi."

Başını salladı. "Biliyorum."

Telefonu bip sesi çıkardı.

"Uber aşağıda."

Başını salladı, onu evde bile görememekten nefret ediyordu. Ama psikopat eski sevgilisi onları görürse, hayatı mahvolurdu.

Pislik.

"Vardığında bana mesaj at," dedi Fletch, onu son kez öperek.

Doğrulunca, kadın bir gözyaşını sildi ve adam sessizce küfretti. İkisi de daha fazlasını söylemek isteyerek birbirlerine baktılar. Sonra kadının lanet telefonu tekrar bip sesi çıkardı.

Fletcher asansör düğmesine bastı ve kapı açıldı. Olivia içeri girdi. Fletcher da onu takip etti, bir kez daha öptü ve sonra geri çekildi.

"Hoşça kal," dedi ve elini garip bir şekilde salladı.

"Yarın görüşürüz." Ellerini ceplerine soktu.

"Evet."

Sonra kapılar kapandı.

Ve evi birdenbire soğuk ve boş gelmeye başladı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Siktir, siktir, siktir.

Olivia, Fletcher'ın ofisine doğru hızla yürürken topuklarının fayanslara vurarak çıkardığı sesi duyuyordu.

Kahretsin!

Oraya vardığında Daniel'i kollarını kavuşturmuş, bir elini çenesine koymuş, Fletcher'la sohbet ederken buldu.

"Olivia," dedi Fletcher, ona bakarak, içinde bulunduğu durum göz önüne alındığında fazlasıyla sakin bir tavırla. Ama yine de, ne olduğunu henüz bilmiyordu.

Kendini sakinleştirmeye çalıştı ama kalbi küt küt atıyordu.

"Hey," dedi, sahte bir gülümsemeyle. "Geri gelebilirim..."

Lütfen geri dönmemi istemeyin.

Daniel kaşını kaldırdı. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Ne?" diye sordu, kaşları havaya kalkarak. "Ah, hayır. Medya acil durumu yok. Sadece geç kalıyordum. Geri döneceğim."

Gitmek için döndü ama Fletcher onu geri çağırdı.

Daniel uzun bir süre birbirlerine baktı ve kalbi hızla çarparken tüm oda donmuş gibiydi.

Güm, güm, güm.

Fletcher ayağa kalkarken, "Singapur'un doğru seçim olduğunu düşünmüyorsanız Los Angeles ile devam edeceğimizi düşünüyorum. Bu konuda son karar sizin," dedi.

"Hunter'la konuşup düşüncelerini öğreneceğim, sonra sana haber vereceğim." Daniel ona gergin bir bakış daha attı.

Dosyasını göğsüne bastırarak rahat bir şekilde gülümsedi.

"Sanırım Harper bu hafta seninle iletişime geçecek. Ona gösterdiğin nezaket için teşekkür ederim," dedi Daniel kapıya doğru yürürken.

Bir an sarsıldı.

"Saçmalama. Harper harika. Ona elimden geldiğince yardım edip destek olmaktan mutluluk duyarım," diye yanıtladı Olivia.

Gülümsedi ve onları kendi hallerine bıraktı.

Gözleri Fletcher'ın gözlerine kaydı.

"Ne oldu?" diye sordu, sesi karanlıktı.

Biliyordu.

FLETCHER kapıya doğru yürüdü ve kapıyı kapattı.

"Sorun nedir?"

Olivia ona katlanmış kağıdı uzattı. Adam kağıdı açar açmaz ne bulacağını biliyordu.

Bok.

SoHo Dufort açılış gecesi evinin önünde birlikte çekilmiş bir fotoğrafları. Kapıyı kapatmadan önce onu kollarına aldığı an.

Hiç şüphe yok ki onu öpüyordu.

Hiç şüphe yok ki samimiydi.

Fotoğraf profesyonel bir fotoğrafçı ve kamera tarafından çekilmişti. Bu çok açıktı.

Bir muhabir.

Simon.

Ya da kiraladığı biri.

Kimin aldığının ne önemi vardı ki? Belli ki o pislikti.

"Ne dedi?" diye sordu Fletcher, kağıdı çevirip başka bir şey ararken.

Hiçbir şey yoktu.

Tek kelime yok.

"Hiçbir şey. Lanet olsun, hiçbir şey," diye yanıtladı.

"Sammy bu sabah onu okula bıraktığımda bana verdi.

Deliklerinden de görebileceğiniz gibi zımbayla kapatılmıştı.

'Babam bunu sana vermemi söyledi. Özür dilerim, dün gece unuttum,' dedi."

Lanet olsun.

Adam onunla dalga geçiyordu. Zihin oyunları oynuyordu. Olivia'yı bu kadar üzgün görünce çileden çıktı.

"Beni dikkatlice dinle. Hiçbir şekilde tepki vermeni istemiyorum. Ona mesaj atma, aramalarına cevap verme."

Başını salladı.

"Bunu yapamam. Ortak velayet gereği iletişim kurmamız gerekiyor."

"Acil bir durum varsa sana mesaj atabilir," diye çıkıştı ve sonra pişman oldu.

"Anlamıyorsun Fletcher. O deli." Yüzü solgun ve korkmuş görünüyordu.

Ona bu kadar acı çektirdiği için adamın kafasını koparmak istiyordu. Bir kısmı buna sebep olduğu için suçluluk duyuyordu ama bu saçmalıktı. Şirket politikası bir yana, hiçbir yanlış yapmamışlardı. Bunun sebebi Simon'ın bir kontrol manyağı olmasıydı.

"Olivia, bana tam olarak kim olduğunu ve kimin için çalıştığını söylemelisin. Bu tehdit, sessiz de olsa, artık senden öteye uzanıyor. Seni, beni ve muhtemelen bu şirketi tehdit ederken oturup beklemeyeceğim."

Bir muhabir olarak yarı güçlü bir konumdaydı. Fletcher'dan daha güçlü değildi, ama Simon'ın kim olduğunu bilmediği sürece hiçbir şey yapamazdı.

"Üzgünüm. Dikkatli olmalıyım. Nasıl yapacağını bilmiyorum ama bunu Sammy'yi almak için kullanacak," dedi, nefesi düzensizdi.

Onu kollarına çekti ve o da kendisine sarıldı.

Allah kahretsin bu pisliği.

"Nasıl yapabileceğini anlayamıyorum."

"Politika belki," dedi. "Eğer kamuoyuna açıklarsa, Daniel öğrenir ve ben de kovulurum. İşimi kaybetmek, Sammy'yi benden almanın iyi bir ilk adımı olur. Her şeyi iddia edecek. Geldiğin gece evdeydi ve her şeyi kötü bir anne gibi göstereyim diye boyayacak. Zaten uyuşturucu bağımlısı olduğumu düşünüyorlar. Adam usta bir manipölatör."

İnledi ve elini yüzüne sildi. O kadar basit olması pek olası değildi ama adam ona uyuşturucu yerleştirmişti, bu yüzden dikkatli olmaları mantıklıydı. Olivia bu durumdan çok korkuyordu ama yaşadıklarından sonra adam onu suçlamıyordu.

Zorbalar bunu yaptı.

Kurbanlarını manipüle ettiler.

"Daniel seni kovmayacak. Ben de kovmasına izin vermeyeceğim," diye cevapladı, garanti edemeyeceğini bilse bile. Kardeşi o lanet olası politikaya o kadar duygusal olarak bağlıydı ki, onu mantıklı düşünmeye ikna etmek zor olacaktı.

"Bu tam bir karmaşa," dedi ve adamın yüreği onun için sızladı.

"Biliyor musun Liv, siktir et. Eğer her şey ters giderse, sen ve Sammy gelip benimle yaşayabilirsiniz."

Gözleri yuvalarından fırlamıştı.

"İşe ihtiyacın yok. Ben... siktir et, bana öyle bakma. Sadece kızını almasına izin vermeyeceğimi söylüyorum. Kaynaklarım var. Güçlü pozisyonlarda insanları tanıyorum."

Olivia başını salladı.

"Para her şeyi çözmez Fletcher. Beni kovdurmasına ve sonra da kendini sorumlu hissettiğin için sana bağımlı hale gelmene izin vermeyeceğim."

Ne?

"Bu o değil. Benim teklif ettiğim bu değil." Yüzündeki dehşet ifadesini inceledi. "Bak, sakın ol—"

Elini kaldırdı. "Bunu az önce söylemedin."

Kahretsin.

"Özür dilerim. Kahretsin. Bununla pek iyi başa çıkamıyorum. Kontrolü ele almaya alışkınım." Elini saçlarından geçirdi.

Elinde olsa o adamı avlayıp yok ederdi.

"Lütfen benimle konuşmadan hiçbir şey yapmayın. İşe dönmem gerek. Birkaç dakika içinde bir toplantım var," dedi. "Ama... tabii ki... artık bunu yapmamalıyız."

Onu tamamen mahvediyor.

Ona baktı, sonra başını salladı.

İkisi de birlikte geçirdikleri hafta sonunun inanılmaz olduğunu biliyordu ve dün gece vedalaştıklarında, bunun son olamayacağını anlamışlardı. En azından Fletcher öyle hissediyordu. Olivia şimdi korkuyla kaçıyor.

Kapıdan çıkarken, Simon'ın soyadını hâlâ vermediğini fark etti. Artık daha fazla çaba sarf etmesinin zamanı gelmişti. Simon'ın Olivia'ya zarar verdiği günler sona ermişti. Asıl soru şuydu: Adamı nasıl durduracaktı?

Fletcher dudaklarını büzdü, boş kapıya baktı. Sonra bir karar verdi.

O bu işle uğraşmıyordu.

Olivia çok önemliydi.

Koridordan yürüyüp Daniel'in ofisine girdi ve açık kapıya bir kez vurdu. "Hey."

Daniel, Fletcher'ın ifadesini görünce başını dizüstü bilgisayarından kaldırıp kaşlarını çatı.

"Kapıyı kapat," dedi kardeşi.

YİRMİ BÖLÜM

"Bunlar senin uğraşacağın insanlar değil, Fletcher," dedi Daniel, hala ona kaşlarını çatarak.

Başını salladı.

Sadece o lanet olası numaralarını istiyordu. Daniel'a her şeyi anlatabilseydi anlatırdı ama lanet olası politika onu durdurdu.

"Anlıyorum. Hâlâ bilgilerini istiyorum."

Birkaç hafta önce Daniel şantajla karşı karşıya kaldığında, özel bir güvenlik şirketinin yardımını almıştı. Fletcher, kendilerine yardımcı olan suçlayıcı ayrıntıları nasıl öğrendiklerini bilmiyordu ve bilmemesi daha iyiydi.

Bazı şeylerin söylenmemesi daha iyiydi.

Simon Her kimse, aklını kaçırmaması için korkutulmaya ihtiyacı vardı ve bu şirketin bunu başarabileceği anlaşılıyordu.

Fletcher, soyadıyla nerede çalıştığını öğrenip onu işten attırabilirdi, ama adamın bunu hemen anlayıp misilleme yapacağını düşünüyordu. Başka bir iş bulması uzun sürmezdi ve Fletcher'ın ters tepmeden yapabileceği iyiliklerin sayısı sınırlıydı.

Ayrıca, küresel medya şirketleriyle ters düşmek, Dufort Otelleri adına oynayabileceği veya oynayabileceği bir koz değildi.

Olivia için bile değil.

Bu sadece onun şirketi değildi ve ailenin mirasını ve geçim kaynağını riske atmak ateşle oynamak olurdu. Özellikle de Simon gibi adil davranmıyormuş gibi görünen biriyle.

"Bana neler olduğunu anlatmak istiyor musun?" diye sordu Daniel, sandalyesine yaslanarak.

"Hayır" diye cevap verdi.

"Bu Olivia ile ilgili, değil mi?"

Daniel'in, onun ofisine uçtuğunu gördükten sonra her şeyi toparlayacağını biliyordu. Kardeşi aptal değildi.

Yalan söylemek yerine dürüst olacaktı.

Bir noktaya kadar.

"Evet. Ona kişisel bir konuda yardım ediyorum," diye cevapladı.

Daniel ona inanmadı; ifadesinden belliydi ama nedense inanmadı.

"Ucuz değiller."

Fletcher bir kahkaha attı. "Sanırım karşılayabilirim."

Kardeşinin paradan bahsetmesine bile şaşırmıştı.

"Büyük paralardan bahsediyorum, Fletch."

Her neyse.

"Bana bilgilerini verecek misin, vermeyecek misin?" Ayağa kalktı. "Vermezsen, başka bir çözüm bulurum."

Daniel lanet etti.

"Bunu bilmem gerekiyorsa ya da yardımına ihtiyacın varsa, sorman gerek." Telefonunu çıkardı ve ekranı kaydırıldı.

Telefonu çaldı.

Daniel, iletişim bilgilerini iPhone aracılığıyla kendisine göndermişti.

Black Hawke Güvenlik.

Fletcher başını salladı. "Teşekkürler."

"Onlarla iletişime geçtiğiniz anda kendinizi gözetim altında sayın. İşleyişleri böyle," dedi Daniel. "Sonunda aldığım hoş bir sürpriz."

İsa.

"Ciddiyim Fletch. Bir terslik olursa hemen bana gel."

"Anladım." Fletcher gitti.

Damarlarında suçluluk duygusuyla ofisine döndü. Daniel'a olup biteni itiraf etmenin zamanı geldiyse, o da şimdiydi. Daniel için gerçeğin bir kısmını atlamak istemiyordu ama önceliği Olivia'yı korumaktı.

Simon durdurulana kadar, Dufort Otelleri'nin hangi politikalara sahip olduğunun bir önemi yoktu. Olivia'nın kızını bir kez daha kaybetmesine izin vermeyecekti.

Onun yüzünden değil, başka bir sebepten değil.

Ama bunu iyice düşünmesi gerekiyordu. Black Hawke gibi bir örgütü işe almak ciddi bir hamleydi. Tam olarak olağan yasalara göre çalışmıyorlardı. İşleri bu şekilde hallediyorlardı.

Fletcher'ın Olivia'ya karşı hisleri güçlüydü. Hayal edebileceğinden çok daha güçlüydü. Olivia'nın kendisine ait olduğunu hissediyordu ve onu korumak onun göreviydi.

Önlerinde bir sürü engel vardı ve ne yazık ki kardeşi Daniel de onlardan biriydi.

O sadece, bu işin sonunda ilişkilerinin bozulmamasını umuyordu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

"Hadi bakalım Bay Dufort. Bir uzun siyah."

"Teşekkür ederim Scarlet," dedi Fletcher, e-postalarından başını kaldırmadan.

Black Hawke ofisine bir mesaj taslağı hazırlamıştı ama Perşembe günüydü ve hâlâ göndermemişti. Onu neyin engellediğinden emin değildi. Belki de Simon, kızına bir fotoğraf göndermekten başka bir şey yapmadığı içindi.

Açıkça dile getirilmemiş bir tehdit olmasına rağmen, bu pek de yasadışı değildi.

Fletcher, Simon'la bir konuşmanın faydalı olup olmayacağını merak etti. Olivia bundan hoşlanmayacaktı ama bazen erkek erkeğe bir konuşma her şeyi netleştirebilirdi.

Yani adamı korkutmayı amaçlıyordu.

Fletcher uzun boylu, yapılı ve güçlü bir iş adamıydı. Hangi açıdan bakarsa baksın, konuşma onun lehine gidecekti. Öyle olmasını sağlayacaktı.

Tabii adam eşyalarını toplamıyorsa.

Bu yüzden, bir grup eski denizciyi işe almadan önce, daha centilmence bir yaklaşım benimsemek faydalı olacaktır.

Ve bu terimi son derece gevşek bir şekilde kullanıyordu.

Ama bunu yapabilmesi için Simon'ın lanet soyadına ihtiyacı vardı.

"Ah, Olivia da sen gelmeden önce aradı," dedi Scarlet.

Başını kaldırdı.

"Migreni olduğu için evde, bu yüzden bugün ofise gelemeyecek."

Garip.

Scarlet kapıyı arkasından kapattı. Fletcher sandalyesine yaslandı. Olivia'nın migreni yoktu ve onun için çalıştığı iki yıl boyunca sadece iki gün hastalık izni almıştı.

İkisi de Sammy'ye bakmak için gitmişti.

Fletcher iç çekerek işine koyuldu, olup biten her şeyden dolayı stresli olduğunu ve sadece bir günlük tatile ihtiyacı olduğunu düşündü. Onu suçlamıyordu. Son birkaç gecedir iyi uyuyamamıştı. Onu yatağında ve kollarında görmek istiyordu.

Öğle vaktine doğru bu konuda daha fazla kaygılanmaya başladı ve onu aramaya çalıştı.

Cevap yok.

Öğleden sonra geç vakitlere ve üç telefon görüşmesinden sonra, konsantre olamadı. Scarlet'tan kalan toplantılarını iptal etmesini ve Frederick'ten arabayı getirmesini istedi.

"Bayan Olivia'ya mı gidiyoruz?"

"Evet," dedi derin düşüncelere dalmış bir şekilde. "Birkaç ev ötede dur," diye ekledi, endişelerinin farkında olarak. Simon onu izliyorsa, dışarıda park edilmiş lüks bir araba ona pek yardımcı olmazdı.

Ürkütücü herif.

Tom Ford ceketini çıkarıp Prada kravatını çıkardı ve gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırdı. Dışarıda hava daha serindi ama daha rahat bir görünümün ona günlük bir iş adamı görünümünü kazandıracağını umuyordu.

Rolex'ine baktı ve kalabileceğine karar verdi. Frederick orada olsa bile onu arabada ortalıkta bırakamazdı.

Yüz bin dolara yakın bir değerde değil.

Arabadan inip üç kahverengi evin yanından geçerek Olivia'nın evine geldi. Koşarak merdivenleri çıktı ve kapıyı çaldı.

Ve bekledi.

Küçük bir ses duydu.

"Olivia, içeride olduğunu biliyorum. Lütfen aç." Ellerini ceplerine soktu. Dışarısı hiç sıcak değildi.

Kapı yavaşça birkaç santim açıldı ve kızarmış, şişmiş gözler onun gözleriyle buluştu.

Kaşlarını kaldırdı ve kapıyı ardına kadar açtığında onu eski bir eşofman ve sweatshirt giymiş halde buldu.

"Neyin var? Gerçekten hasta mısın?"

Ondan uzaklaşıp evin içine doğru yürürken korkunç görünüyordu.

O da onu takip etti.

"Olivia. Konuş benimle."

Dönüp kollarını kendine doladı. "Hayır. Hasta değilim. Eski sevgilimden bıktım!"

Durup baktı. Saçlarına sanki hiçbir şey yapmamış, sadece ellerini saçlarının arasından tekrar tekrar geçirmiş, her yerinden kırmızı spiraller çıkmış gibiydi.

Bir şeyler ters gidiyordu.

"Ne oldu?" Birkaç adım atıp onu kollarına aldı. Kız göğsüne yığıldı ve ellerini sırtında aşağı yukarı gezdirirken kızın sessiz gözyaşlarını hissetti. "Lütfen söyle bana."

Sonra kaskatı kesildi ve geri çekildi.

"Beni aradı. Fotoğrafları medyaya sızdırmakla tehdit ediyor." Hıçkırarak ağladı.

Fletcher, yüzündeki saçlarını geriye atarak ona baktı ama kadın ondan uzaklaştı.

"Bunu yapma," dedi, fiziksel olarak reddedilmesi göğsünü sıkıştırıyordu.

"Fletcher, Tanrı aşkına. Bunun ne anlama geldiğini anlamıyor musun? Senin ve benim için," diye bağırdı. "Fotoğrafları sızdıracak. Daniel, yönetim kurulu, İK, herkes öğrenecek. Bu bir medya felaketi olacak. Manhattan'ın Playboy'u, çalışanıyla ilişkiye girecek. İstifamı isteyecekler."

Kahretsin.

Simon, kızlarının velayetine itiraz etmek için gerekçelere sahip olacaktı. Ama mesele bundan ibaret değildi. Şirketini ve tüm çalışanlarını korumak onun görevi ve sorumluluğuydu. Özellikle de bu durumun itibarları için bir tehdit oluşturduğu ve pazarlama direktörü olduğu düşünüldüğünde.

"Aman Tanrım, bana bundan ne zaman bahsedecektin?" diye homurdandı. "Böylece gününbirlik izin alıp sessiz kalamazsın."

Ona bir bakış attı.

"Ciddiyim Olivia. İlişkimiz ne olursa olsun, bu Dufort Otelleri'ni ilgilendiriyor ve bu konuları benimle konuşmak senin görevin."

"Şaka mı yapıyorsun? Benim görevim kızımı korumak. Her şeyden önce."

Haklıydı ama kendisi de haklıydı.

Bunu görmekten çok korkuyordu. Simon onun bakış açısını anlamadığı için değil, ama Olivia'nın zihnini o kadar çok karıştırmıştı ki, Olivia sadece soruna odaklanabiliyordu ve bundan kurtulmanın bir yolu yoktu.

Ellerini saçlarının arasından geçirdi.

"Rütbemi kullanıyorum. Bana bu adamın kim olduğunu söylemelisin. Kimin için çalışıyor? Adını söyle."

Öfkeyle başını salladı.

"Simon Mantle. New York Today'de çalışıyor."

"Bunu ona mı sızdıracak? Öyleyse Frank'i ararım," dedi gazetenin editöründen bahsederek.

Olivia saçlarını eliyle düzelterek kaosun daha da büyümesine neden oldu.

"Bilmiyorum. Herkese gönderebilir. Frank bunu anlayacak ve hemen katılmak isteyecektir. Çok büyük bir haber. Sen medya malzemesisin."

Fletcher kanepenin arkasına yaslanıp küfretti. İnsanların kiminle yattığıyla bu kadar ilgilenmesi kesinlikle saçmaydı. Arkadaşlık karşıtı politikası olan bir kuruluştaki ofis aşkı mı? Daha da sulu.

"İstifa edeceğim," dedi Olivia. "Aslında bunu istifam olarak kabul et."

Ne oluyor be?

Doğrudu. "Hayır, kesinlikle değilsin. Kabul etmeyeceğim. Bunu bir şekilde halledelim."

Başını salladı.

"Olan oldu. Bütün gün bunu düşündüm. Yakalandık. İkimiz de bunun büyük bir risk olduğunu biliyorduk ve yine de

yaptık," dedi. "Avukatımla görüşüp bir strateji geliştirmem gerek, böylece Sammy'yi kaybetmem."

"Seni bırakmayacağım. Daniel'la konuşacağım," diye homurdandı.

"İkimiz de onun bu konudaki hislerini biliyoruz." Kaşlarını çattı. "Ya beni kovacak ya da istifa etmemi isteyecek. Ben sadece hepimizi bu acıdan kurtarıyorum."

Siktir, siktir, siktir.

Daniel'in tavrı konusunda haklıydı. Yine de fotoğraf henüz sızdırılmamıştı ve çoğunluk ve eşit hissedar olarak Daniel, onu dinlemek zorundaydı.

Olivia öne çıkıp elini onun koluna koydu. "Fletcher. Bitti. Bu. Biz. Ben. Gidiyorum."

HAYIR.

HAYIR!

Onun kendisini rahatlatmasını izlerken teni ter içinde kaldı. Onu kollarına çekti. "Hayır, Liv. Bunu yapma. Bu, durumu daha da kötüleştirip poliseyi iptal ettirmemiz için bir fırsat olabilir."

Geri çekildi.

"İşimi umursamıyorum. Kızımı yanımda tutmakla ilgileniyorum," dedi. "Ama bunun sana vereceği tüm sıkıntılar için üzgünüm."

Ondan özür mü diliyordu?

"Boş ver Liv. Dur. Seni kaybetmeyeceğim. Bunun üstesinden gelebiliriz," diye çıkıştı.

Bir adım daha uzaklaştı ve başını salladı.

Ona dik dik baktı.

"Bunu yapma." Aradaki mesafeyi kapatırken sesi neredeyse yalvarıyordu.

Elini kaldırdı. "Hayır. Gitmen gerek. Gitmelisin. Burada kalamazsın. Sammy yakında eve dönecek."

Bu yüzden?

Kızıyla iş etkinliklerinde defalarca karşılaşmıştı. Kızının tamamen kapanıp bağlantısını kestiğini görünce öfkesi teninin altında kaynamaya başladı.

"Demek bu kadar mı? Bitti. Dufort Otelleri'nden ayrılıyorsunuz ve sahip olduklarımızın hiçbir anlamı yok. Hiçbir şey mi?"

Yere baktı.

"Olivia!" diye bağırdı ve gözleri duygu dolu bir şekilde onunkilere kaydı. "Geçen hafta sonunun senin için hiçbir şey ifade etmediğini söyleme. Senin içinde sevişiyordum. Bana bakışını gördüm. Seni hissedebiliyordum."

Eli ağzına gitti.

Fletcher orada durup bekledi. Onun yanına gelmesini bekliyordu. Ama kadın bunun yerine başını salladı ve ona bakmayı reddetti.

"Senden Sammy ile benim aramda seçim yapmanı istemiyorum. Sana yardım edeceğime güvenmeni istiyorum. Seni koruyacağıma güvenmeni istiyorum." Sesi öfke ve acıyla boğuktu.

Gözlerinden yaşlar boşanırken başını sallamaya devam etti.

Fletcher yumruklarını sıktı, ona doğru gitmemek için tüm vücudunu gerdi. Tüm içgüdüleri onu korumak için haykırıyordu.

Ama buna izin vermedi.

"Fletch... Yapamam."

"En iyi avukatları, en iyi güvenceleri karşılayabilirim. Seni ve Sammy'yi yanıma alabilirim. Hatta seni korumak için seninle evlenebilirdim bile."

Olivia'nın gözleri onun gözlerine kaydı, ağzı açık kaldı.

"Ne?" diye soludu.

Ona doğru bir adım attı.

"Sana aşık oluyorum Olivia." Daha kısık sesle konuştu. "Beni kendinden uzaklaştırma."

Onu kollarına almaya bir adım kala, hızla uzaklaştı.

Allah kahretsın.

"Yapamam. Bunu yapamam." Sırtını ona döndü ve ellerine kapanıp ağladı.

Damarlarında acılar dolaşırken, sırtına bakakalmıştı. Kadın onu reddetmişti. Adam neredeyse evlenme teklif edecekti. Ona aşık olduğunu söylemişti ve kadın ondan uzaklaşmıştı.

Odanın her yerine ve hiçbir şeye bakmadan, deli gibi kendi kendine başını sallamaya başladı.

Onu sevmiyordu.

Bir şeyler hissettiği belliydi ama bu aşk değildi.

İşte bu yüzden ilişkiye girmiyordu. Çocukluğunun her günü annesinin gözlerindeki acıyı görmüştü. Şimdi ise tam bir aptal gibi, onu asla sevmeyecek birine aşık oluyordu.

Yüreği göğsünün içinde ölümcül bir şekilde soğudu ve katılaştı.

"İstifanızı yazılı olarak göndermeniz gerekiyor." Sesi hiçbir duygudan yoksundu. "Şu koşullar altında ihbar sürenizi hesaplamanıza gerek kalmayacak."

Gözlerini silerek döndü ve konuşmaya başladı. Adam elini kaldırıp başını salladı.

"Hoşça kal Olivia."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Olivia kendini toparlayıp Sammy'ye akşam yemeği hazırladı ve onu yatağa yatırdı.

Sonra parçalandı.

Dušta sessizce hıçkıra hıçkıra ağladı. Sonra yatağa girip yüzünü yastıklara gömdü ve hiçbir şey kalmayana kadar ağladı.

Şimdi karanlıkta tavana bakarak yatarken, görebildiği tek şey Fletcher'ın ona aşık olduğunu söylediği anki yüzüydü.

Bunu ona nasıl yapabildi?

Bunun sadece bir ofis aşkı olduğunu düşündüğünde her şey çok daha kolaydı. Adam, sosyal çevresinin tamamen dışında, zengin ve güçlü bir adamdı. Asla çalışmazlardı. Üvey çocuk istemiyordu. Başkasının çocuğu.

Fletcher gibi adamlar senatörlerin kızlarıyla, sosyetik kişilerle, Harvard mezunlarıyla veya başarılı girişimcilerle evlenirdi. Hiçbir varlığı ve birikimi olmayan, ipoteğini bir gün bile, hatta bir hafta bile ödeyemeyen bekar bir anneyle değil.

Onu sevemezdi.

Neden onunla evleneceğini söylediğini bilmiyordu. Suçluluk mu?

Ve yine de, tek bir an için, neler başarabileceklerini görmüş ve umutla dolmuştu. Sonra gerçeklik onu tokat gibi çarparak şimdiki ana geri döndürdü.

Fletcher onun bunları kastettiğini düşünse bile, buna izin veremezdi.

Önümüzdeki birkaç ay tam bir kabus olacaktı. Avukatı muhtemelen tüm birikimlerini sömürecekti, ama şanslıysa kızı hâlâ yanında olacaktı. Ve hiçbir şey bundan daha önemli değildi.

Hatta kırık kalbi bile.

Yuvarlanıp gözlerini kapattı.

Hayatında en az on iki yıl daha hiçbir erkek olmayacağını anlaması gerekiyordu. Simon kötü, deli bir insandı ama onu delirtiyordu.

Sammy'yi elinde tutabilmek için yapmayacağı şey yoktu.

Belki de ona karşı olan bu husumetten vazgeçip başka birini bulurdu. Ya da belki de vazgeçmezdi, ama Sammy on sekiz yaşına gelene kadar onu elinden alabilirdi.

Yasal olarak değil.

Ama hiçbir zaman kanunun önüne geçmesine izin vermedi.

Ve Sammy ile ortadan kaybolmak gibi daha da kötü bir şey yapmayacağına güvenmiyordu. Nerede çalıştığını, Emma'nın nerede çalıştığını bilmek ve ikisinin de üzerinde, tıpkı onun üzerinde olduğu gibi, gözlerinin olması faydalıydı.

Bir kabustu ama katlanılabilirdi.

Fletcher'la Hamptons'daki verandada otururken, sanki dünyada her şey yolundaymış gibi hissettiğini hatırlayınca gözyaşları yanaklarından aşağı aktı. Ait olduğunu ve önemsendiğini hissetmişti.

Masa'da ona en lezzetli çiğ balığı ve enfes tempuraları yedirirken yüzündeki ifade. Gurur, sevgi, neşe.

Belki de onu seviyordu ya da ona aşık oluyordu? Onu bıraktığı için aptaldı ama onları korumak onun görevi değildi. Sammy onun bakımındaydı ve Olivia'nın ihtiyacı olan son şey, bir hafta sonundan uzun sürmeyen ilişkiler geçmişi olan bir adama bağımlı olmaktı.

O ürktü.

Onun hakkında böyle şeyler düşünmekten nefret ediyordu ama gerçektir. İyi bir adamdı, bunu biliyordu ama mantıklı olması gerekiyordu.

Simon adında yanlış bir karar vermişti ve Sammy'nin hayatını etkileyecek başka bir aceleci karar almayacaktı.

Hayır. Bunu kendisi yapmak zorundaydı.

İstifa etmek tek seçenektir.

Bir şekilde başka bir iş bulacaktı, başka bir şey de olsa.

Ve sonunda Fletcher Dufort'u unutacaktı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Fletcher bardağının dibindeki buzu döndürdü. Özür dilemesi gerekirdi ama bunun yerine Five Stones lansmanında saçma sapan sohbetler edip sahte gülümsemeler sergiliyordu.

Premium cin üreticisi onlarca yıldır onların tedarikçisiydi ve etkinlikleri genellikle çok keyifli geçiyordu.

Bu gece, cin çeşmesine ve neredeyse çıplak cinci kadınlara rağmen Fletcher'ın havasında değildi.

Olivia ile yaptığı konuşmayı kafasında milyonlarca kez canlandırmıştı. Duyguları lanet olası bir sarkaç gibi oradan oraya savruluyordu.

Bir an göğsü acıyordu, bir sonraki an ona öfkeleniyordu. Onu arayıp onu sevdiğini itiraf etmesini istemek istiyordu.

Sonra kendine bir nutuk çekti. Kadın onu reddetmişti. Gerçekle yüzleşmek zorundaydı.

Olivia Miller onu istemiyordu.

"Fletcher?" dedi bir ses.

"Ha, özür dilerim?" Gözleri tekrar yanında duran kadına odaklandı.

Lucy Güzelavrat Otu.

Five Stones'un genel müdürüydü ve güzel bir kadındı. Hırslı, başarılı ve seksi bir İtalyan aksanına sahipti. Birçok kez, işleri yatak odasına taşıma noktasına gelmişlerdi ama asla bunu başaramamışlardı.

Nedenini söyleyemedi.

Daha iyi seçenekler mi? Muhtemelen.

"Bu gece dikkatin dağılmış görünüyor, Fletcher." Kırmızı ojeli elini onun siyah Dolce & Gabbana ceketine koyduğunda aksanı daha da belirginleşti.

Lucy çok zekiydi ama her zamanki neşeli tavrından eser yoktu. Lucy, onun kendisiyle kişisel meseleleri tartışmayacağını bilmeliydi.

Dufort Otelleri'nin arkadaşı değil tedarikçisiydiler.

"Bu gece başarılı geçti. Yeni botanik tatların otel misafirlerimiz arasında popüler olacağından eminim." Elini cebine sokup başını sallarken, yanından geçen bir garson boş bardağını alıp yerine taze bir Macallan koydu.

"Seni hâlâ karanlık taraftan vazgeçiremediğimizi görüyorum." Sırıttı.

"Korkarım bu gece olmaz." Viskiye dudaklarına götürdü.

Hele ki cin hakkındaki söylentiler doğruysa.

Ağlayan meyve suyu.

İhtiyacı olan son şey daha fazla duyguydu. Onları bastırmaya çalışıyordu, abartmaya değil.

Aşık olmak onun beklediği gibi bir şey değildi.

Hatta aşık olmayı bile beklemiyordu.

Belki bir bakıma öyleydi, ama Fletcher bunun kendisine sırlıslıkla aşık bir kadınla olacağını ve karşılığında onu seveceğini düşünüyordu. Yani, kontrolün kendisinde olduğunu hissedecek ve...

Aslında her zaman karşılığında sevileceğini hayal etmişti.

Karşılıksız aşk mı? Hayır.

Kimin aklına gelirdi ki?

"Manhattan'ın Playboy'u" reddedildi.

Aptalca bir lakap.

"Endişelenme. Gece daha yeni başlıyor. Akşam bitmeden yüzüne bir gülümseme kondurabileceğimizden eminim." Ona doğru eğildi.

Fletcher başını eğdi.

Lucy sadece flört etmiyor, aynı zamanda ona teklifte de bulunuyordu.

Belki de ihtiyacı olan buydu?

İKİ SAAT SONRA başı dönmeye başlamıştı. Kolay kolay sarhoş olmazdı ve içkiyi genelde iyi tutardı ama yine de içtiklerini geri püskürtüyordu.

Ve onları karıştırıyordu.

Cin içmeye başladığı anı hatırlayamıyordu ama Lucy'nin kutlamak için ellerini havaya kaldırdığını ve partinin yönünü değiştirdiğini hatırlıyordu.

Müzik daha da yüksek sesle çalmaya başlamıştı.

Giysiler kaybolmaya başlamıştı.

Ve aynı şekilde çekingenlikler de vardı.

Üstsüz kadınlar cin çeşmesinde tembellik ediyorlardı ve bir adam kravatını gevşeterek çeşmenin kenarında oturuyordu ve evet, bir meme ucuna sokuluyordu.

Aman Tanrım.

New York'ta bir seks partisi.

Ayaklarına baktı ve dans ettiğini fark etti. Hayır. Dans etmiyordu. Ama görünüşe göre bu gece dans ediyordu.

Lucy, takım elbise ceketini çıkarmıştı ve vücudunu saran beyaz elbisesi, onun önünde baştan çıkarıcı bir şekilde dans ederken en güzel yanlarını sergiliyordu. Üzerinde iç çamaşırı olmadığı belliydi.

Yaşlı Fletcher onu bir masaya kaldırmış, tasarımcı kumaşını içeri sokmuş ve amını yalamış olabilir. Tamam, tamam, Sarhoş Bu Gece Fletcher da bunu düşünüyordu.

Neden olmasın... Olivia artık onun vajinasına yaklaşmasını istemiyordu.

Lucy de muhteşemdi. Hiç şüphe yoktu. Uzun, koyu saçları parlak dalgalar halinde sırtının ortasına kadar iniyordu. Zengin, başarılı ve İtalyandı.

Sevilmeyecek ne vardı ki?

Aşk değil... siktir et aşkı.

Şehvet.

Arzu.

Tüm o güvenli kelimeler.

Lanet olsun, aşk. Bir daha o pisliğe yaklaşmayacaktı.

Olivia'dan ziyade Lucy'yle daha iyi durumdaydı.

Olivia'yı ve o kocaman ağzını da sikeyim.

Sıcak ağız.

Islak, sıkı ağzı.

Ağızlar sıkı mıydı?

Belki de ancak büyük bir horozun olsaydı.

Güzel bir soruydu.

Siktir... gerçekten cin içmemeliydi.

Lucy'ye uzandığında başı döndü, Lucy de kollarında döndü. Hızlı ritme ayak uydurup birlikte şarkı söylediler, başlarını arkaya atarak. Sonra da korkunç seslerine güldüler.

"Bak. Cin eğlencelidir." Kadın güldü ve adam da sırtımdan edemedi.

Bir cin sırtışı.

Aman Tanrım.

İçsel şakaları bile kötüleşmeye başlamıştı.

"Tehlikeli," diye cevapladı başını sallayarak.

Şarkı bitti ve dans pistinden ayrılıp çeşmenin yanından geçtiler. Lucy çeşmeye bir göz attı ve elini çekti.

"Hayır," diye cevapladı gülerek. "Orada bir fotoğrafımız olsun, internette her yere dağılır."

Lanet olsun akıllı telefonlara.

Yeter ki biri bunu sosyal medyada paylaşsın, kitle iletişim araçları bunu alıp bir haber olarak yayınlasın.

"İtibarını geri kazanabilir." Lucy göz kırptı. "Sadece söylüyorum. Bir süredir oyundan uzak kaldın."

Doğruydu. Olivia'dan önce aylarca bir kadınla yatağa girmemişti. Ona takıntılı olmuştu. Bakın, bu onu nereye getirmişti.

Fletcher, Daniel ve Harper'ın odanın diğer ucunda vedalaştıklarını görünce gözlerini kırıştırdı. Daniel ona el salladı.

Fletcher da el salladı.

"Benim itibarım gayet iyi." Lucy'ye doğru eğildi ve göz kırptı.

Hepsinin konuştuğu bir Facebook grubu var mıydı? Mesela, bu hafta Fletcher'la kim yattı?

Öf. İşte bu yüzden içmeye devam etmesi önemliydi. Umursamadığında hayat çok daha anlamlıydı.

"Bir sonrakine meyve aromalımasını deneyelim, olur mu?" diye önerdi.

Lucy eğildi, yüzleri neredeyse burun buruna geldi. "Ah, hayır canım. Sanırım Şeftali Kızarıklığı'na hazırsın."

Eli, onu sabitlemek için kalçasına kondu. Sonra, ne yaptığını anlamadan Lucy dudaklarını onun dudaklarına bastırdı.

Donup kaldı.

Onun takdiri hak ediyordu, pes etmedi. Vücudu onunkine karıştı ve otomatik bir tepki olarak, kolları onu sardı.

Dudakları açıldı ve içeri kaydı.

Öpüşüyorlardı.

Aniden kendini gerçekten ayık hissetti. Bir olay çıkmaması için aniden geri çekildi. Sonuçta bu onun etkinliğiydi.

"Bunu çok uzun zamandır yapmak istiyordum," dedi Lucy, gözleri şehvetle parlıyordu.

O da öyle yapmıştı.

Olivia öncesi.

"Evet" diye cevap verdi.

Evet?

Neydi bu adama böyle?

Bir eli pantolonunun altına doğru kaydı ve kumaşın üzerinden penisini kavradı. Sonra dudakları aralandı.

"Ah. Seni, biraz içkinin seni yavaşlatmasına izin verecek bir adam olarak seçmezdim." Başını eğdi ve ona üstünlük taslayan bir sırıtış attı.

Fletcher, kadının eli uzaklaşınca pantolonunu düzeltti. Henüz yarı sertleşmişti.

Nedenini biliyordu.

"Genellikle değilim. Kişisel algılama."

Başka bir deyişle, lütfen yap. Eğer o bir orospu olacaksa, o da bu oyunu oynayabilirdi.

Lucy, sanki hayatın en büyük sırrını çözmüş gibi ona gülümsedi. "Aman Tanrım. Fletcher Dufort. Birine aşıksın. Kim o?"

Ona kendi işine bakmasını söyleme isteği dilinin ucundaydı. Yine de Five Stones'la iyi bir ilişki sürdürmesi

gerekiyordu, bu yüzden laf cambazlığı yaparak sohbetten sıyrıldı.

"Hayır, haklısın. İlaç kullanıyordum ve bu gece bu kadar içmemeliydim."

Göğüslerine hafifçe vurup elini orada bıraktı. "Başka kimse yoksa, eminim seni çok daha zor bir duruma sokabilirim."

Kahretsin, kaçmalıydı. Güzel bir kadın olabilirdi ama Lucy'nin değil, Olivia'nın gözlerine bakmak istiyordu.

Veya herhangi birinin.

Olivia Miller'ı atlatması uzun zaman alacaktı ama atlatacaktı. Bir gün.

Lanet olası aşk.

ERTESİ SABAH, New York Times onun ve Lucy'nin bir fotoğrafını yayınladı. Beklenmedik bir durum değildi. Her dışarı çıktığında ve konuştuğu her kadınla birlikte fotoğraflanıyordu.

Yine de bu cinsel görünüyordu. Poz verilmiş gibi değildi.

Doğru olan da buydu.

Ama hiçbir şey olmamıştı.

Bir fotoğrafın kendini açıklama fırsatı verdiği söylenemezdi. Buna alışkındı ve normalde umursamazdı. Ancak bugün Fletcher, Olivia'nın görüp görmediğini merak etti. Hayır, göreceğini biliyordu.

Onu üzmüş müydü?

Ona mesaj atmak istiyordu ama başı zonkluyordu.

Ne diyecekti ki zaten?

Ah, biliyorum umursamadın ama umurunda olsaydı bile Lucy Belladonna ile yatmazdım. Umarım sen de kimseyle yatmıyorsundur. Sevgilerimle, Fletcher.

Artık cin yok.

Durmadan.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Pazartesi sabahı Fletcher'ın ofisine girip kapıyı kapatan Daniel, "Neden aramalarımı görmezden geliyorsun?" dedi.

Sıkıca.

"Dün gece seni beş kez aradım, bu sabah da üç kez."

Fletcher aslında aklını kaçırmıştı.

Geçen hafta Olivia'ya onu sevdiğini söylemişti. Neredeyse evlenme teklif edecekti. Ama Olivia onu reddetmişti.

Lanet olsun ki onu reddettim.

Son on yılda birlikte olduğu yüzlerce kadından herhangi birine evlenme teklif edebilirdi ve daha bu sözler dudaklarından dökülmeden onlar da ona evet derlerdi.

Hayatın tipik bir örneği değil miydi bu? İsteddiği tek kadın ondan uzaklaşmıştı.

Artık ayılmıştı, her şey tekrar aklına üşüşmüştü. Bunların hiçbirisi hoşuna gitmiyordu. Fletcher, Simon'ın korktuğunu anlıyor ve onu suçlamıyordu. Simon bir psikopattı. Ama neden Simon'ın bunu düzeltebileceğini göremiyordu?

Siktir et şu politikayı.

Onunla yaşayıp evli olsaydı bu işe ihtiyacı olmazdı. Onun ihtiyaç duyabileceği tüm para ve kaynaklara sahipti. Bu ona pratik bir çözüm gibi gelmişti. Onunla çatı katında yaşıyor olsaydı, güvende ve korunaklı olduğunu bilirdi.

Arka planda Simon'la başa çıkmanın ve hatta onun uyuşturucu suçlamalarından adını temize çıkarmanın bir yolunu bulabilirdi.

Simon mahkemede yalan söylemiş olsaydı, yalancı şahitlikle suçlanabilirdi. Önlerinde her türlü seçenek vardı.

"Fletcher!"

Yukarı baktı.

"Söyleyeceğin bir şey var mı?" diye sordu Daniel.

"Olivia geçen hafta istifa etti," diye yanıtladı Fletcher, siyah deri yönetici koltuğuna yaslanarak. Olay olduğunda Daniel'a söylemeliydi ama bir kısmı buna dayanamamıştı.

"Güzel," dedi Daniel öfkeli bir ses tonuyla.

Ne?

"Neden?"

"Çünkü bunu aldım," dedi Daniel, önündeki masaya bir kağıt parçası çarparak.

Ah.

Yine o lanet fotoğraf.

Yukarı baktı.

"Bunu nereden buldun?" diye homurdandı ve onu kaptı.

"Dün gece bana anonim olarak e-postayla gönderildi. Seni aramaya çalışmamdan dakikalar önce. Beş kez!" diye bağırdı Daniel.

Fletcher elini yüzünün üzerinden geçirdi. Dün Olivia'ya defalarca mesaj atmaya yakinken telefonunu kapatmıştı. Eğer kapalıysa, telefonu tekrar açıp numarasını bulduğunda, kendini bu işten vazgeçirmek için biraz zaman kazanacağını düşündü.

"Olivia Miller olduğunu varsayacağım."

Fotoğraftaki kadının belirgin kızıl buklelerinden dolayı bunu sormak zorundaymış gibi.

"Elbette Olivia," dedi Fletcher iç çekerek. Ona karşı hislerini gizlemek için fazla rol yapıyordu. En azından kardeşlerinden. "Bak, eski sevgilisi bunu medyaya sızdırmakla tehdit ediyor. Kızlarının velayetini tamamen almaya alışıyor."

Sanki her şey açıklanmış gibi.

"Olivia için üzgünüm ama bu, ikinizin de kardeşlik karşıtı politikayı ihlal ettiğiniz gerçeğini değıştirmiyor. Tanrı aşkına, Fletcher. Sen pazarlama müdürüsün ve büyük bir hissedarsın," diye homurdandı Daniel. "Eğer -veya ne zaman- sızdırılırsa, tam bir medya kabusu olacak."

Sanki ona açıkça söylenmesi gerekiyormuş gibi.

Kaşlarını sinirli bir şekilde kaldırdı.

"İnsan Kaynakları politikalarımızdan çok bekarlığımıyla ilgilenecekler ve sen de bunu biliyorsun," dedi yüksek sesle, ayağa kalkarak. "Ve bu politika hakkında konuşmamızın zamanı geldi. Bu çok saçma ve artık gitme zamanı geldi."

"Hiçbir yere gitmiyor," diye cevapladı Daniel aynı şekilde yüksek sesle.

Ve işte oradaydı.

Daniel bu konu etrafında o kadar duygusal bir yük taşıyordu ki bunun ne kadar modası geçmiş olduğunu göremiyordu.

"Babamızla başa çıkmak için konuldu. İnsanların ofis aşkları sürekli oluyor. Artık 1985 değil."

Daniel'in gözleri kısıldı.

"Kadın düşkünlüğüyle ve şimdi de bu şekilde ne kadar büyük bir zarara yol açtığını biliyorsun! Ülke çapındaki her lanet olası medya ana sayfasında ve sosyal medya akışında olacağız!"

Ve eğer Fletcher'ın tahminleri doğruysa, küresel çapta da durum böyle olacak; ama o bundan bahsetmeyecekti.

"Benim horozumun ne yaptığı kimseyi ilgilendirmez," diye tükürdü ve Daniel derin bir iç çekti.

"Bunun zor olduğunu biliyorum. Ben de senin yerindeydim," -Fletcher'a yan yan baktı- "biraz, birkaç hafta önce. Bu, kim olduğumuz için ödediğimiz bedel."

Fletcher kardeşini iyi tanıyordu. Yakın bir aileydiler. Daniel'in güçlü bir adalet duygusu vardı, bu yüzden ona buradaki büyük resmi anlatması gerekiyordu.

Hunter ofisine daldı.

"Ne oluyor? İkinizin de koridordan bağırıldığını duyabiliyordum." Hunter onlara dik dik baktı ve kapıyı arkasından kapattı. "Neler oluyor?"

"Bu," dedi Daniel, Hunter'a fotoğrafı uzatırken, sonra ona bir sandalye uzattı ve ikisi de tasarımcı giysili bacaklarını açarak oturdular.

Sonra Fletcher'a dik dik baktılar. Fletcher içini çekip yerine oturdu.

"Ben bunu haftalar önce söyledim, sen inkar ettin," dedi Daniel.

Fletcher elini yüzünde gezdirdi.

"O zamanlar hiçbir şey olmamıştı. Sana yalan söylemiyordum. Onu istiyordum, elbette. Hatta, uzun zamandır ona aşkıttım ama kuralları biliyordum. Sonra bir gün—"

"Aşk romanı yeter artık," dedi Daniel başını sallayarak.

"Saçmalama Daniel," dedi Hunter, gözlerini Fletcher'a dikerek.

"Değilim. Lanet olası CEO benim. Detayları duymama gerek yok. İhtiyacımız olan şey, Olivia'nın eski sevgilisi fotoğrafı sızdırırsa bununla başa çıkmak için bir plan."

Haklıydı.

Kahretsın.

"Fotoğrafı kim çekti? Ve hafta sonu Lucy Belladonna ile birlikte değil miydin?" diye sordu Hunter.

Fletcher soğuk kahvesinin son yudumunu içerken keşke iki tane sipariş etseydim diye düşündü ve onu saçma sapan medya mırıltılarıyla savuşturdu.

İki kardeşi de ne demek istediğini anlayarak başlarını salladılar. Hepsi ana akım medyanın sürekli ilgi odağıydı ve bunların hiçbiri doğru değildi.

Olivia'nın eski sevgilisi çocuğunu ondan almaya çalışıyor. Yine. Bir keresinde, Olivia'ya ilaç verip evine uyuşturucu yerleştirmişti.

Daniel konuşmak için ağzını açtı ama Fletcher elini kaldırarak onu durdurdu.

"O uyuşturucu kullanmıyor ve onu işe aldığımızda neden arama sonuçlarında çıkmadığını bilmiyorum. Ama bu konu tartışmalı, o yüzden vazgeçin."

Daniel dudaklarını birbirine bastırdı ama bakışları masanın üzerinden Fletcher'ın devam etmesini talep ederek karardı.

"Eski sevgilisi Simon, New York Today'de muhabir. Kızının her hareketini izliyor ve aramızda neler olduğunu görüyordu.

Eve erkekleri götürdüğü gerçeğini kullanarak kızını tekrar elinden almakla tehdit etti."

"Erkekler mi?" diye sordu Hunter.

Fletcher başını salladı.

"Nefes almaktan, hatta biriyle çıkmaktan bile çok korkuyor. Onu kontrol ediyor."

"Evet, bu hiç hoş değil," dedi Daniel ensesini ovuşturarak. "Ne pislik herif. Simon şimdi işini kaybetti. Frank'i arayacağım."

Bok.

Daniel'in tavrının değişmesinden ne kadar mutlu olsa da, bu doğru yol değildi. Bunu artık anlıyordu.

"Bu adamın ne kadar dengesiz olduğunu henüz fark etmedin. Yapacağımız her şey, Sammy'nin annesi olup olmaması arasındaki fark anlamına gelebilir. Ve lanet olası bir psikopatla yaşamak."

Daniel lanet etti.

"Bu pisliğin seni ve Dufort Otelleri'ni çamura saplamasına izin vermeyeceğim," dedi Daniel ve ayağa kalktı. "Ne olursa olsun, bunu bu haftaki yönetim kurulu toplantısının gündemine ekliyorum. Sürpriz yok. Bu gemiyi böyle yönetiyorum. Hepiniz bunu biliyorsunuz."

Fletcher başını salladı.

"Öyleyse, kardeşlik karşıtı politikanın kaldırılması için oylama talep edeceğimi bilmelisin," diye homurdandı.

"Tartışmalı konulardan bahsetmişken. Olivia istifa etti," dedi Daniel.

"En azından kızı aldın." Hunter sırtıttı.

Pek sayılmaz.

"Biz... bitti," dedi Fletcher.

"Ne demek bitti?" diye sordu Hunter. "İkiniz de birkaç gece ateşli seks yapmak için kendinizi bu duruma mı soktunuz? Yani, anlıyorum ama bu Olivia'nın yapacağı bir şey gibi görünmüyor."

Hayır, olmadı.

"Evet, kızını kaybetmemek için hayatını yoluna koymaya çalışıyor. Asla istifa etmek zorunda kalmamalıydı." Daniel'a dik dik baktı.

"Hey, bu politikayı yürürlüğe koyduğumuzda oy birliğiyle aldığınız bir karardı."

"Yaklaşık on yıl önce," diye tersledi.

"Sammy konusunda ona yardım edemez misin?" diye sordu Hunter.

Hepsi, çalışanların eşlerini ve çocuklarını da yanlarında getirdikleri iş etkinliklerinde sevimli, kıvırcık saçlı Olivia minik beni ile tanışmıştı. Neşeli ve dikkat çekici bir çocuktı, bu yüzden kim olduğunu bilmemek zordu. Ayrıca Olivia, yönetici ekibiyle yakın bir şekilde çalışıyordu, bu yüzden Sammy hepsiyle defalarca sohbet etmişti.

Küçük bir çocuğun yaptığı kadar.

Başını salladı.

"Beni ya da yardımımı istemiyor," diye cevapladı Fletcher, kalemini masaya vururken kendini acınası hissediyordu, sinirliydi.

Oda sessizliğe gömüldü.

Başını kaldırdığında iki kardeşinin birbirlerine baktığını gördü. İkisinin de yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Sonunda Hunter ona döndü. "Aman Tanrım, Fletcher. Ona aşık mısın?"

Bir inilti çıkardı.

"Evet." Başını salladı, bunu kardeşlerinden saklamasının mümkün olmadığını biliyordu. Hepsi birbirini çok iyi tanıyordu. "Şimdi ofisimden siktir git. Yapmam gereken işler var."

Fletcher, Olivia'nın uzun süreli kişisel izinde olduğunu ekibe duyurduktan sonra Katy ile birkaç saat geçirdi. Gerçeği Katy'ye itiraf etmiş, gizli tutmasını rica etmiş ve onu olası bir medya fırtınasına hazırlamıştı.

Olursa.

Özetle, onların cevabı yorum yapmamak olacaktır.

Ellerinde sadece Olivia ile birlikte çekilmiş bir fotoğraf vardı. Elbette, sarılıp öpüşükleri belliydi, ama içlerinden biri konuşmadığı sürece bir haber olmazdı. Sadece magazin dedikodusuydu.

Deneyimlerine göre kendini savunmaya çalışmak sadece ateşe benzin dökmek anlamına geliyordu.

Olivia'nın da aynısını yapacağından emindi.

Günün geri kalanını e-postalarını kontrol ederek ve liderlik ekibi toplantısına hazırlanarak geçirdi. Toplantıda, kardeşleşme karşıtı politikanın iptal edilmesi konusunda kararlıydı.

Çünkü Olivia işinin elinden alınmasını hak etmiyordu ve istifa etmesine rağmen burada yaşananlar da böyleydi.

Ya bunu yapacağını ya da kovulacağını düşünmüştü.

Ayrıca, onun hayatında bir şekilde yer almasını istiyordu.

Sadece halkla ilişkiler müdürü olarak bile olsa.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Olivia, kızlar oturma odasında oynarken kahveyi Addison'ın önüne koydu ve yanındaki tabureye oturdu. Simon'ın onu ağırlama haftasıydı, ama o gece işinde bir etkinliği vardı, bu yüzden okuldan sonra Sammy'yi almaya gelmişti.

"İnanamıyorum. Yani inanabiliyorum ama yine de inanamıyorum," dedi Addison başını sallayarak.

Olivia'nın konuşacak birine ihtiyacı vardı, bu yüzden arkadaşına içini döktü. Üzüntü tek başına kaldıramayacağı kadar büyüktü.

Fletcher'ı görmeyeli günler olmuştu ve Lucy Belladonna ile birlikte çekilmiş fotoğrafı kalbine bıçak gibi saplanmıştı.

Gerçek şu ki, kalbi kırılmıştı.

"Biliyorum. İkimiz de aptaldık. Hayır demeliydim."

"Şey, Fletcher Dufort..." Addison sesini alçalttı. "Cehennem kadar ateşli. Şaşırmadım."

Olivia dudaklarında küçük, hüzünlü bir gülümsemeyle gülümsedi. "Evet, öyle. Ama aynı zamanda iyi bir adam."

Barda karşılaştığı bir yabancı değildi sanki. İki yıl birlikte çalıştıktan sonra Fletcher'ı iyi tanıyordu. Ve şimdi, birlikte geçirdikleri onca samimi zamandan sonra onu gerçekten tanıyordu. Hatta onu Hamptons'a, ailesinin evine götürmüştü.

"Ve Tanrı'dan daha zengin," dedi Addison. "Sienna, ayaklarını kanepeden çek!"

Sammy koşarak geldi ve Olivia, kızlara götürmeyi planladığı meyve suyu kutularını ona uzattı. Zihni odaklanmıyordu. Simon her an fotoğrafı sızdırabilir ve hayatları değişebilirdi.

"Aslında bir bakıma romantik sayılır," dedi Addison kahvesini dudaklarına götürürken.

"Nasıl yani?" diye sordu.

"Gerçekten anlamıyorsun, değil mi?" Başını iki yana sallayınca arkadaşı devam etti. "Sindirella gibi. Harry ve Meghan. Gerçek hayattan bir peri masalı."

Olivia kahvesini yuttu ve öksürmeye başladı. "Hiç de öyle değil. Meghan, Prens Harry ile tanışmadan çok önce zengin ve ödüllü bir oyuncuydu."

Addison omuz silkti. "Haber duyulursa medya da öyle görecektir. Her gün New Yorklu bir kız milyarder prensiyle tanışıyor ve..."

"Ve? Sonsuza dek mutlu mu yaşayacağız?" Olivia sinirle alay etti.

Herkes neden böyle düşünüyordu? Simon'ın ne kadar tehlikeli olduğunu bilen Addison bile.

"Fletcher fotoğraf hakkında ne dedi?"

Bakışlarını kaçırdı.

"İstifa ettim."

"Ne?" diye fısıldadı Addison, belli ki kızları korkutmamak için. Kızların meraklı küçük kafaları yine de ortaya çıktı. "Ne? Neden?" diye normal bir ses tonuyla tekrarladı.

"Çünkü öğrendiklerinde, şirket politikasını ihlal ettiğim için işten atıldım, böylece sicilim silinirdi. Simon bana karşı yetersizlik davası açmaya kalkarsa bu beni kurtarabilir." Alt dudağını ısırdı. "Ama yeni bir işe ihtiyacım var, hem de hemen."

"Ve seni durdurmaya çalışmadı mı?"

"Evet, elbette öyle yaptı. Hatta..."

"Eşit?"

Gözleri doldu.

"Tatlım, ne yaptı?" diye sordu Addison, eli Olivia'nın kolundaydı.

"Bana beni sevdiğini söyledi... ve evlenmemizi önerdi." İtirafını fısıldayarak söyledi, gözünden bir damla yaş süzüldü.

"Aman Tanrım," dedi Addison, elini göğsüne götürerek. "Onunla evlenmelisin."

Olivia sulu bir kahkaha attı.

"Çıldıırma. Simon'ın ne kadar deli olduğunu biliyorsun. Manhattan Playboy'u Fletcher Dufort'la bile evlenmeye cesaret etsem, bu onu düşünmeye bile değmeyecek bir yıkım yoluna sokar."

Addison başını salladı.

"Bak, bir keresinde yalan söyleyip seni uyuşturarak kurtuldu. Bu, tekrar yapacağı anlamına gelmez. Belki polisle konuşman gerekir? Ya da bir dedektifle? Ya da, bilmiyorum... ama seni böyle korku içinde tutamaz. Bu sağlıksız."

Olivia, odanın karşısındaki kızına baktı. Kızı, Barbie bebeğiyle oynuyor ve Disney kanalında bir dizi izliyordu. Sienna ise bebeğine yeni bir kıyafet giydiriyordu.

Ne kadar masum. Olması gerektiği gibi.

Eski kocasına karşı aşırı tetikte olduğunu ve muhtemelen aşırı endişeli olduğunu biliyordu. Mağdurlar böyle yaşıyordu.

Her sabah aklına gelen ilk şey, Simon'ın ne yapabileceği endişesiydi. Simon'a sebep olabilecek veya onunla uğraşma fırsatı verebilecek bir şey yapmış olabileceğini bulmaya çalışırdı.

Sammy'yi ondan almak için.

"Biliyorum. Ama bu benim hayatım. Onunla evlendim ve sonuçları bunlar," dedi.

"Fletcher'ı seviyor musun?" diye sordu arkadaşı.

Yüzünü düşürdü ve yavaşça başını sallamaya başladı.

"Önemli değil. Olsa bile, kendime o yola girme veya herhangi bir şey hissetme izni veremem," diye yanıtladı.

Addison başını salladı. "Sadece korkuyorsun ve bunu kendi başına yapmaya çalışıyorsun. Bence onunla konuşmalısın. Simon'la değil. Fletcher'la."

Olivia bunu yapamazdı.

Neredeyse bir hafta olmuştu ve onu deli gibi özlüyordu. Sesini duysa yıkılırdı. Her neyse, ilişkiyi bu şekilde bitirdikten sonra onunla konuşmak istemesi pek olası değildi.

Onu incitmişti ve vedası kalbini bıçak gibi kesmişti.

Onu bırakmak zorundaydı.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Fletcher, Çarşamba günü yapılan yönetici ekibi toplantısına damarlarında azim ve kararlılıkla girdi.

Daniel de yüzünde aynı kararlı ifadeyle içeri girdi.

Ah, bu eğlenceli olacaktı.

Hunter oturdu ve yönetici ekibinin geri kalanı odaya doluşurken ona bir bakış attı.

Son yirmi dört saat içinde ekip üyelerinin her biriyle iletişime geçmiş miydi? Evet.

Daniel de aynı şeyi yapmış mıydı?

Evet.

İşte bu oyun böyle oynandı.

Ancak Fletcher, takımın büyük bir kısmının olayları kendi istediği gibi gördüğünden emindi; ancak maç bitene kadar bundan asla emin olamazdınız.

"Tamam, başlayalım," dedi Daniel, özel asistanı Selena'ya ekrandaki gündemi göstermesi için başını sallayarak. "Hepinizin bildiği gibi," dedi Fletcher'a bakarak, "toplantının sonunda oylama yapılacak."

Yavaşça kaşlarını kaldırdı ve Daniel'in bakışlarını üzerine çekti.

Beni korkutmaya çalışma kardeşim.

Dufort kardeşlerin en büyüğü ve CEO pozisyonunda olsa da, bu onu ne kendisinden ne de Hunter'dan daha korkutucu kılmıyordu. CEO pozisyonu, Daniel'in kararlar almasını ve kuruluşun stratejisini yönlendirmesini gerektiren bir pozisyon ve işti. Politika ve daha geniş kapsamlı kararlar söz konusu olduğunda, bunlar tüm yönetici ekibi veya yönetim kurulu tarafından dikte ediliyordu.

Ya da her ikisi.

Bu, halka açık bir şirketin gerçeği.

Daniel şirketin tamamına sahip olsaydı, hikaye farklı olurdu.

Ama öyle yapmadı.

Toplantı her zamanki gibi devam etti ve Hunter'ın satış güncellemeleri, finans, insan kaynakları ve pazarlama konuları ele alındı. Fletcher güncellemeyi paylaştı ve ardından politikayı tartışma zamanı geldi.

"Son noktaya dalmadan önce başka bir şey var mı?" diye sordu Daniel.

Herkes başını salladı ve odadaki gerginlik arttı.

"Güzel, o zaman sanırım doğrudan konuya girebiliriz," diye atıldı Fletcher. "Kardeşimin de belirttiği gibi, hepiniz bunun neyle ilgili olduğunu biliyorsunuz." Daniel'a doğru bir bakış attı. "Çalışanlar için Kardeşlik Karşıtı Politika'yı oylamamızın üzerinden on yıl geçti ve bugün gruptan bunu tekrar değerlendirmesini istiyorum."

Birkaç kişi başını sallarken, diğerleri de garip bir şekilde su yudumladılar.

Herkes bunun kardeşler arasında bir çatışma konusu olduğunun farkındaydı.

"Biraz araştırma yaptım ve ABD'de kuruluşların yalnızca yüzde üçünün hâlâ bu tür bir politika uyguladığını gördüm."

Bir iki kişi yavaşça başını salladı.

"Doğru," dedi İnsan Kaynakları Direktörü Miranda. "Sektördeki birkaç meslektaşım ile konuştum ve iş yerindeki Y ve Y kuşağının artışıyla birlikte buna pek ilgi olmadığı anlaşılıyor."

Takımın birkaç üyesi bunu yazdı.

"Öyle olabilir, ama Dufort'ta bizim sahip olduğumuz geçmişe sahip değiller," dedi Daniel. "Sanırım hepimizin odadaki file bakmamız ve Dufort'un istihdam itibarının zorluk çektiğini anlamamız gerekiyor."

Fletcher da aynı fikirdeydi... on ya da beş yıl önce olsaydı.

Ki öyle de değildi.

"O günler geçti Dan," dedi Hunter. "Johnathan artık bu işte çalışmıyor."

Daniel başını salladı.

"Bu ün ne kadar sürecektir? Dufort Senior'ın bir süredir sorun çıkarmadığı kesin." diye konuştu finans direktörü Tony.

Uzun zamandır Dufort Otelleri'nde çalışıyordu, dolayısıyla kardeşler dışında birinin fikri varsa, onun fikri değerli olurdu.

"Birkaç ay önce neler yaşadığımı herkese hatırlatmama gerek var mı? Aman Tanrım," dedi Daniel başını sallayarak.

"Hadi ama Daniel, bu bir anormallikti ve bu politikanın amacıyla hiçbir ilgisi yoktu," diye çıkıştı Fletcher.

Öfkeli gözler onunkilerle buluştu.

"Bu sonuca nasıl vardığını anlatır mısın Fletcher? Bu odadaki herkesten daha iyi biliyorsun şantajın ayrıntılarını. Babamızın önceki bir çalışanıyla yaşadığı cinsel ilişki yüzündendi," diye çıkıştı Daniel.

Fletcher başını salladı.

"Onlarca yıl önce!" diye homurdandı. "Onlarca yıl, Daniel. Ve babamız, açıkçası, bir alçaktı. Yıl 2022."

İK müdürüne baktı. "Miranda, Me Too hareketi ve mevcut kültürümüz göz önüne alındığında, Dufort Otelleri'nde herhangi bir cinsel taciz yaşansa, personelin ses çıkaracağını güvenle söyleyebilir misin?"

Kaşlarını çattı. "Hem evet hem hayır. Hâlâ belirsiz bir alan."

Daniel sanki bir şeyi kanıtlamış gibi kaşını kaldırdı.

"Ancak bu politika," dedi, yanında getirdiği basılı kopyayı kaldırarak, "hiçbir fark yaratmıyor. Bu, çağımızın kültürel bir davranışı. Nihayetinde, bu politikayı sürdürerek, insanların gizlice dolaşmak veya taciz hakkında konuşmamak zorunda kalacağı bir ortam yaratıyoruz çünkü bu ters tepebilir ve işlerini kaybetme riskiyle karşı karşıya kalabilirler."

Eh, bunu hiç düşünmemişti. Daniel'in yüzüne bakınca, kardeşinin de aynı şeyi düşünmediğini görebiliyordu.

"Özellikle de üst düzey biriye. Çoğu durumda öyledir," diye ekledi Miranda.

Bıçağı daha fazla ileri götürmek istemiyordu ama madem buradaydılar, son sorusunu sordu.

"Ve Miranda, istihdam markası itibarı konusunda son anketlerimiz ne gösteriyor?"

Cevabı biliyordu.

Birkaç sayfa çevirip gözlüğünü burnunun üzerine itti. "Yüzde seksen beş. Ki bu," dedi, ona ve Daniel'a bakarak, "mükemmel."

Daniel derin bir iç çekti ve kalemını hızla dosyasına vurdu.

"Tamam, oy vermeden önce sorusu olan var mı?"

Hunter, "Bunu oylasak bile, tacize uğrayanların kendilerini güvende hissedebilmeleri için bir yol bulmalarını sağlayacak ne gibi destekler sağlayacağız?" diye sordu.

Şirket avukatı Brent, "Ve bu durum, üzgün çalışanların yararlanamayacağı bir durum" diye ekledi.

"Mükemmel noktalar" dedi Daniel.

Miranda, "Bu konuda bazı fikirlerim ve diğer kuruluşlardaki meslektaşlarımdan edindiğim bilgiler var. Personelin korunmasını sağlamak için Brent ile birlikte yeni politikalar ve prosedürler hazırlayabilirim," dedi.

"Eğer oylamayla reddedersek," diye ekledi Daniel.

Fletcher gülümsemesini bastırmak için dudaklarını birbirine bastırdı. Politika ölmüştü. Bunu herkes biliyordu.

Daniel yüzünü buruşturdu ve derin bir iç çekti.

"Kardeşleşme Karşıtı Politika'nın kalması gerektiğini düşünüyorsanız elinizi kaldırın."

Daniel ve Brent ellerini kaldırdılar.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Daniel. "Ve eğer kaldırılmasını ve henüz taslağı hazırlanmayan yeni politikalarla değiştirilmesini kabul ediyorsanız elinizi kaldırın."

Takımın geri kalanı ellerini kaldırdı.

Daniel, Fletcher'a dönüp başını salladı. "Fletcher, dileğin gerçekleşti. Bugünkü tartışmadan sonra mantıklı bir gerekçe duydum ve politikanın hâlâ bir değeri olduğuna inansam da oylarınıza saygı duyuyorum. Miranda, yeni politikayı hızla

uygulamaya koy. Pazartesi günü yeni çerçeveye birlikte bunu duyuralım."

Fletcher başını salladı.

Daniel, "Burada çalışan hiç kimsenin kendini risk altında hissetmesini veya uygunsuz davranabileceğini düşünmesini istemiyorum" diye ekledi.

Fletcher, "Ancak açık olmak gerekirse, çalışanlar arasında ilişkiler yaşanabilir ve Dufort Hotels'in, çalışanların davranışları veya performansları uygunsuz olmadığı veya işlerini etkilemediği sürece bu konuda söz hakkı yoktur" diye açıkladı.

Bazen sadece her şeyi açıkça dile getirmek işe yarıyor.

Daniel dizüstü bilgisayarını kapatıp başını salladı. "Lanet koridorlarda sevişmek yok."

Hunter homurdandı.

Daniel ona doğru yürürken Fletcher ayağa kalktı. El sıkıştılar.

"İyi oynadın. Ve hak ettin." Sonra kardeşi daha alçak sesle ekledi. "Git kız arkadaşını al."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Fletcher saatine yüzüncü kez baktı. Sammy'nin babasının evinde olduğunu ve Olivia'nın evde olmasını beklediğini biliyordu.

Ama öyle değildi.

Evinin önünde beklemek muhtemelen çılgıncaydı ama ona mesaj atmak istememişti. Dünkü toplantıdan sonra bütün geceyi onunla bu konuşmaya nasıl yaklaşacağını düşünerek geçirmişti ve bir cevaba yaklaşmamıştı.

Yani doğaçlama yapıyordu.

Onu tekrar reddedebileceğini bile düşünmüştü.

Bu sefer, Frederick'in dairesinin önüne park etmişti ve akşam boştu. Eğer baksa arabasını görebilirdi ama Frederick'in umurunda değildi.

Söylediklerini sadece birkaç dakika dinlemesini istiyordu.

Bir taksi yanaştı ve Olivia taksiden indi.

Aman Tanrım, o göz kamaştırıcı bir görüntüydü.

Dar bir mavi kot pantolon, kahverengi çizmeler ve uzun bir palto giymişti. Saçları yün bir şapkanın altında yarı yarıya gizliydi.

Taksi hareket etti ve kadın kahverengi taştan evine doğru merdivenleri çıkmaya başladığında durdu, sonra dönüp arabasına yaslanmış haldeki adama baktı.

Fletcher birkaç adım atıp önünde durdu. Gözleri duygu doluydu ve uzanıp parmaklarını yanağından aşağı kaydırmamak için büyük çaba sarf etmesi gerekti.

Gülümsedi. Bu, ona yardım etmek için burada olduğunu, onu üzmemek için olmadığını anlamasını umduğu küçük, sıcak bir gülümsemeydi.

Kadın da onun gülümsemesine karşılık verdi, sonra arkasını dönüp diğer basamakları çıktı.

O da onu takip etti.

Adam arkasında durup ensesine dokunmak için can atarken, titreyen ellerinde anahtarları saatlerce şıngırdıyordu. Sonunda içeri girdiler ve kapı kapandı.

Paltosunu ve şapkasını çıkarıp astı, sonra da onunkini aldı.

Sonra döndü.

"Merhaba," dedi yumuşak bir sesle.

"Liv," dedi boğuk bir sesle ve onu kollarına çekip alnını onun alnına yasladı, gözlerini kapatıp onu kokladı. "Tanrım, seni özlüyorum."

Kadını bıraktıktan sonra evin içine doğru yürümeye başladılar ve kadın buzdolabından birkaç şişe su çıkardı.

"Geçtiğimiz hafta çok fazla içtim," dedi. "Su içsem sorun olur mu?"

Gülümsedi. "Ben de. Ve evet."

Şişeyi ondan aldı, doğaçlama yapmanın en iyi strateji olmayabileceğini fark etti. Hâlâ bir cevabı yoktu ama uzak duramıyordu.

Olivia onu sevsin ya da sevmesin, Simon'ın ona zarar vermesine izin veremezdi.

Küçük yemek masasına oturdular ve her şey çok garipti. Ona gülümsedi ve suyundan bir yudum aldı.

Doğrudan konuya girdi.

"Kardeşleşme karşıtı politika öldü. Kaldırıldı."

Ağzı açık kaldı. "Nasıl?"

"Bunun için mücadele ettim. Artık modası geçmiş bir fikir - ikimiz de bunu biliyoruz. Ve görünen o ki, yönetici ekibinin çoğu da aynı fikirdeydi. Biraz mücadele oldu ama sonunda çoğunluk bu fikri reddetti."

"Daniel sinirlendi mi?" diye sordu.

Sırıttı. "Biraz. Ama o bir diktatör değil, bu yüzden oyu kabul etti."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve gülümsedi. "Memnun oldum."

"Yani fotoğraf kamuoyunun gözü önünden uzak kalıyor." diyerek sohbeti bir sonraki noktaya getirdi.

Olivia iç çekti. "Şimdilik."

"Sammy'i bıraktığında ne dedi?"

"Hiçbir şey. Bana sadece yapmacık bir sırıtış attı. Her zamanki gibi beni kontrol etmeye çalışıyor."

Kanı kaynamaya başlamıştı. Her gün buna nasıl katlanıyordu? Fletcher, bu adamın sevdiği kadını taciz edip manipüle etmesine seyirci kalamazdı.

O bunu kesinlikle yapmazdı.

"Seni kontrol ediyor," dedi dişlerini sıkarak.

Ve o.

Olivia farkında olsun ya da olmasın, Simon da Fletcher'ı kontrol ediyordu. Bu hiç hoş değildi.

Ama bu durum çok uzun sürmeyecek.

Olivia ona karanlık bir bakış attı. "Teşekkürler Fletcher. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Ve işte bu yüzden "doğaçlama yapmak" berbat bir stratejiydi.

"Özür dilerim." Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

"Sadece sinirliyim. Seni hayatımda istiyorum Olivia. Seni görmemeye dayanamıyorum. En azından işe geri dönmeni istiyorum."

Başını salladı.

"Çok tehlikeli. Belki de istifa ettiğimi bildiği için fotoğrafı henüz sızdırmamıştır. Sen ve ben mi, yoksa iş mi? Bilmiyorum."

Elini uzattı ve şükürler olsun ki, kadın buna izin verdi.

"Görmüyor musun? Önemli değil. Politika gitti. Sızdırsa bile istifa etmek zorunda değilsin. İşin tehlikede değil."

Başını eğip masaya baktı. "Başka bir şey bulacaktır. Durmayacak."

Fletcher ayağa kalkıp onu ayağa kaldırdı. Güçlü olmasına ve kendini güvende hissetmesine ihtiyacı vardı. Onu rahatlatacak kelimeler arıyordu ama engellerini aşması ve bağımsızlığını kazanması neredeyse imkansızdı.

Kahretsin.

"Hayır. Durmayacak. Şimdi, başka bir işin olsa ya da başka bir adamla tanışsan bile durmayacak. Asla durmayacak. Onun seni kontrol etmesine izin vermemeye karar vermelisin. Sana yardım edeyim."

Kelimeler dudaklarından dökülürken çenesi kasıldı.

Olivia'nın başka bir adamın kollarında olması düşünülemezdi.

Buna izin vermezdi.

O onundu.

"Bana karşı bir şey hissetmediğini söyle. Hissetmiyorsan hemen söyle Liv. Gerçekten hissetmiyorsan duymam gerek."

Gözleri yaşlarla doldu.

"Söyle."

Yutkundu.

"Olivia Miller, bana aşık olmadığını söyle."

"Elbette sana karşı hislerim var, kahretsin." Ondan uzaklaşmaya çalıştı ama adam kollarını tuttu. Gözleri ona çevrildi. "Hem kalbimi hem de kızımı korumaya çalışıyorum."

İçinde bir umut ışığı parladı.

Onun kalbi.

O da onun gibi hissediyordu.

"Ebeveyn olmanın ne demek olduğunu anlamıyorsun, Fletch. O benim canım, kanım. Onu korumak için her şeyi, hem de her şeyi yaparım."

Başını salladı.

Baba olmayabilirdi ama ailesini severdi ve kardeşleri için de aynı şeyi hissederdi. Hayır, çocuk sahibi olmakla aynı şey değildi ama sadakati ve sevdikleri için her şeyi yapmayı anlardı.

Fletcher, koruyucu bir anne ayı olduğu için onu daha da çok seviyordu. Keşke onu içeri alsa da yardım edebilse diye düşünüyordu.

"Korkman için haklı sebeplerin var Liv. Anlıyorum. Ama sana söz veriyorum, bize ne atarsa atsın, seni koruyacağım."

Gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

"Beni gerçekten seviyor musun?" diye sordu.

"Evet."

Daha fazla gözyaşı düşerken yutkundu.

"Seni her geçen gün daha çok seviyorum," dedi ve kızın yüzü yumuşayınca dudaklarını onunkilere değdirdi. Kız ona doğru eğildi ve adam kollarını ona dolayarak onu derin bir şekilde öptü.

"İşe geri dön. Kısa bir süre uzaktan çalışsan bile."

"Herkes ne söyledi?" diye sordu.

"Kişisel izinde olduğunuzu söyledim. Bunu sadece yönetim ekibi biliyor ve medyada bir şey çıkarsa Katy de biliyor. Hepsi size işinizi geri teklif ettiğimi biliyor," dedi. "Duygularımı bir kenara bırakırsak, siz olağanüstü bir halkla ilişkiler müdürsünüz ve Dufort Otelleri sizi geri istiyor. Sadece Fletcher Dufort değil."

Sırıttı, burnunu çekti, burnunu ovuşturdu.

"Ne?"

"Seni bir hafta yalnız bırakıyorum ve sen üçüncü şahıs olarak konuşmaya başlıyorsun," diye takıldı Olivia, gözyaşlarını silerek.

Sırıttı. "Bak. Sana ihtiyacım var."

Uzun bir süre ona baktı ve adam ona ihtiyaç duyduğu alanı verdi.

"Tamam aşkım."

"Tamam mı?" Umut artık tavan yapmıştı. "Tamam, ne?"

"Geri döneceğim ama ortalık sakinleşsin diye bir hafta uzaktan çalışacağım."

Fletcher başını salladı.

"Dizüstü bilgisayarın hala sende, bu yüzden ekibe haber vereceğim." Dufort malını geri vermesini isteme zahmetine girmemişti çünkü geri döneceğini ya da en azından kendisine geri döneceğini umuyordu.

Geriye son bir tartışma kalıyor.

Yüzünü avuçlarının içine aldı ve hafifçe kaşlarını kaldırdı.

"Olivia—"

"Korkuyorum Fletcher. Sanırım senden çekiniyor ve dürüst olmak gerekirse, uzun vadede gerçekten birlikte

olmak isteyeceğin biri miyim? Boşanmış ve çocuklu bir kadıyım. Bekar bir anneyim."

Başını sallayıp kaşlarını çatarak ona bakarken, kadın devam etti.

"Bir düşün. Başarılı bir iş adamısın. Bir milyardersin. Modellerle, sosyetiklerle, senatörlerin kızlarıyla çıkıyorsun. Yani, muhtemelen kraliyet ailesinden kişilerle de çıkmışsındır."

Aslında sadece bir kez, ama şu anda bu küçük ayrıntıyı paylaşmayacaktı.

"Hamptons sahilinde yürürken hiç bu kadar mutlu olmamıştım," dedi. "O hafta sonu boyunca, kendimi seninle, annem hariç, herhangi bir kadınla paylaştığımdan daha fazla paylaştım. Banka bakiyen veya sosyal statün umurumda değil. Senden hoşlanıyorum. Seninle konuşmayı, seninle gülmeyi, seninle dondurma yemeyi seviyorum. Hatta o berbat şarabını bile içerim."

Küçük bir kahkaha attı.

"Son kısmı sil."

Parıldayan gözlerle ona gülümsedi. "Harika bir hafta sonuydu."

Alnındaki saçları geriye doğru itti.

"Belki de romantikleşiyorum ama bunu çöpe atmamızın aptalca olacağını düşünüyorum. Bir şeyimiz var. Hissettiğini biliyorum. Söylemekten korktuğunu biliyorum ve şimdilik sorun değil. Hatta, ailemin ilişkisini izledikten sonra asla evlenmeyeceğime yemin etmişim ama Liv, seninle olmak için her şeyi yaparım."

"Senden evlenmeni istemiyorum Fletch."

Hayır, ama bir bakıma istiyordu.

Onu korkutmak istemiyordu. Bu gece, ona tekrar güvenmesini ve onu koruyabileceğine güvenebileceğini anlamasını sağlamakla ilgiliydi.

Kendi güvensizlikleri bir an bekleyebilirdi.

"Değilim. Sorduğumda anlayacaksın. Ve evinin ortasında durmayacak," dedi kararlı bir şekilde.

Kızarıklık yanaklarına çarptı ve doğrudan onun kalbine sıçradı.

Tanrım, onu gerçekten seviyordu.

"Hafta sonunu benimle geçir." Elini kolundan aşağı kaydırıp kalçasına dokundu. "Seni kollarımda hissetmeye ve güvende olduğunu bilmeye ihtiyacım var. Ve benim."

Gözleri yaşlarla parlıyordu ama şimdi ilerinde bir parça mutluluk vardı. Kendini bırakıyordu.

"Pekala. Ama senin evine gitmemiz en iyisi. Ya da arabayı saklasak."

İkisi de bunun New York'ta imkânsız olduğunu biliyordu. Evinin yakınında park edecek yer yoktu. Adamın kendi binasının altında özel bir park yeri vardı.

"Hadi benimkine gidelim."

BİRKAÇ SAAT SONRA, Fletcher, Olivia'yı kollarında tutarak derin bir uykuya daldı. Başını çevirip yatak odasına dolan ay ışığına baktı.

Kapıdan içeri girdikten sonra perdeleri kapatmamış veya ışığı yakmamışlardı. antalarını almış, yere bırakmış ve sonra onu kollarına çekmişti.

Aman Tanrım, onun ait olduğu yere geri dönmesi inanılmazdı.

Gerçekten buna inanıyordu.

Olivia Miller onundu.

Fletcher, hayatının her günü onu yanında istiyordu. Bu, Sammy'nin de yanında olmasını istiyordu ve bu da küçük kızla bir ilişki kurmak anlamına geliyordu. Zaman alacaktı - hatta şu anda ona Bay Dufort diyordu.

Aslında ona gizlice Fletcher diyordu ama annesi bunu bilmiyordu. Bu, personel toplantılarına geldiğinde aralarında yaptıkları küçük bir şakaydı.

Sammy tatlı bir çocuktu. Ondan hoşlanıyordu. Ama vey baba olabilir miydi?

Muhtemelen narsist ve kontrolcü babasından daha iyi bir rol model olurdu. Adamı etiketlemeye yetkili olmasa da, bu apaçık ortadaydı.

Kolunu başının altına soktu. Sammy'ye en iyi üvey baba olmak ve ikisini de korumak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

ERTESİ SABAH Duş alıp giyinmişti, Olivia ise hâlâ kıpırdamamıştı.

"Hey, uyuyan güzel," dedi yatağın kenarına oturup alnından öperek.

"Hey," dedi, gözlerini açtı ve hemen doğruldu, neredeyse adamın kafalarına çarpacaktı.

"Vay canına," diye güldü.

"Saat kaç?" diye sordu gözlerini ovuşturarak. Çarşaf lar kucağına düştü ve adam göğsünü avuçlamamak için elinden geleni yaptı.

Ve başarısız oldu.

"Saat sekiz buçuk. Yarım saat sonra Daniel ve Harper'la bir düğün toplantım var. En iyisi buna gitmeliyim." Sırıttı. "Öğle yemeğinden sonra evde olurum."

Dokunuşuyla inledi.

"Gitsem iyi olur, yoksa geç kalacağım." Dudaklarından öptü ve ardından önündeki şeyin tadını çıkarmamak için hayatın çok kısa olduğuna karar verdi.

Yastığa geri düşerken eğilip meme ucunu emdi. Parmakları saçlarının arasından kaydı.

"Aman Tanrım, Fletch." Fletch'in dili pembe kürenin etrafında dolaşırken inledi.

Bok.

Çarşaf ı aşağı çekti ve bacaklarını ayırdı.

Geç kalacaktı.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Olivia, Çarşamba günü Dufort Otelinin ofisine girdi. Geri dönmeyi kabul etmesinin üzerinden neredeyse iki hafta geçmişti.

Tüm hafta sonu Fletchers'da kalmış, onunla sevişmiş ve kanepede kıvrılıp yatmıştı. Fletcher'ın Harper ve Daniel'i görmeye gitmesi dışında, Sammy'yi almaya gidene kadar ikisi de evden çıkmamıştı.

Eve dönüş yolunda da bunu yaptı.

Simon, Sammy'yi taksiye kadar uğurlarken ve ona veda öpücüğü verirken çantalarına kaşlarını kaldırarak bakmıştı.

Kızının babasının boynuna sarıldığını görünce, ilk defa olmasa da, keşke bu kadar pislik olmasaydı diye düşündü.

Ama öyleydi.

Tehlikeli bir şey.

Sammy kemerini bağlarken, "Hafta sonunuz iyi geçti mi?" diye sordu.

"Hoşça kal Simon. Pazar günü görüşürüz." Kapıyı kapattı. Simon tutup hafifçe araladı. Uzun uzun baktıktan sonra kapıyı kapattı.

Öf.

Fletcher haklıydı. Simon onu kontrol ediyordu. Artık yeterdi. Kanunların üstünde değildi ve geçen sefer onu uyuşturup yalan söylemeyi başarmış olsa da, bir daha asla evine girip aynı şeyi yapmasına izin vermeyecekti.

Olivia da eve geldiğinde genellikle Sammy'nin çantalarını kontrol ederdi. Hafta sonu fotoğrafı görememesinin sebebi, Fletch'le geçirdiği romantik bir hafta sonunun ardından âşık olmasıydı.

Bir daha asla yapmayacağı bir hata.

Taksi onları eve götürürken Sammy'nin çantalarını aldı, kontrol etti ama her hafta yaptığı gibi Sammy'ye ne yaptığını söylemedi.

"Ödev var mı?"

"Tamamdır anne," dedi Sammy gözlerini devirerek.

Olivia gülümsedi. Bir noktada bunu yapmayı bırakmalıydı. Kızının, ona güvenmediğini düşünerek büyümesini istemiyordu. Bir ebeveynin yaptığı her şey, çocuğunun psikolojisini etkiliyordu. Narsist bir babaya sahip olmak, küçük kızı için yeterliydi.

"Kontrol etmeme gerek yok, değil mi? Çok iyisin."

"Şey, bir kostüme ihtiyacım var..."

"Ne?" diye sormuştu, gözleri kocaman açılmıştı.

"Şaka yapıyorum anne." Sammy kıkırdarken Olivia onu gıdıklıyordu.

Ofiste yürürken Fletcher'a güvenmenin zor olduğunu düşündü ama çabalıyordu. Onunla birlikteyken, kendi özel, seksi balonlarında yaşıyorlardı.

Er ya da geç onu Sammy ile erkek arkadaşı olarak tanıştırması gerekecekti, ama Fletcher'ın onu gerçekten sevdiğinden ve bunun geçici bir durum olmadığından emin olması gerekiyordu. Evet, uzun zamandır birbirlerine aşıktılar, ama Fletcher hiç uzun süreli bir ilişki yaşamamıştı. Bir de işin içine bir çocuk girince, gerçekliğin ona biraz fazla gelip gelmeyeceğini merak ediyordu.

Şu anda işine odaklanması gerekiyordu.

Fletcher, Katy'nin olan bitenin farkında olduğunu söylemişti. Fletcher gibi o da Katy'ye güveniyordu ve doğru olanı yapmıştı. Dufort Otelleri, olası bir medya krizine hazırlıklı olmalıydı.

Neyse ki öyle olmamıştı.

Henüz.

Ekibiyle birkaç toplantı yaptıktan sonra haftalık görüşme için Fletcher'ın ofisine doğru yola koyuldu.

Adam yukarı bakarken, kadın kapıyı arkasından kapattı.

"Dönüşünün ilk günü nasıl geçiyor?" diye sordu ayağa kalkıp onu selamlayarak.

Eşyalarını masaya bıraktı ve adamın onu kollarına almasına izin verdi. "Vay canına, şimdi bunu yapabilir

miyiz?"

Fletcher güldü. "Politika kalktığına göre koridorlarda öpüşmememiz gerektiğine eminim ama evet, bunu yapabiliriz."

Dudakları onunkilerle buluştu ve öpüşmeleri saniyeler içinde yumuşaktan derine dönüştü. Onlar arasında her zaman böyleydi.

"Yine de sizi masama kaldırıp bacaklarınızı açmayı çok isterdim, Bayan Miller."

İsa.

Vücutunda bir anda sıcaklık yayıldı.

"Fletch," diye inledi.

Eli vücudunun yanlarından aşağı doğru indi ve eteğinin ucuna ulaştı.

"Bunu istiyorsun, değil mi?"

Hayır demek istiyordu ama Allah yardımcısı olsun.

"Buraya gel." Onu masasına doğru çekti ve dediğini yaptı. Onu kaldırıp masasına koydu ve birkaç şeyi kenara itti.

"Aman Tanrım, ya biri içeri girerse?" diye soludu.

"Ya şöyle olsaydı?" diye sırttı ve külotunu aşağı doğru çekti.

"Fletcher."

Elleri bacaklarını açtı, eteğinin yukarı doğru sıyrılmasına ve onun teşhir edilmesine neden oldu.

"Bu manzaradan asla bıkmam." Parmaklarını onun üzerinde gezdirdi. "Aman Tanrım, şimdiden çok ıslanmışsın."

Gözleri onun gözlerine kaydı. Sonra hızla kapısına gidip kilitledi. Geri döndüğünde pantolonunu çıkarıyordu.

Aman Allah'ım, gerçekten de bunu yapıyorlardı.

"Dirseklerinin üzerine uzan," diye emretti, parmakları onun etine geri dönerken diğer eliyle de penisini okşadı.

Dudaklarını yaladı ve adamın klitorisini bulmasıyla inledi.

"Siktir, senin içinde olmak ve seni tatmak istiyorum," dedi Fletcher, eğilip dilini onun vajinasında uzun bir yalamayla gezdirirken.

"Aman Tanrım, Tanrım," dedi mantıksızca, vücudu titriyordu.

"İşte bu, bebeğim. Hazırsan ağızma gel." Dili klitorisini okşadı ve parmakları içine girdi, vücudu boşaldı.

Dudaklarını birbirine bastırarak ağlamasını zar zor normal bir seviyede tuttu, zevkten inleyip duruyordu. Gözlerini açtığı anda, Fletcher ayakta idi ve penisini onun girişine bastırıyordu.

Üzerine eğilip içeriye doğru itti.

Onun öpücüğü onun ağlamasını susturdu.

Lanet olsun.

Masanın kenarını kavrayıp bir eliyle kalçasına vurdu.

"Aman Tanrım Liv. Bunu her toplantıda yapıyoruz."

Bir orgazm daha yaşanırken hafifçe güldü. Fletcher'a bir bakış ve onun ifadesi, içindeki penisinin şişkinliğiyle uyuyordu.

"Geliyorum. Siktir et, içine giriyorum. Lanet olası ofisimde," diye bağırdı çenesi kasılarak.

Hayatımın en güzel buluşması.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Aman Tanrım, daha önce hiç bir randevu için bu kadar gergin olmamıştı. Ama bu seferki farklıydı. Bu sabah iki kızla dışarı çıkıyordu.

Ya da en azından küçük bir kız ve onun seksi annesi.

Bu onun fikriydi. Birincisi, Olivia'yı hafta sonu Sammy'nin yanında görmek istiyordu, ikincisi de onun anne olmasıyla ilgilenmediğini kanıtlamak istiyordu.

Aynı zamanda Sammy ile vakit geçirebilmesi içindi. Olivia ile bir ilişki yaşayacaksa, Sammy'yi tanıması ve annesinin erkek arkadaşı olarak tanıtılması önemliydi.

Ya da Olivia'nın ona hitap etmek istediği isim.

Kapıyı çaldığında Sammy kapıyı açtı.

"Fletcher!" dedi zıplayarak.

"Hey, küçük kız. Bugün dışarı çıkacağımız için heyecanlı mısın?"

"Evet. Dondurma, değil mi? Annem dondurma olacağını söylemişti," diye cevapladı Olivia arkasında belirdiğinde, muhteşem görünüyordu.

Her gece onunla uyumayı özlüyordu ama umarım bu durum yakında değişirdi.

"Dondurma olacak ama önce küçük bir yolculuk yapacağız. Hazır mısın?" diye sordu Fletcher.

"Arabayla mı gidiyoruz? Cumartesi günü bu kadar erken nereye gidiyoruz?" Olivia güldü, Sammy hevesle başını sallayıp kapının yanındaki küçük pembe sırt çantasını almak için uzandı.

"Arabaya atlayın, göreceksiniz," diye sırtıttı ve onları Frederick'in park ettiği merdivenlere doğru yönlendirdi.

On mil yol kat ederek Wave Hill'e ulaştılar. Ya da çoğu zaman bilindiği gibi Harikalar Bahçesi'ne.

Hudson Nehri'nin üzerinde yer alan, 28 dönümlük halka açık bahçeler, ormanlıklar ve geniş çimenliklerden oluşan bu

yer, birçok ailenin günübirlik gezip eğlenmek için gittiği bir yerdi. Çocuklar için sanat, doğa y r y  leri ve hikaye saati gibi her türlü aktivite mevcuttu.

Bunun hepsinin hoşuna gidebilecek bir şey olduğunu d   nm   t .

"Vay canına. Seni hep buraya getirmek istemi tim Sammy," dedi Olivia, arabanın arka koltu undan inerlerken.

Fletcher içinden kendi sırtını sıvazladı ve beyzbol şapkasını a a ı doğru çekerek kimsenin onu tanımamasını umdu. İstedikleri son şey medyanın ilgisini çekmekti.

Birkaç saat etrafta dola tıktan, kelebekleri ve sincapları kovaladıktan sonra Sammy onları ailelerin resim yaptığı alana götürdü.

"Sanatsal mısın?" diye sordu Olivia.

"Kesinlikle hayır, ama Sammy'nin hoşuna gideceğini düşündüm. Bir ağacı veya vazoyu boyamak ne kadar zor olabilir ki?" Omuz silkti.

Zor olduğu ortaya  ıktı.

Sammy diğer çocuklarla konuşmaya ba ladı ında ve görevli onları hazırladı ında, Olivia ona doğru e ilip yana ından öptü. "Teşekkür ederim. Bu harika."

Yüzünü avuçlarının içine aldı ve dudaklarını öptü, Sammy onları yakalayana kadar onunla yoğun bir bakış paylaştı.

Fletcher, küçük kız için bu durumun çok ileri gitti inin farkındaydı.

Sonuç olarak, Sammy'nin resmi, onların berbat çabalarından on kat daha iyiydi.  o unu birbirlerine kaçamak bakışlar atarak, aptallar gibi sırtarak, Sammy sorular sorduğunda ve bazı şeyleri işaret ettiğinde ba larını sallayarak geçirmişlerdi.

Günün sonunda söz verdikleri dondurmaları yiyip arabaya doğru yürüdüler.

Sammy eve dönerken başını Olivia'nın kucağına koyup uyuyakaldı.

Fletcher, Olivia'yı omzuna çekti ve daha önce hiç hissetmedi i bir memnuniyet duygusu hissetti. Onları

bıraktıktan sonra, Olivia uykulu kızını içeri taşıırken arabanın kapısının yanında durup el salladı. Üvey baba rolü yaparak henüz o çizgiyi aşmak istemiyordu.

Yakında bunun zamanı gelecek.

Yarın gece Olivia'yı çıplak bir şekilde kollarının arasına alacaktı ve onun güvenini kazanmaya bir adım daha yaklaşıacaktı.

Keşke omurgasından aşağı doğru akan o sızlayan duyguyla savaşılabileseydi.

Bir şey ona adamın vazgeçmediğini söylüyordu.

Fletcher, Simon'ın zamanını beklediği hissine kapıldı.

OTUZUNCU BÖLÜM

Olivia koridordan koşarak geçip Fletcher'ın ofisine daldı.

Daniel dahil olmak üzere ofisinin insanlarla dolu olduğunu biliyordu ve umurunda değildi.

Şu an Sammy dışında hiçbir şey umurunda değildi.

"Olivia mı?" Fletcher onu görünce aniden ayağa kalktı ve odanın diğer ucuna doğru yürüdü.

"Onu kaçırdı!" diye bağırdı. "Sammy'yi kaçırdı."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

"Peki, onu Pazar gecesi babasının evine bıraktınız mı?" diye sordu New York dedektifi üçüncü kez.

"Evet! Tanrı aşkına. Şimdi onu ne zaman arayacaksın?" diye bağırdı Olivia.

Fletcher da aynısını yapmak istiyordu. Bunun yerine volta atıyordu.

"Kimi aramam gerekiyor?" diye homurdandı. "Belediye başkanını mı? Kimi?"

Dedektiflerden biri ona baktı. "Kim olduğunuzu biliyoruz Bay Dufort. İstedığınız kişiyi arayabilirsiniz ama ekiplerimizi boşa gidebilecek bir kovalamacaya göndermeden önce Bayan Miller'dan tüm bilgileri toplamamız gerekiyor."

Bunu biliyordu ama sakın polis dedektifleri rahatça sorular sorarken burada oturup hiçbir şey yapmıyormuş gibi hissetmek cehennem gibiydi.

Sammy'nin nerede olduğunu kimse bilmiyordu ve Olivia, gözlerinden yaşlar süzülerek titreyerek ona bakmaya devam ediyordu. Sammy onları koruyacağına söz vermişti ve şimdi kızı kayıptı.

Bir şeyler yapması gerekiyordu. Bir şeylere yumruk atması gerekiyordu.

"Yani babasıyla mı birlikte?" diye sordu uzun boylu sarışın olan.

"Evet, ama o... o değil..."

Fletcher, Olivia için bunun cevaplanması zor bir soru olduğunu biliyordu. Yetkililerin bildiği kadarıyla, dünya çapında bir babaydı.

Dünya çapında bir pislik yerine.

"İki gündür okula gelmiyor. Babasından haber alamadıkları için beni aradılar ve ona ulaşamıyorum. O da beni her zaman arıyor."

Dedektif notlarını defterine yazdı.

Evrenin en yavaş el yazısıyla.

Sikiş aşkına.

"Hangi okula gidiyor?" diye sordu ve polislerin ona attığı bakışları görmezden geldi.

"Lütfen işimizi yapmamıza izin verir misiniz Bay Dufort? Peki, eski kocanızın adı ne?"

"Manto. Simon Manto."

"Tamam, bunu tekrar ele alalım." Sarışın Polis konuştu ve Fletcher gözlerini devirdi.

Aman Tanrım. Bundan daha hızlı bir şekilde başka bir çocuk yapabilirler.

"Bir dakika izin verir misiniz?" dedi ve Olivia ona panikle baktı. Eğilip onu öptü. "Birkaç dakikaya dönerim."

Fletcher kapıyı arkasından kapatıp arabaya doğru yürüdü.

"Her şey yolunda mı patron?" diye sordu Frederick.

"Sammy kaçırıldı," diye yanıtladı. "Gizli bir görüşme yapmam gerekiyor. Affedersiniz."

"Evet efendim," diye cevapladı Frederick ve gizlilik perdesi yerine oturdu.

Kimsenin bunu duymaması daha iyiydi. Arama tuşuna bastı.

"Adrian Black," diye cevap verdi kalın bir ses.

"Fletcher Dufort. Yardıma ihtiyacım var."

BİR SAAT SONRA dedektifler ayrıldı.

Olivia'yı kollarına aldı ve onu göğsüne bastırdı. "Kendimi çok işe yaramaz hissediyorum. Sadece burada kalıyorum. Küçük kızım nerede lan?"

"Onu geri alacağız Liv. Söz veriyorum." Fletcher yüzünü onun yüzüne doğru kaldırdı. "Özel bir soruşturma şirketim var," -daha doğrusu, eski denizcilerden, tehlikeli gizli operasyon orospu çocuklarından oluşan bir grup, ama detaylar, detaylar- "onları da arıyorlar."

"Öyle mi?" diye soludu.

Başını salladı. "Kesinlikle evet. Para mutluluğu satın alamayabilir tatlım, ama Sammy'yi geri getirebilir."

Oturup bildiklerini tekrar tekrar anlattılar ve sonunda kollarında huzursuz bir uykuya daldığında, Adrian Black'i tekrar arayıp daha fazla ayrıntıyı ilettiler.

"Ekibim bu konuya hemen başlayacak. Çocuklara zarar veren insanlara asla müsamaha göstermeyiz. Bu konuda tüm kararlılığımızla yanınızdayız."

"Teşekkür ederim. Ne yapabileceğimi bana bildirin."

"Depozitoyu öde. Faturayı az önce gönderdim," dedi Black.

Küçük bir kahkaha attı. "Evet, sorun değil."

"Bir sonraki sorunuz ne kadar süreceği olacak. Bilmiyorum. Ama sahip olduğumuz teknoloji ve bağlantılarla, Sammy Mantle'ın en fazla kırk sekiz saat içinde annesine kavuşmasını umuyorum."

"Bunu vaat edemezsin." O aptal değildi.

"Nefes almayı bırakmıyorsa ben yapabilirim," dedi Black. *İsa.*

"Babayla nasıl başa çıkmamızı istiyorsun?"

Lanet olsun. Vicdanını bu tür bir kararın sızlatmasını istemiyordu. Şu anda adamın nefes almasını istemiyordu ama kimsenin ölümünü de emretmiyordu.

"Kanıt. En azından kızına dair tüm haklarını kaybetmesi gerekiyor ve ben onun bu şehirden gitmesini istiyorum."

"Sen benden daha iyi bir adamsın, Fletcher Dufort. O piçi hadım ederdim," dedi Black karanlık bir şekilde.

Eh, bu hala bir ihtimaldi.

"Ona zarar verdiyse fikrimi değiştirebilirim." Alnını ovuşturdu. Şu anda, adamın kızını sevdiğini ve tüm bu oyunun sadece Olivia'yla uğraşmak için olduğunu varsaymalıydı.

Ama artık sınırı aşmıştı. Hem de çok.

Fletcher, adamın hayatlarından çıkmasını istiyordu. Sammy'nin hayatından. Bu onun kararı değildi ama Olivia,

kızının bir daha babasının yanına yaklaşmasına izin verirse delirmiş olurdu. Onu geri kazandıklarında -çünkü onu geri kazanıyorlardı- Liv'le, onu önemli kararlar almaktan alıkoyan korku hakkında konuşacaktı.

Rahatsız edici bir konuşma olacaktı ama o pislikten korkmayan biri olarak Simon'ın onu uzun süredir duygusal bir esir olarak nasıl tuttuğunu görebiliyordu.

Olivia kızını seviyordu ve onun bir babası olmasını istiyordu ama bir sınır vardı. Simon, Sammy'nin birlikte olabileceği kadar dengesiz bir adamdı.

Fletcher ikisinin de güvende olmasını istiyordu.

Hikayenin sonu.

Ve bu da Simon'ı hayatlarından çıkarmak anlamına geliyordu.

"Bana güven. Eğer Mantle çocuğa zarar verdiyse, bir daha ne kızını ne de Özgürlük Heykeli'ni görebilecek."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Sonraki yirmi dört saat, hayatının en uzun saatleriydi. Olivia evde volta atıyor, sadece birkaç dakika uyuyor, o da sadece onu yatağa yatırdığında uyuyordu. Çoğu zaman telefonuna bakıp çalmasını bekliyordu.

Hunter, Daniel ve Harper gelip destek olmuş ve yiyecek getirmişlerdi. Yiyecekler hâlâ mutfak tezgahında duruyor ve soğuyordu.

Kimse yemek yiyemedi.

Harper'ın arkadaşı Addison bir ara gelmişti ve Harper ondan hemen hoşlanmıştı. Simon'a yönelttiği küfür ve nefretten kaynaklanıyor olabilirdi, ama asıl sebep sadık ve ilgili bir arkadaş gibi görünmesiydi.

Olivia, ikisi kanepede sarılırken onun kollarında ağlamıştı.

Olivia, Harper'ı arkadaşıyla tanıştırdı ve iki kadın, bu kasvetli koşullara rağmen, iyi geçiniyor gibi göründüler.

"Onu nereye götürmüş olabileceğine dair bir fikrin var mı?" diye sordu Addison.

Olivia başını salladı.

"Emma'ya ne oldu? Onu aramayı denedin mi?"

Herkes aynı soruları soruyordu ama herkes gibi arkadaş da yardım etmek istiyordu ve kendisinin de cevaplara ihtiyacı vardı.

"Aman Tanrım, kendimi çok kötü hissediyorum. Sienna, Sammy'nin Pazartesi günü okulda olmadığını söyledi ve ben hiçbir şeyden şüphelenmedim," dedi Addison başını sallayarak. "Şüphelenmeliydim."

"Yapma. Bilemezdik. Çocuklar hastalanır. Bunu bilirsin." Olivia gözlerini sildi. "Siktir."

Fletcher, Olivia'nın endişelenerek karanlık yerlere gidişini acı içinde izledi. Olivia'nın bunları yaşamamasından nefret ediyordu. Sammy'nin korkmasından, incinmesinden veya daha kötüsünden nefret ediyordu.

Hepsini korkudan donduran şey, "en kötü" kısmıydı. Akıl almazdı ama yine de gerçeğe dönüşmesi için zihinsel olarak hazırlanmaları gerekiyordu. Fletcher, herkes gittikten sonra bu konuyu bu gece onunla konuşmayı planlıyordu. Sammy üç gündür ortalıkta yoktu, oysa kaybolduğunu dün öğrenmişlerdi.

Çok şeylerin olması için uzun bir zaman gerekti.

Onun nasıl tepki vereceğini bilmiyordu ama bu süreçte ona destek olmak onun göreviydi.

"Ona zarar vereceğini mi düşünüyorsun? Gerçekten zarar vereceğini mi?" diye sordu Olivia, sesi titriyordu.

Vay canına. Sanki şimdi bunun hakkında konuşuyorlardı.

Kadın ona baktı ve adam bir mıknatıs gibi onu kendine çekerken, kadın kendini onun göğsüne attı. Kollarını sıkıca ona doladı.

Omzunun üzerinden baktığında, Daniel'in tam da şu anda olması gerektiğini düşündüğü gibi öfkeyle dolu olduğunu gördü. Hunter'a hızlıca bir bakış attığında, kardeşinin sıkılmış yumruklarını gördü.

Üçü de korumacı adamlardı. Birinin incindiğini görmek, bir çocuğun tehlikede olduğunu bilmek, hiç hoş değildi.

"Black'i aradın mı?" diye sordu Daniel, kısık sesle.

"Dün."

"Güzel," dedi kararlı bir şekilde. "Ne yapabileceğimi bana bildir. Para. Her neyse."

Fletcher başını iki yana sallayıp kısa, kuru bir kahkaha attı. "Bana para teklif etmeyi bırak. Net servetimin ne kadar olduğunu biliyorsun, ahmak."

Hunter homurdandı.

Olivia yüzünü kaldırdı. "Neyin parası?"

"Kızını geri almak. Özel dedektifler." Daniel'a "Hemen bırak" der gibi bir bakış attı. Kardeşi de karşılık olarak başını salladı.

Fletcher kanepeye oturdu ve Olivia'yı kendine çekti, sonra Addison'a baktı. Olivia ona gülümsedi ve başını salladı.

Teşekkür ederim, dedi dudaklarını oynatarak ve adam da ona hafifçe gülümsedi.

"SİKTİR, KENDİMİ İŞE YARAMAZ HİSSEDİYORUM," diye tükürdü Hunter bir saat sonra ayağa kalkıp volta atarken. "Bakabileceğimiz bir yer yok mu? Ya da başka bir şey?"

"Ben de," dedi Addison, Hunter'a bilmiş bir şekilde başını sallayarak.

Hepsi aynı şeyi hissediyordu.

Hiçbir şey yapmadan oturmak en sinir bozucu ve güçsüzleştirici histi. Telefonun çalabileceği veya Sammy'nin geri dönebileceği bir yerde, evde kalmak, dedektiflerin onlara verdiği en iyi tavsiyeydi ve Fletcher haklı olduklarını biliyordu.

Arayabilirdi, ama Black Hawke onu bulmak için gereken uzmanlığa ve teknolojiye sahipti. Özel şirketi kiralayarak, Sammy'yi bulmaları için onlara en iyi şans veriyordu.

Umarım hayattadır.

"Samanlıkta iğne aramak gibi. Polislerin dediği gibi," dedi Fletcher.

"Bir şeye yumruk atmam gerek," dedi Hunter, telefonunu arka cebine koyarken. "Eski kocan iyi olurdu ama bu arada bir kum torbası da iş görür."

Olivia ona hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. "Teşekkürler Hunter."

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," dedi ve Fletcher başını salladı.

"Ben de eve gidiyorum. İhtiyacın olursa hemen dönerim, konuşmak istersen telefonu açarım," dedi Addison ve telefonuna dokunmaya başladı, belli ki bir Uber sipariş ediyordu.

"Seni eve bırakayım," dedi Hunter.

Fletcher gözlerini kıstı ve Daniel ona bir bakış attı.

İlginç.

"Ah. Emin misin?" Addison kızardı.

"Evet. Dikkatimi dağıtabilirsin, böylece yol öfkesi kapmam." Göz kırptı.

Aman Tanrım.

Fletcher, bunun düşündüğü gibi gitmediğini umuyordu. Addison, kardeşinin nasıl bir seks hayatından hoşlandığını bilmiyordu. Onunkiyile aynı olduğundan çok şüpheliydi.

Ya da çoğu insanınki.

Daniel boğazını temizledi. "Biz de gitsek iyi olur. Seni arabayla bırakabiliriz, Addison," dedi Daniel ve Harper da yanında başını salladı.

Addison iki adama bakarken Hunter, Daniel'e gözlerini devirdi.

"Sanırım hallettim, sağ ol dostum. Hadi ama Addison, ben ısırمام ve o iki muhabbet kuşundan çok daha eğlenceliyim." Addison'ın sırtına elini koydu ve onu dışarı çıkardı.

Fletcher neredeyse homurdanacaktı.

Hunter'ın ısırduğundan oldukça emindi ama en azından Olivia bunu fark edemeyecek kadar derin bir şoktaydı. Arkadaşına el sallayarak veda etmekle yetindi.

Daniel, Fletcher'a baktı ve omuz silkti.

Addison yetişkin bir kadındı. Hunter onu hiçbir şeye zorlamayacaktı. İkisinden de daha karanlık şeylere meraklı olabilir, ama rıza sınırlarını aşmadı.

Hayır diyebilirdi ve büyük ihtimalle de diyecekti.

Şu anda odaklanması gereken daha önemli bir sorun vardı.

Sammy'yi eve götürüyorum.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Olivia, Fletcher'ın göğsüne yaslanmış, karanlığa bakıyordu. Aklına gelen tüm senaryolarda Simon'ın kızlarını kaçırabileceği hiç aklına gelmemişti.

Eğer babasıysa bu bir kaçırma mıdır?

Onun zihninde öyleydi.

Polisler onu arıyordu ama henüz bunu resmi bir kaçırma olarak değerlendirmiyorlardı. Neden? İşvereni ondan haber alamamıştı ve karısı Emma da kayıptı.

Sinirlenmiş miydi?

Yaşıyorlar mıydı?

O sadece hiçbir şey bilmiyordu.

Fletcher hafifçe nefes alıyordu, bu da sonunda uykuya daldığı anlamına geliyordu. Ofisine koşa koşa girmesinin üzerinden otuz yedi saat geçmişti - evet, her birini sayıyordu. İkisi birlikte muhtemelen on saat kadar uyumuşlardı.

Veya daha da az.

İkisi de perişan haldeydi.

Onsuz bunu nasıl idare edeceğini bilmiyordu. O, bu süreçte onun dayanağı olmuştu ve her şey henüz bitmemiş ve nasıl biteceğini bilmese de, yanında olduğu için çok minnettardı.

Artık hayatını Fletcher olmadan hayal edemiyordu. O ya da Sammy.

Fletcher'ı uyandırmamak için yüzünü yastığa gömerek hafifçe hıçkırdı.

Keşke küçük kızını bulup eve getirebilselerdi. Kim olurlarsa olsunlar.

Fletcher'ın kimleri işe aldığı umurunda değildi, yeter ki Sammy'yi kurtarsınlar.

Sonra Simon'ı hayatlarından sonsuza dek uzak tutmanın bir yolunu bulmalıydı. Nasıl yapacağını bilmiyordu ama

kontrol edilmekten bıkmıştı.

Ve artık gerçek yüzünü göstermişti.

Öncelikle Sammy'yi bulmaları gerekiyordu.

Fletcher, uyurken bile ona teselli vermeye ihtiyacı olduğunu biliyormuş gibi kollarını ona daha sıkı sardı. Gözlerini kapatıp ona daha da yaslandı.

Sonra, dakikalar gibi gelen ama aslında yaklaşık bir saat süren bir sürenin ardından Fletcher'ın telefonu çaldı.

Sanki patlamak üzere olan bir bomba varmış gibi fırlayıp onu yakaladı.

"Dufort," diye cevap verdi, sonra uykulu sesini temizledi.

Kim olduklarını bilmiyordu ama karanlık bir ses çok net bir şekilde, "Onu yakaladık. Hayatta." dedi.

Olivia elini ağzına kapatıp boğuk bir çığlık attı. Fletcher cevap verirken ona doğru uzandı. "Neredesin? Ne yapmamız gerekiyor?"

Yataktan fırlayıp ışığı açtı, sonra da adam başını sallayıp arayanı dinlerken giyindi. Adamın iri gözleri bir an olsun onun gözlerinden ayrılmadı.

Sonra telefonu kapattı.

"Hadi gidelim."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Olivia'nın ona tek bir soru bile sormamış olması onu etkilemişti. Olivia, Adrian Black'in verdiği adrese doğru giderken, yolcu koltuğunda oturmuş, ellerini kavuşturmuş ve sabahın karanlığına bakıyordu.

"Arabada beklemeniz gerekebilir" dedi.

"Ne?" Başını hızla çevirdi. "Neden? Hayır. Eğer Sammy ellerindeyse—"

"Liv, bilmiyorum. Bu insanlar... onların dediğini yapmak zorundayız, tamam mı?" diye cevapladı.

Kadın başını salladı ve adam arabayı sürmeye devam etti.

"Ama onu yakaladılar mı?"

"Evet."

"K."

Ve işte bu kadardı. Aşağı Manhattan'daki bir binanın otoparkına girdi ve beyaz minibüsü gördü.

"Aman Tanrım." dedi Olivia, gözyaşlarına boğularak.

Elini uzatıp sıktı. Ne düşündüğünü biliyordu. Sanki lanet olası bir korku filminde ya da seri katil belgeselinin yeniden canlandırılmasındaymış gibi hissediyordu.

"Burada kal. Lütfen," dedi.

Sammy'yi kurtarması için Kara Şahin'e güvenebilirdi, ama bu zorunluluktandı. Olivia'yı yanlarına yakın bir yere koymuyordu. Onu evde bırakabilseydi bırakırdı, ama orada kalması mümkün değildi ve ondan bunu asla istemezdi.

Ceketini ve beyzbol şapkasını giydi, ona son bir bakış attıktan sonra arabadan indi.

Minibüse yaklaşırken iki adam indi. Çok iriydiler.

Boyu 1.88, göğüs ve omuzları genişti ama bu adamların boyu uzundu ve kasları da çoktu.

Tanrıya şükür, gitmeden önce Daniel'a detayları mesaj atmıştı. O kadar endişeli değildi ama aptal da değildi.

"Dufort."

"Siyah mı?" diye sordu, adam başını sallayıp elini sıktı. Neredeyse ezecekti.

"Arka tarafta uyuyor. İşini kolaylaştırmak için ona sakinleştirici verdik," dedi Black.

Başını salladı ve şapkasını başında kaydırđı.

"Onu nerede buldun?" diye sordu Fletcher.

"Hudson Vadisi yakınlarında, New York'un hemen dışında. Mantle'ın ailesinin orada bir kulübesi var. Çocuğu ve karısını ipe bağlatmış. İkisi de perişan haldeymiş. Kadının yaraları ve kaburgaları kırık. Bildiğimiz kadarıyla Sammy zarar görmemiş. En azından fiziksel olarak, ama kontrol ettirmenizde fayda var."

Fletcher küfretti.

Pis herif.

Olivia'ya bunu nasıl söyleyecekti?

"Bu sürücüde fotoğraflarımız var ve polis olay yerinde." Black ona bir flash bellek uzattı. "Sammy'yi almamıza izin verdiler. Bunun gerçekleşmesi için epey uğraştım."

"Teşekkür ederim." Fletcher diğer adama döndü.

"Ben Josh Hawke. İş ortağım," dedi Black.

Her yönüyle korkutucu görünen bir adam. Onunla uğraşmak istemezsin.

Adam elini uzattı ve el sıkıştılar. "Daniel'e senatör arkadaşın konusunda yardım ettim."

"Sizi meşgul ediyoruz."

"Ve zengin."

"Evet." Bunun doğru olduğunu bildiğı halde kuru bir kahkaha attı, ama her iki iş de paha biçilmezdi. Hiçbiri masum bir çocuğun annesine geri dönmesini sağlamak kadar değerli değildi.

Hawke kaslı kollarını kavuşturup başını salladı. "Daha kötü olabilirdi Dufort, ama bu herif çocuk sahibi olmayı hak etmiyor."

Midesi bulandı.

Araba yolculuğu sırasında çekilen fotoğraflara bakıp bakmayacağından veya Olivia'ya gösterip gösteremeyeceğinden emin değildi. Ne faydası olacaktı ki?

"Söz verdiğimiz gibi, Simon Mantle'ın bir daha ne kızına ne de New York'a yaklaşmamasını sağlayacağız. Annesini rahatlatabilirsin ama halledilince seni ararım," dedi Black.

Hawke minibüsün yan tarafını açtı ve Fletcher içeride Sammy'nin battaniyelere sarılı küçük bedenini gördü.

İsa. Yüreği sıkıştı ve gözlerini doldurmak üzere olan yaşları silkeledi.

Black omzuna vurdu. "Senden daha sert adamlar bile bir çocuğa yapılan kötülük için ağladı dostum."

Allah kahretsin onu. Kolunun ön kısmıyla gözlerini sildi.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı Fletcher.

"Evet. Öyle," diye yanıtladı Black. "İşinizi yükseltme teklifim hâlâ geçerli."

Evet, bunun ne anlama geldiğini biliyordu ve cevap veremezdi. Şimdilik değil.

Hawke, Sammy'yi ona uzatırken değil. Fletcher, onu adamdan alıp göğsüne doğru çekti ve masum küçük yüzüne baktı.

Allah'ım. Onun ve annesi için yapmayacağı şey yoktu.

Kararını oracıkta verdi.

İkisi de onundu.

Sonsuza kadar.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah, Sammy'ye kahvaltı kaşıkla yedirilirken o da masaya oturdu.

"Anne, ben yapabilirim," dedi kaşığı Olivia'dan alırken.

Sammy ve Olivia onun yatağında uyurken o kanepede uyumuştı. Onları asla terk etmeyecekti. Asla.

Sadece henüz bunu bilmiyorlardı.

Olivia, Sammy'yi kucağında götürüp geri dönene kadar arabada kalmış, sonra kapıyı hızla açıp hıçkıra hıçkıra ağlayarak dışarı fırlamıştı. Fletcher ikisini de arka koltuğa oturtmuş, Sammy'yi de annesinin kucağına yatırmıştı.

Daha sonra hastaneye gitmişlerdi.

Birkaç sorunun ardından sağlık ekibi Sammy ve Olivia'yı alıp yapılması gereken testleri yaptı.

Ama önemli olan bunu bilmeleriydi.

Ve sabahın erken saatlerinde bunu başardılar.

Simon ona dokunmamıştı. O şekilde değil.

Çok şükür.

Ancak bileklerinde, kollarında ve uyluklarında morluklar vardı ve annesine sıkıca sarılmış bir şekilde son derece üzgündü.

Ama zamanla ve destekle iyileşecekti.

Fletcher, ikisinin kaşık için kavga ettiğini gördü ve plan yapmaya devam etti. Zamanını bekliyordu.

İKİ HAFTA SONRA SAMMY okula geri döndü ve Fletcher onun için kişisel bir güvenlik görevlisi tuttu.

Olivia onu reddetmeye çalışmamıştı. Artık ona yardım etmesine izin vermesi onu mutlu ediyordu. Olivia ona güveniyordu ve bu onu mutlu ediyordu.

Bu, planlarının yolunda gittiği anlamına geliyordu.

Güvenlik görevlisi Frankie, Sammy'yi okula bıraktı, okul bahçesi ve sınıflarda görevlendirildi, sonra da evine bıraktı. Sammy bunu harika buldu. Kendi özel şoförüydü. Frankie'ye isterse onu dondurma almaya götürüp götüremeyeceğini sormuştu ve Frankie'nin hayır diyecek hali yoktu.

Buna ihtiyacı yoktu.

Olivia'nın vardı.

Bugün bir toplantıya gidiyorlardı. Ya da en azından Olivia öyle sanıyordu. Fletcher, Manhattan'daki binanın 103. katına çıkarken asansörde duruyordu.

"Fletcher, neden burada buluşuyoruz?" diye sordu Olivia, ahududu rengi dudak parlaticısını sürerken.

"Bilmiyorum. Buluşmak istedikleri yer burasıydı. Muhtemelen fotoğraf fırsatı için." Omuzlarını silktili, eli cebindeki kutuya yapışmıştı.

"Neden ayrıntıları doğrudan bana göndermediler?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Birkaç dakika içinde kendin sorabilirsin." Eğilip onu öptü.

Geriye doğru çekilen Fletcher, parmağını yakasının içine sokup çekiştirdi.

Hava sıcak mıydı?

Yoksa gerçekten çıldırıyor muydu?

Evet, muhtemelen ikincisi.

Ya hayır derse?

Tanrım, bunu yapacağını hiç düşünmemişti. Ve bunu yapmak için çok klişe bir yerdi ama Sammy tam zamanlı yanlarındaydı ve Olivia'nın yakın gelecekte onu bir gece bile gözden kaybetmesine izin vermesi mümkün değildi.

Yani aklına gelen en iyi şey buydu.

Empire State Binası'nın gizli VIP gözlem güvertesine çıktılar.

Boştu.

Planladığı gibi.

"Aman Tanrım," dedi Olivia kenara doğru yürürken.

"Burası muhteşem. Varlığından bile haberim yoktu."

Cevap vermeyince döndü. "Sen mi?"

Zaten onun önünde tek dizinin üstüne çökmüştü.

Lütfen hayır deme.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı, elini göğsüne götürerek.

"Sana oturma odanda bunu yapmayacağımı söylemişim ve bunu gerçekten de kastetmişim." Gergin bir şekilde sırttı ve derin bir nefes aldı.

Büyük açık gözlerle ona baktı.

"Olivia, bir gece daha kanepede uyuyamam." Fletcher, Olivia'nın elini tutarken sırttı.

Yalan söylüyordu. Onunla birlikte olmak için bunu bir milyon gece bile düşünebilirdi.

Şakasına umduğu gibi sırttı.

"Bu yüzden bir çözüm buldum. Benimle evlenmelisin."

Gözleri yaşlarla doldu.

"Ah, bir de küçük bir şeyden bahsetmeyi unuttum. Seni çok seviyorum. Kelimelerle anlatılamayacak kadar. Hayatımda sen veya Sammy olmadan bir gün bile geçirmek istemiyorum. Sen benim her şeyimsin. Kalbim, ruhum, aşkım ve umarım karım olursun."

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü.

Ayağa kalktı.

"Olivia Miller, lütfen benimle evlenir misin?" Fletcher'ın kalbi göğsünün içinde güm güm atıyordu.

"Evet," dedi, gözyaşını silerek. "Fletch, evet. Senin karın olmaktan onur duyarım."

Tanrıya şükür!

Dudaklarını sahiplendi ve kadın kollarını ona doladı. Ayrıldıklarında, sonunda oval beş karatlık pembe elması eline geçirmeyi başardı.

"Çok güzel," diye haykırdı.

"Senin kadar güzel değil." Elini dudaklarına götürdü.

"Seni seviyorum, Fletcher Dufort."

"Sonunda," dedi sırtarak.

"Sen her zaman biliyordun."

Yaptı.

Olivia'nın onu sevdiğini, odanın diğer ucundan ona gülümsemesinden, sevişirken gözlerinin onunkilerle kesişmesinden, Sammy için öğle yemeği hazırlarken ona hazırlamasından anlıyordu.

"Sizi seviyorum Bayan Dufort." Sırıttı, onu kucaklayıp döndürdü.

"Aman Tanrım." Güldü ve başını geriye attı.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Altı hafta sonra

"HIZLI KARAR VER SAMMY. Nakliyeciler bütün gün ayakta duramaz," dedi Olivia.

Yapabilirlerdi.

Onlara para ödüyordu ve eğer o güzel küçük kızı yatak odasına karar verene kadar tam olarak oldukları yerde sekiz saat kalmaları gerekiyorsa, onları buna zorlayacaktı.

Fletcher onun için her şeyi yapardı.

Sammy kalbine sızmıştı ve tıpkı annesi gibi, onun kendisine ait olduğuna karar vermişti. Saygıyla. Olivia'nın iznine ihtiyacı vardı elbette, ama onu evlat edinmek istiyordu.

Liv'in iznini aldıktan sonra Sammy'ye soracaktı.

Onun yasal babası olup olmayacağı ona kalmıştı ve bu zaman alacaktı.

Şimdilik mutluydu, ikisinin de her gün korunacağını ve sevineceğini biliyordu.

"Şu," dedi Sammy. "Olur mu Fletch?"

"Sen ne istersen kızım." Nakliyecilere başını salladı.

"Tamam, o." Hızla başını salladı. "Peki pembe olabilir mi? Hayır, mor. Ve pembe."

Olivia güldü.

"Dekorasyondaki değişiklik için özür dilerim," dedi, adam kolunu omzuna atarken ona doğru eğilerek. "Artık seninle birlikte yaşadığımıza göre artık ödül kazanamayabilirsin."

Dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. "Bana evlenme teklifini kabul ettiğin anda tüm ödülleri kazandım."

Sammy kıkırdadı ve aralarına sokulup sarıldı. Fletcher onu kucağına aldı ve Olivia yanağından öptü.

"Çiçek kızı ben olacağım, değil mi?" diye sordu ve ikisi de başlarını salladılar.

Tekrar.

Eşyaları onun -onların- evine taşındığı anda sanki tüm vücudu gevşedi. Ait oldukları yere.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, Sammy yeni yatak odasına girdiğinde, Fletcher ve Olivia arka planda anlamsız bir televizyon programı oynarken kanepede kıvrıldılar.

"Mutlu musun?" diye sordu.

"Evet. Sen?"

"Çok," dedi. "Bugün erken saatlerde tanıdığım kişiden duydum. Simon yirmi iki yıl hapis cezasına çarptırılmış."

Fletcher, ona söylemek için yalnız kalmalarını beklemişti. Cezasının ne olacağını öğrenmek için duygusal bir bekleyiş içindeydiler. Serbest bırakılmayacağını biliyorlardı ama ne kadar süreyle serbest bırakılacağı belli değildi.

"Tanrıya şükür," dedi Olivia. "Sonsuza dek sürmeyecek ama yine de bir şey."

"Bir daha asla Sammy'nin velayetini alamayacak, bu yüzden önemli olan bu. Ama başka bir şey daha var," dedi ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "İsmin aklandı. Uyuşturucu suçlamaları ortadan kalktı."

Ağzı açık kaldı. "Nasıl?"

Fletcher başını salladı. "Soru sormuyoruz; sadece teşekkür ediyoruz."

Olivia başını salladı. "Teşekkür ederim."

"Bana değil. Onlara."

"Hayır," dedi, yüzünü ellerinin arasına alarak. "Sen. Bunların hepsini benim için yaptın. Sana ödeyebileceğimden çok daha pahalıya mal olduğunu biliyorum."

Kaşlarını çatarak onu kucağına aldı.

"Bebeğim, sahip olduğum her şey artık senin. Sahip olduğum her kuruş. Seni ve Sammy'yi hayatımda tutmak için gerekirse hepsini harcardım. Hayatımın en iyi yatırımı."

Olivia inanmaz bir tavırla başını salladı ve adam ona sevgiyle gülümsedi. Bunu ona her gün kanıtlamayı

planlıyordu.

"Seni seviyorum, Fletcher Dufort."

"Kulağıma müzik gibi geliyor, neredeyse karım." Gözleri karardı ve kadının nefesi kesildi.

Üstündeki düğmeleri yavaşça açtı ve dantelli sutyenini aşağı kaydırarak ağzını meme ucunun üzerine yerleştirdi. "Seni ne kadar sevdiğimi göstereyim."

Onu sırtüstü çevirip kot pantolonunu çıkardı. Kendi kıyafetlerini çıkardıktan sonra üzerine uzanıp iki parmağını içine soktu, kadının çıkardığı iniltiyi çok sevdi.

"Yemin ederim ki sen benim için hep ıslaksın."

"Her zaman," dedi ve ona doğru eğildi.

Parmaklarını dolaştırdı, ağızları birleşti ve dilleri dans ederken onun dilini yakaladı.

"Sik beni, Fletcher," diye yalvardı.

Penisi yavaşça onun içine girdiğinde, hareketsizleşti.

"Ne?" Sanki sonunda çözdiğünü biliyormuş gibi küstahça sırıttı.

"Sen..."

Adet dönemi.

Olivia başını salladı.

Aman Tanrım.

"Sen-" diye sordu, kadın başını salladı ve küçük bir kahkaha attı.

Aman Tanrım.

Aman Tanrım!

Sevdiği kadının gözlerinin önünde, ona çarptı ve zevke doğru sürdü. Karısı olacak ve çocuğunu doğuracak olan kadın.

"Erkek olması lazım, yoksa tüm kızlarımı korumaktan kafayı yiyeceğim." Sonra sırıttı. "Bu arada, Sammy'yi evlat edinmem konusunda ne düşünüyorsun?"

Olivia, ikisi de çıplak bir şekilde kanepede uzanmış halde, kollarının arasında başını salladı. "Soracağımı hissetmiştim."

Başını kaldırdı, onun cevabını bekliyordu

"Cevap evet. Eğer Sammy kabul ederse," dedi ve o anda Fletcher hayatının tamamlandığını hissetti.

Olivia'yı karısı yapmak, çocuklarıyla tanışmak ve Sammy'yi de kendisinin yapmak için sabırsızlanıyordu.

Dufort Hanedanlığı üçlemesinin son kitabı olan Total Possession'ı ön sipariş edin. Ya da hemen sayfayı çevirerek ilk bölümü okuyun!

Eğer doğaüstü bir dokunuşa sahip, buharlı aşk romanlarını seviyorsanız, The Vampire Protector'ı ÜCRETSİZ indirin ve Moretti Blood Brother vampirlerimle tanışın.

TOTAL POSSESSION

BİRİNCİ BÖLÜM

Hunter asansöre bindi ve siyah Prada ceketinin kollarını çekti.

Geç kalmıştı.

Bilerek.

Kardeşi Fletcher'ın nişan partisi olduğu düşünülürken, bu yaptığı çok kaba bir hareketti.

Keşke hepsi nişanlanmayı bıraksalardı. Onlar derken iki erkek kardeşini kastediyordu. İkisi de nişanlanmıştı. Bu da onu Dufort'un tek bekarı olarak bırakıyordu.

Ve New York medyası bunu bilmiyor muydu, ve düzenli olarak bundan bahsetmiyor muydu?

Üzerindeki ilgi odağı olmaktan nefret ediyordu ve Fletcher'ın bekar kalıp Manhattan'ın Playboy'u unvanını korumasına bel bağlamıştı. Sonra halkla ilişkiler müdürüyle iyice yakınlaşmış, nişanlanmış, Olivia'nın kızı Sammy'nin üvey babası olmuş ve bir çocuk bekliyordu.

Abileri Daniel, Yeni Zelandalı sevgilisi Harper'la evleniyordu.

Aman Tanrım, bütün bunlar nasıl oldu?

Kardeşlerin hepsi, çapkın babalarının annelerini mahvettiğini gördükten sonra, gençlik yıllarının sonlarında evlenmeye yemin etmişlerdi.

Neyse, o iki aptal gibi aklını kaçıracak değildi.

Onun zevkleri göz önüne alındığında bunun gerçekleşme ihtimali çok düşüktü.

Ve viskiden bahsetmiyordu.

Ki bu da çok hoşuna gitti.

Yatak odası zevki, kadınlarla sevişirken nadiren yatağa girdiği göz önüne alındığında, çoğu insandan daha karanlıktı.

Sadist değildi.

Sadece kontrolün kendisinde olması gerekiyordu.

Tam kontrol.

Onun tarzı herkese göre değildi. Baskın bir sevgiliye boyun eğmekten hoşlanan kadınlar da genellikle evlenmeyi düşünen tipler değildi.

Soyadını öğrenenler ise hemen fikrini değiştirdi.

Dufort.

O bir milyarderdi.

İki kardeşi de öyleydi.

Dufort Hanedanlığı'nın eşit çoğunluk hissedarları olan ve küresel Dufort Otel grubunu da bünyesinde barındıran bu üç kardeş, sonndan bir önceki bekarlardı.

Ya da öyleydi.

Yakışıklılıkları ve çekicilikleri, ayrıca şirketin kurucusu olan babaları Johnathan Dufort sayesinde banka hesaplarındaki parayla kadınlar onlarla evlenmek, erkekler de onlar gibi olmak istiyordu.

Ya da onları siktir et.

Hepsinin çok çabuk öğrendiği acı gerçek buydu.

Yani hayır, Hunter evlilik mutluluğuna düşmekten endişe duymuyordu. Ve bu akşam Fletcher ve Olivia'nın nişan partisine katılmayı bilerek ertelemesinin sebebi de bu değildi.

Asansörün kapıları açıldı.

Hemen bir kokteyl partisinin kokuları ve Fletcher'ın milyon dolarlık manzarasıyla karşılaştı.

"İyi akşamlar efendim." Elinde şampanya tepsisiyle dolaşan bir garson onu karşıladı.

"İyi akşamlar. Bir viski alayım lütfen. Buzlu olsun," diye cevapladı Hunter.

"Evet efendim."

Kalabalığın arasından geçerken gülümsemeye bile tenezzül etmedi. Herkes onun somurtkan bir tip olduğunu biliyordu, öyleyse neden onları haksız çıkarsın ki? Kalabalık gruplardan nefret eder, insanlarla baş başa vakit geçirmeyi veya daha küçük sosyal etkinlikleri tercih ederdi.

Bu sadece buzdağının görünen kısmıydı. Bu lanet nişan partilerinin ardından iki büyük düşün daha vardı. Daniel'in ki

yaz ortasında olacaktı ve bu da sadece bir ay sonra olacaktı.

"Nihayet buraya gelmen ne güzel, aptal," dedi Fletcher, kardeşlerinin yanına oturma odasına girerken.

Garson viskisiyle geldi.

"Şerefe. Nişanınız kutlu olsun ve daha neler neler." Kardeşini görmezden gelip Olivia'ya sırttı.

Somurtkan biri olabilirdi ama Dufort'un tüm çekiciliğine sahipti ve ela gözlerinin ve gamzelerinin sihir yarattığını biliyordu.

"Teşekkür ederim, Hunter," dedi Olivia ve yanağından öpücüğü kabul etti.

Yabancı değillerdi. Olivia, iki yıldan uzun süredir şirketlerinde çalışıyordu ve satış direktörü olarak Fletcher ve pazarlama ekibiyle yakın bir şekilde çalışıyordu.

"Aileye hoş geldiniz" diye ekledi.

"Tam da ait olduğu yerde," dedi Fletcher, Olivia'nın sırtına kolunu doladı ve alnını öptü.

İkisi de tam birer aptal gibi birbirlerinin gözlerinin içine baktılar, bu yüzden Hunter arkasını döndü ve kaçındığı kadını görmek için kalabalığı süzdü.

Çünkü ondan çok kaçıyordu.

Onu en son gördüğünden beri bir ay geçmişti.

Olivia'nın kızı Sammy, eski kocası tarafından kaçırıldığında, bir gece Olivia'nın evinde onunla tanıştığından beri.

Bir kadınla tanışıp onu tamamen teslim almak için en uygunsuz zamandı.

Ama olan buydu.

Hunter'ın onu becerdiğini sanmıyorum. Muhtemelen de asla becermeyecekti.

Addison Hill'in son derece sıradan bir adam olduğundan şüpheleniyordu. Birinin ona bunu söylemesi gerekiyordu.

Hunter o gece onu evine bırakmıştı ve bu durum onu çok rahatsız etmişti. Hunter'ın zenginliği ve ona bu kadar yakın olması onu açıkça etkilemişti. Hunter, kaç kez kızarıp bakışlarını kaçırdığını saymayı bırakmıştı.

Oysa, eve dönüş yolu boyunca ereksiyon halindeydi ve kot pantolonunun üstünde bir tişört olmasaydı, kadın bunu görürdü. Yine de, adamın kasıklarına utançtan ölmeden bakacak cesareti olup olmadığından şüpheliydi.

New York trafiğinde ilerlerken onunla kısa bir sohbet etmiş, bakışlarını ona dikmişti ve o da rahatça sohbet edebilmişti.

Addison muhteşemdi, bundan şüphe yoktu. Kısa, dalgalı sarı saçları New York'tan çok Kaliforniya'ya yakışıyordu ama şık bir kadın olduğunu anlayabiliyordu. Eskitme kot pantolon, beyaz bir kısa üst, uzun koyu renk hırka ve botlar giymişti.

Olivia'nın evinin kapısından içeri girdiğinden beri kot pantolonunun üstündeki ten izi kafasını karıştırıyordu.

Kayıp çocuğu bulmanın travmasından tamamen kurtulamasa da (çünkü durum onu çok çileden çıkarmıştı) gözleri sürekli Addison'a kayıyordu.

Fırsat bulsa pantolonunun fermuarını açar, üstünü yırtar ve parmaklarıyla onu becererek göğüslerini emerdi.

Sonra onu bekletecekti.

Ve oyunlar başlayacaktı.

Ona baktığını fark etmişti ve adam ona yavaşça pis bir sırıtış atmıştı. Kızarması onu duraklatmıştı. Mükemmel bir itaatkâr olabilirdi ama bir şey ona öyle olmadığını söylüyordu.

Muhtemelen arabayı orada bırakabilirdi ama Addison, Aston Martin'inin ön koltuğundan ona doğru dönmüş ve gözlerini indirmişti.

Lanet olsun, onun horozu kot pantolonundan çıkmak için mücadele ediyordu.

Alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve gözleri yavaşça kalkıp onun gözlerine kilitlendi, talimat arıyordu.

Çenesini avucunun içine almıştı. "Ne istediğine dikkat et, Addison."

Dudakları aralanmıştı ve içindeki parıldayan davetiyeden gözlerini alamıyordu.

"Oynamak istiyorsan elinden gelen her şeyi yaparım. Eğer istemiyorsan, hemen araçtan inmeni öneririm."

Hunter, onun zihninin dönüp durduğunu, risk ile zevki hesaplamaya çalıştığını izlerken (eğer ona ne teklif ettiğini biliyorsa) zaman akıp gidiyordu.

Başını sallayacağını düşünmeye başladı.

Gözleri onun kasıklarına kaymıştı.

Sırıtmıştı.

"Satın almadan önce denemek ister misin?" diye sordu, eğlenerek kaşını kaldırarak.

Sonra bakışları ona kaydı ve adam anlamıştı. İçinde çok fazla ateş vardı. Onu kırmak eğlenceli olurdu ama Olivia'nın arkadaşıydı. Eve çok yakındı.

Çenesini düşürdü ve koltuğuna yaslandı.

"İyi geceler, Addison."

"Ne-"

"İyi geceler, Addison," diye tekrarladı. "Bana güven. Bu en iyisi."

Ona attığı karanlık bakış, doğru kararı verdiğini teyit ediyordu.

Ama o dudaklar, o ten ve binaya koşarkenki seksi kıcı onu rahatsız etmemişti.

Şimdi bu gece onu tekrar görecekti.

Ve ikinci kez hayır diyebileceğinden emin değildi.

**Hunter ve Addison'ın ateşli, karanlık milyarder aşkını
şimdi ön sipariş edin**

JULIETTE N. BANKS'IN KİTAPLARI

Moretti Kan Kardeşleri

Buharlı paranormal romantizm

Vampir Prensi

Vampir Koruyucusu

Vampir Casusu

Vampirin Noel'i

Vampir Suikastçısı

Vampir Uyandı

Vampir Sevgilisi

Vampir Kurt

Ölümsüzler Diyarı

Buharlı paranormal fantezi romantizmi

Başmeleğin Kalbi

Başmelek Yıldızı

Başmelek Tanrıçası

Dufort Hanedanlığı

Buharlı milyarder romantizmi

Günahkar Görev

Yasak Dokunuş

Toplam Sahiplik

İLETİŞİMDE KALALIM

Yeni çıkan veya çıkacak kitaplarım, yeni serilerim ve ücretsiz çekilişlerim hakkında bilgi almak için VIP KİTAP KULÜBÜM'e katılın. Katılmak için BURAYA tıklayın.

Sizi özel Facebook Grubuma katılmaya davet ediyorum. Orada çok aktifim ve yazma sürecim, gelecek yazılarım ve yayınlanmadan önce mevcut yazılarımdan gizli (ve ilginç) alıntılar hakkında çok şey paylaşıyorum!

Katılmak için aşağıdaki bağlantıya tıklayın, grup sorularını cevaplayın ve unutmayın ki bu R18!

ÖZEL OKUYUCULAR FACEBOOK GRUBU

Artı...

BENİ INSTAGRAM'DA TAKİP EDİN

BENİ BOOKBUB'DA TAKİP EDİN

BENİ GOODREADS'TE TAKİP EDİN

Telif Hakkı Juliette N. Banks 2022

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

